

RICHARD GREAVES

MILIOANELE LUI BREWSTER

Richard Greaves

Milioanele lui Brewster

Traducere din limba engleză și note de
Iulian Curuia

ALLFA
2014

Strada Ficțiunii

EDITURA ALLFA

BREWSTER'S MILLIONS
Richard Greaves

MILIOANELE LUI BREWSTER
Richard Greaves

ISBN ePub: 978-973-724-898-5
ISBN PDF: 978-973-724-899-2
ISBN Print: 978-973-724-595-3

Redactare: Crenguța Năpristoc
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Anca Tach
Design copertă: Alexandru Novac

Editura ALLFA
Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512, București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuție:
021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi:
comenzi@all.ro

www.all.ro

elefant

RICHARD GREAVES

Richard Greaves (pseudonimul lui George Barr McCutcheon, 1866-1928) a fost un romancier și dramaturg american. S-a născut în Tippecanoe County, statul Indiana. A studiat la Purdue University și a lucrat ca reporter la *Lafayette Journal*, apoi ca editor al publicației *Lafayette Daily Courier*, din 1893. Este autorul a patruzeci de volume, cunoscând faima cu seria „Graustark“, al cărei prim roman, *Graustark: The Story of a Love Behind a Throne*, a fost publicat în 1901, și cu romanul *Milioanele lui Brewster* (*Brewster's Millions*, 1902; Editura ALLFA, 2014). A scris de asemenea piese de teatru: *Brood House* (1910), *Mary Midthorne* (1911) și *Anderson Crow, Detective* (1920). S-a stins din viață la New York.

Vocea autorului

„America este, în esența ei, o țară romantică. Noi, americanii, visăm la aventuri riscante și imposibile, și la fapte pe care numai cei mai curajoși dintre oameni le pot duce la bun sfârșit.“

I

Ziua de naștere

„Băiețeii bogaților“ erau adunați în jurul unei mese lungi în studioul lui Pettingill. Erau de față nouă dintre ei, în afară de Brewster. Toți tineri, mai mult sau mai puțin ambițioși, plini de speranță, rezonabil de siguri pe lucrurile bune care îi așteptau. Cei mai mulți purtau nume care însemnau ceva în istoria New York-ului. Ba chiar unul dintre ei remarcase: „Un bărbat se cunoaște după strada care îi poartă numele.“ Și, cum era un membru nou, l-au numit Metrou.

Cel mai popular dintre ei era tânărul Monty Brewster. Era înalt, bine făcut, bine bărbierit. Oamenii spuneau despre el că „arată îngrijit“. Femeile mai în vârstă îi acordau atenție pentru că tatăl și mama lui fuseseră eroii unei escapade romantice – principalul subiect de bârfe în anii 1870 – care nu fusese niciodată uitată. Femeile de lume erau cu ochii pe el fiindcă era singurul nepot al lui Edwin Peter Brewster, multimilionar. Monty era aproape sigur că-l va moșteni – dacă nu cumva bătrânul distrat avea să facă vreun act caritabil. Femeile tinere aveau un motiv mult mai evident și mai simplu să fie interesate de el: îl plăceau. Bărbații îl simpatizau și ei pe Monty, pentru că era un bun sportiv, un bărbat între bărbați, cu un respect deosebit pentru sine și lipsit de cine știe ce aversiune față de muncă.

Tatăl și mama lui muriseră când Monty era copil și, ca pentru a compensa neîndurarea de care multă vreme dăduse dovadă, bunicul îl luase de mic în casa lui, oferindu-i ceea ce el numea „afecțiune“. Însă după facultate și câteva luni petrecute pe

continent, Monty preferase să fie independent. Bătrânul domn Brewster îi găsise un loc într-o bancă, dar, în afară de asta și de câteva mese ocazionale Monty nu cerea și nu primea vreo favoare. Își vedea de lucru, muncind din greu pe bani puțini. Era nevoit să trăiască din salariu, dar nu detesta atitudinea bunicului. Prefera să-și cheltuiască „salariul săptămânal“ – cum îi spunea – cum îl tăia capul decât să câștige mai mult luând cina de șapte ori pe săptămână cu un bătrân care uitase că a fost cândva tânăr. Considera că ar fi obositor.

În rândul „Băiețeilor bogaților“ zilele de naștere erau întotdeauna ocazii de a petrece. Masa era acoperită cu platouri aduse de la restaurantul franțuzesc din subsol. Scaunele erau date în spate, țigările aprinse, iar mesenii stăteau picior peste picior.

— Domnilor, începu unul, ne-am adunat pentru a sărbători a douăzeci și cincea zi de naștere a domnului Montgomery Brewster. Văr cer să vă alăturați toastului meu: să bem pentru viață lungă și fericire!

— Până la fund! țipă careva.

Apoi toți strigară într-un glas:

— Brewster! Brewster! Mulți ani trăiască, mulți ani trăiască…

O sonerie tăie avântul sentimental, iar întreruperea fu atât de neașteptată, încât cei zece membri se ridicară ca trași cu o sfoară.

— Poliția! sugeră unul.

Toate fețele se întoarseră către ușă, unde stătea un chelner care nu știa dacă să apese pe clanță ori să tragă zăvorul.

— La dracu' cu tâmpeniile astea! zise Richard Van Winkle. Vreau să aud discursul lui Brewster!

— Discurs! Discurs! veni un ecou de peste tot.

Își reluară locurile.

— Domnul Montgomery Brewster, îl prezentă Pettingill.

Soneria se auzi din nou – puternic și lung.

— Întăriri! Pun pariu că e o patrulă în stradă, spune Oliver Harrison.

— Dacă nu e decât poliția, lasă-i să intre! zise Pettingill. Eu mă gândeam că e vreun creditor.

Chelnerul deschise ușa.

— Cineva vrea să-l vadă pe domnul Brewster, domnule, anunță el.

— E frumoasă, băiete!? se interesă McCloud.

— Spune că se numește Ellis și vine din partea bunicului dumneavoastră, domnule!

— Transmite-i salutările mele lui Ellis și roagă-l să-l informeze pe bunicul meu că programul la bancă s-a încheiat. Ne vedem dimineață! zise Brewster, îmbujorat de urările tovarășilor.

— Bunicuțu' nu vrea ca Monty să stea pe-afară după căderea nopții, se maimuțări Metrou Smith.

— E foarte drăguț din partea bătrânului că l-a trimis pe om după tine cu cărucioul! strigă Pettingill peste zarva iscată.

— Spune-i că ți-ai băut deja lăpticul! completă McCloud.

— Chelner, spune-i lui Ellis că sunt ocupat! zise Brewster.

În timp ce Ellis cobora cu liftul, răgetele ajungeau până la el.

— Discursul lui Brewster! Brewster!

Monty se ridică.

— Domnilor, s-ar părea că ați uitat că împlinesc douăzeci și cinci de ani astăzi și că spusele voastre sunt copilărești și cu totul nepotrivite cu demnitatea vârstei mele. Este evident, după prietenii pe care mi i-am ales, că am ajuns la momentul discreției; iar că sunt îndreptățit să am respectul vostru este evident dată fiind averea bunicului meu. Mi-ați făcut onoarea de a bea în sănătatea mea și de a mă liniști în privința senilității care se apropie. Acum vă rog să vă ridicați și să bem pentru „Băiețeii bogaților". Fie ca Domnul să ne iubească!

O oră mai târziu „Rip“ Van Winkle și Metrou Smith cântau *Spune-mi, frumoasă fecioară*, acompaniați cu poticneli de vioara lui Pettingill, când soneria le tulbură din nou petrecerea.

— Pentru Dumnezeu! țipă Harrison, care tocmai ajunsese la „…chiar și-așa, eu te iubesc“, în urechea lui Pettingill, care își luase figura de menestrel.

— Hai cu mine acasă, nepoate, hai acum! sugeră Metrou Smith.

— Spune-i lui Ellis să se ducă la Halifax[1], zise Montgomery, iar trimisul luă din nou liftul până jos.

Pe fața lui de obicei neclintită se așternuse acum o expresie de neliniște. Încercă de două ori să se întoarcă la ultimul etaj, dar de fiecare dată dădu din cap încurcat. În cele din urmă se urcă într-o trăsură și-i lăsă pe cheflii în pace. Știa că e serbată o zi de naștere, și nu era decât douăsprezece și jumătate.

La ora trei liftul făcu o altă tură până la ultimul etaj și Ellis se repezi la soneria care scotea acel zgomot neplăcut. De data acesta pe față i se citea hotărârea. Cântecul încetă și un val de râsete urmă celor două clipe de tăcere.

— Intră! zise o voce veselă, și Ellis păși cu fermitate în studio.

— Ai sosit la țanc pentru una de rămas-bun, Ellis! strigă Harrison grăbindu-se să-l întâmpine pe trimis.

Înfruntându-l impasibil pe tânăr, Ellis ridică mâna.

— Nu, mulțumesc, domnule, spuse el respectuos. Domnule Montgomery, scuzați-mă că dau buzna, aș vrea să vă transmit cele trei mesaje cu care am fost trimis aici în seara asta.

— Ești un tip de nădejde, zise Metrou Smith cu o voce gravă. Nici să mă spânzuri n-aș face pe mesagerul pentru cineva la trei dimineața!

— Am venit la ora zece, domnule Montgomery, cu un mesaj de la domnul Brewster – vă urează multe zile fericite ca aceasta – și cu un cec de o mie de dolari. Iată cecul, domnule! Dacă-mi permiteți, o să vă transmit mesajele în ordinea în care le-am primit. La ora douăsprezece și jumătate am venit cu un mesaj de la doctorul Gower, domnule, care a fost chemat…

— A fost chemat? întrebă mirat Montgomery, albindu-se.

— Da, domnule, domnul Brewster a avut un atac de cord neașteptat la unsprezece și jumătate. Doctorul v-a trimis vorbă prin mine, domnule, că domnul Brewster e în pragul morții. Ultimul mesaj…

— O, Doamne!

— De această dată aduc un mesaj de la Rawles, valetul, care vă roagă să veniți imediat la domnul Brewster... Dacă puteți, domnule! Vreau să spun, dacă doriți, domnule!

Ellis bâigui ceva în chip de scuze. Apoi, cu privirea ațintită peste capetele „băiețeilor“, adăugă grav:

— Domnul Brewster este mort, domnule!

---

[1] *Go to halifax*, în orig., eufemism pentru *go to hell*. Expresia are, deci, sensul „să se ducă la dracu'“.

II
Umbrele lui Aladdin

Montgomery Brewster nu mai avea „perspective“. Oamenii nu-i mai puteau spune că într-o bună zi va avea unul sau două milioane. Deja „realizase“ asta, cum ar fi zis Oliver Harrison. La două zile după înmormântarea bunicului se citise testamentul și, așa cum se aștepta, bătrânul bancher răsplătise viața grea dusă de Robert Brewster și soția lui lăsându-i fiului lor, Montgomery, un milion de dolari. Erau banii lui, fără nicio condiție, fără nicio clauză. Nu exista nicio sugestie privitoare la modul în care moștenitorul îi putea folosi. Experiența în afaceri pe care i-o transmisese bătrânul ținea locul condițiilor care ar fi trebuit să apară în testament. Răposatul crezuse că i-a întipărit tânărului o concepție solidă privitoare la ceea ce se aștepta de la el în viață. Dacă dădea greș cu acele așteptări, nenorocirea îl privea doar pe el. Drumul îi fusese trasat, iar în urma lui se întindea o linie lungă de repere ale căror instrucțiuni laconice puteau fi ignorate, dar niciodată uitate. Era clar că Edwin Peter Brewster își făcuse testamentul fiind convins că trebuia să moară pentru ca altcineva să poată intra în posesia banilor lui și că ar fi fost o nebunie să-și facă griji pentru modul în care, după moartea lui, beneficiarii aveau să aleagă cum să-și gestioneze afacerile.

Casa din Fifth Avenue o lăsase unei surori, împreună cu unul sau două milioane, iar restul averii îl împărțise între câteva rude bucuroase că banii nu aveau să ajungă la vreo fundație caritabilă. Bătrânul domn Brewster își lăsase

afacerile în regulă. În testament fusese numit ca executor Jerome Buskirk, care în încheiere era instruit să-i cedeze lui Montgomery Brewster, în ziua următoare după aprobarea testamentului, bonuri în valoare de un milion de dolari. Așa se face că în 26 septembrie tânărul domn Brewster se trezise cu o avere pe cap, fără alte condiții decât sugestiile pe care deja le primise.

De la moartea bunicului stătea în casa veche și mohorâtă de pe Fifth Avenue. Făcuse doar două sau trei incursiuni scurte în camerele de la doamna Gray, unde stătuse înainte. Umbra morții încă mai întuneca locul, iar în casă zăboveau o tăcere, o atmosferă de taină care-l făceau să-și dorească o companie mai destinsă. Se întreba prostește dacă o avere vine întotdeauna cu o mireasmă de tuberoze[2]. Bogăția și stranietatea lucrurilor din jur se agățau într-un mod neplăcut de el. Nu avusese cine știe ce afecțiune pentru severul dictator bătrân care acum era mort, și totuși, acel bunic fusese un om care îi trezise respectul. Părea o grosolănie să nu se mai gândească la el, să joace pe mormântul mentorului care se purtase atât de bine cu el. Atitudinea prietenilor care îl băteau pe spate, a ziarelor care îl felicitau, a mulțimii care îi aștepta izbucnirile de bucurie – toate i se păreau respingătoare. Totul părea o tragicomedie bântuită de chipul sever al mortului. Și el era bântuit – de amintiri și de un puternic regret pentru nechibzuința lui. Moștenirea însăși îl apăsa câteodată cu o melancolie abia pe jumătate conturată.

Și totuși, situația aceea nu era lipsită de avantaje. Timp de câteva zile Ellis l-a sunat la ora șapte, iar el i-a răspuns, mulțumind sorții că nu trebuie să meargă la bancă în ziua respectivă. Luxul unei ore suplimentare de somn îi părea cel mai mare câștig oferit de bogăție. Poșta de dimineață l-a amuzat la început, fiindcă după ce ziarele anunțaseră îmbogățirea lui fusese inundat de scrisori. Cererile pentru acte caritabile

personale sau publice curgeau, dar cei mai mulți corespondenți se dovedeau generoși, arătându-se interesați doar de binele lui. Trei zile s-a aflat într-o stare de zăpăceală fără leac. A fost vizitat de reporteri, fotografi și necunoscuți ingenioși, care se ofereau plini de bună-voință să-i investească banii în afaceri cu un viitor garantat. Când nu era ocupat să refuze o mină de aur din Colorado în valoare de cinci milioane de dolari, lăsată la patru sute cincizeci de mii, se ferea de un inventator inocent care se oferea să-i cedeze patentul vreunui instrument nemaipomenit pentru trei sute de dolari, sau nega știrea că i s-ar fi oferit președinția băncii First National.

Olive Harrison l-a trezit devreme într-o dimineață și, în timp ce milionarul somnoros încă se mai freca la ochi și încerca să scape de bomba pe care un anarhist o azvârlise spre el, în vis, din vârful unui stâlp al baldachinului, l-a îndemnat entuziast să nu mai stea pe gânduri și să se pregătească pentru posibile procese pentru încălcarea promisiunii de logodnă. Brewster a rămas pe marginea patului, ascultând povestirile diabolice ale unor femei lipsite de caracter care jecmăniseră niște bieți oameni înstăriți. Din baie, printre plescăiturile apei aruncate pe față, îi dădea lui Harrison sarcini pentru fiecare an, lună, zi și minut – să stea între el și șantaj.

Directorii băncii s-au întâlnit și au adoptat o rezoluție în care deplângeau moartea președintelui și îi ofereau postul vacant primului vicepreședinte, tranșând astfel problema. S-a discutat primirea lui Monty în consiliul director, însă hotărârea a fost lăsată în seama timpului.

Unul dintre directori era colonelul Prentiss Drew, „magnatul căilor ferate“, cum era numit de ziare. Avea o slăbiciune pentru tânărul domn Brewster, iar Monty îl vizita frecvent. Prentiss Drew îi spunea „dragul meu băiat“, iar Monty îi spunea „bătrânul camarad“, deși nu în prezența

colonelului. Se prea poate ca domnișoara Barbara să fi avut o oarecare legătură cu sentimentele dintre cei doi bărbați.

În după-amiaza întâlnirii, părăsind sala consiliului, colonelul Drew se duse la Monty, care-i anunțase pe funcționarii băncii că se pregătește de plecare.

— Ah, dragul meu băiat, îi zise colonelul, strângând cu căldură mâna tânărului, acum ai șansa de a arăta ce poți face. Ai o avere și, cu o judecată chibzuită, ar trebui s-o poți tripla. Dacă te pot ajuta în vreun fel, te rog să vii să-mi spui!

Monty îi mulțumi.

— O să te plictisească de moarte gloata celor care știu cum trebuie să-ți cheltuiești banii, continuă colonelul. Nu-i asculta! Gândește-te bine! Ai șansa de a face bani în fiecare zi din viața ta, așa că ia-o ușor! Aș fi fost bogat cu foarte mulți ani în urmă dac-aș fi avut inspirația de a mă feri de astfel de oameni cu inițiativă. Nu fac decât să-ncerce să-ți ia o parte din bani. Cască ochii, Monty! Tânărul bogat e întotdeauna o bucățică apetisantă.

După un moment de reflecție adăugă:

— Ce-ar fi să vii la noi la cină mâine seară?

---

[2] Tuberozele erau considerate flori funerare în epoca victoriană.

III

Doamna și domnișoara Gray

Doamna Gray locuia în Strada 40. Ani de zile, Montgomery Brewster considerase că locuința ei liniștită și învechită e casa lui. Fusese pe vremuri a bunicului ei, iar când fusese construită fusese considerată foarte modernă pentru acea parte a orașului. Acolo se născuse doamna Gray. În salonul vechi și ciudat se măritase, iar toată copilăria, scurta viață de femeie măritată și văduvia erau legate de acel loc. Doamna Gray fusese colegă de școală cu mama lui Montgomery, și rămăseseră prietene. Când bătrânul Edwin Peter Brewster căutase un loc pentru nepotul lui orfan, doamna Gray îl implorase să o lase pe ea să aibă grijă de băiat. Era cu trei ani mai mare decât Margaret a ei, așa că micuții crescuseră ca frate și soră. Domnul Brewster sprijinise generos creșterea băiatului. Cât fusese Monty plecat la facultate, cheltuind bani într-un mod care îl făcuse pe bătrânul domn să se minuneze de propria generozitate, doamna Gray primise o plată bună pentru a păstra și a îngriji apartamentul, fără să audă cea mai mică nemulțumire din partea lui Edwin Peter Brewster. Era sever, dar nu meschin.

Doamna Gray se luptase din greu pentru a atinge ambele obiective. Proprietatea din Strada 40 era singura ei avere. Însă de pe urma răposatului soț îi rămăseseră foarte puțini bani, fiindcă o speculație nefericită a acestuia făcuse să se ducă pe apa sâmbetei tot ceea ce-i rămăsese de la tatăl ei, judecătorul Merriweather. Ani de zile păstrase vechea casă neipotecată, predând franceză și engleză până când Margaret se apropiase de

majorat. Apoi fata fusese trimisă la una dintre școlile cu internat de pe Hudson, de unde venise bine pregătită pentru a-și ajuta mama să țină creditorii la distanță și să salveze aparențele. Margaret își făcuse foarte mulți prieteni, și numai mândria stătuse între ea și avantajele pe care le puteau oferi acele prietenii. Chipeșă, inteligentă și veselă, nu avea nicio lipsă de la natură. Cu o inimă ușoară și voioasă ca o dimineață de mai, dădea piept cu atitudinile ostile de parcă ar fi fost o plăcere, și nimeni nu și-ar fi putut închipui că, măcar pentru o clipă, curajul ar fi putut să o părăsească.

Acum, când avea o avere extraordinară, Brewster nu-și putea imagina satisfacție mai mare decât să o împartă cu ele. I se părea atât de normal să intre în salon și să lase cu seninătate sume mari de bani pe care ele să le cheltuiască, încât refuza să vadă ce l-ar fi putut împiedica să facă asta. Dar știa că avea să se lovească de un zid; un astfel de cadou ar fi însemnat pentru doamna Gray o rană în mândria moștenită de la generațiile semețe de strămoși care răzbiseră prin propriile forțe. Exista o mică dar supărătoare ipotecă asupra casei, o chestiune de două sau trei mii de dolari, și Brewster încercase să propună un plan prin care să își asume povara fără a stârni vreun sentiment profund și durabil de ofensă. S-a gândit la o sută de posibilități, care mai de care mai năstrușnice, dar toate au fost abandonate rapid în grămada crescândă a subterfugiilor și pretextelor, condamnate de respectul lui pentru mândria celor două femei care însemnau atât de mult pentru el.

S-a grăbit să părăsească banca, a luat tramvaiul până la intersecția dintre Strada 40 și Broadway, pornind apoi în pas vioi pe prima. Încă nu ajunsese să disprețuiască tramvaiele, chiar dacă un sul de bancnote îi umplea un buzunar ce părea să pocnească de bunăstarea picată din senin. Când Montgomery se apropie de casă, bătrânul

Hendrick, slujitor credincios de-a lungul a două generații, mătura frunzele uscate de pe trotuar.

— Salut, Hendrick! îl salută voios tânărul. Multe frunze s-au mai adunat!

— Așa, și? răspunse Hendrick, care nici măcar nu-și ridică privirea de la ceea ce făcea.

— Doamna Gray e acasă?

Se auzi un mormăit care voia să spună „da".

— Ești limbut ca de obicei, Hendrick!

Drept răspuns primi doar un semn din cap.

Brewster descuie cu cheile lui, își aruncă pălăria pe un scaun și intră fără alte formalități în bibliotecă. Margaret stătea lângă fereastră, cu o carte în poală. În zâmbetul ei se ivi primul semn de prietenie necondiționată din ultimele zile. Îi luă mâna și îi spuse simplu:

— Ne bucurăm să-l primim pe fiul risipitor.

— Mă gândesc că semăn mai degrabă cu vițelul cel gras.

Stânjeneala ei de la început se risipi.

— M-am gândit la asta, dar n-am îndrăznit s-o spun, zise ea râzând. Oamenii trebuie să-și respecte rudele bogate.

— Să-și spânzure rudele bogate, Peggy! Dacă m-aș gândi că banii ăștia schimbă ceva, aș renunța la ei chiar în momentul acesta.

— Prostii, Monty! îi zise ea. Cum ar putea să schimbe ceva? Dar trebuie să recunoști că e ceva foarte surprinzător aici. Prietenul tău din copilărie pleacă de acasă sâmbătă seara cu salariul pe următoarele două săptămâni deja cheltuit, iar joi se întoarce ca milionar sclipitor.

— Mă bucur c-am început să sclipesc. M-am gândit că s-ar putea să fie greu să te uiți la așa ceva.

— Ei bine, mie nu mi se pare că te-ai schimbat prea mult.

În vocea ei se simțea un tremur, iar umbrele nu-l împiedicară pe Monty să vadă cum privirea ei se încețoșează o clipă.

— La urma urmei, e o nimica toată să fii milionar, explică el, atunci când ai avut dintotdeauna apucături de milionar.

— Și posibilități de cincizeci de cenți, adăugă ea.

— Zău așa, n-o să am niciodată de pe urma bogățiilor mele bucuria pe care am avut-o când eram mai strâmtorat.

— Dar gândește-te, Monty, cât de bine e să nu te mai întrebi niciodată dacă ai palton pentru iarnă, dacă-ți ajunge cărbunele și alte lucruri de-astea!

— O, dar nu m-am întrebat niciodată dacă am palton, de asta s-a ocupat croitorul. Însă aș vrea să continui să locuiesc aici, la fel ca înainte. M-aș bucura mai mult să trăiesc aici decât în casa mohorâtă de pe bulevard.

— Asta e ca lucrurile pe care le spuneai atunci când ne jucam în pod… M-aș bucura mai mult să fac asta decât aia... îți amintești?

— Tocmai de-aia aș prefera să trăiesc aici, Peggy. Aseară m-am gândit la vechiul loc din pod și, pe cuvânt, mi s-a pus un nod în gât… Îmi venea să plâng. Cât a trecut de când ne jucam acolo? Și cât a trecut de când ți-am citit din Oliver Optic, stând în dreptul luminatorului în timp ce tu erai rezemată de perete, iar ochii tăi albaștri erau mari, ca niște dolari?

— Vai de mine, Monty, asta s-a-ntâmplat acum multă vreme, doisprezece sau treisprezece ani, cel puțin! strigă ea, și o lumină slabă îi apăru în ochi.

— După-amiază mă duc până sus, să văd cum mai arată locul ăla, zise el plin de avânt. Ar trebui să vii și tu, Peggy! Poate găsim una dintre cărțile lui Optic... O să fim tineri din nou!

— De dragul acelor vremuri, zise ea însuflețită. Rămâi la prânz, nu?

— Trebuie să fiu la… Nu, oricum nu mă duc. Știi ce? Mă gândeam că la douăsprezece și jumătate trebuie să fiu la bancă, ca domnul Perkins

să poată ieși la masă. Cred că încă nu mi s-au fixat obiceiurile de milionar.

După un moment de tăcere, în care seriozitatea lui tot mai accentuată schimbă atmosfera, continuă șovăitor, nesigur pe poziția lui:

— Cel mai frumos când ai toți banii ăștia e că nu trebuie să ne mai lipsim niciodată de nimic.

Când încheie își dădu seama că afirmația lui nu fusese ca una plină de tact, așa că fu nevoit să se uite lung la unul dintre portretele de familie pentru a-și păstra aerul de siguranță și indiferență. Margaret nu răspunse, dar Monty simți că ea se uită direct în mintea lui dureros încercată.

— O să redecorăm casa și… Știi că am avut probleme cu șemineul în ultimii ani… încercă el să continue, aparent indiferent, când ea își puse cu blândețe mâna peste a lui și, dreaptă, se postă în fața lui, privindu-l în ochi.

— Nu… Te rog să te oprești, Monty, zise ea foarte calmă, dar fără urmă de șovăială. Știu ce vrei să spui. Ești un om bun și foarte grijuliu, Monty, dar nu trebuie să faci asta, zău…

— De ce? Ce-i al meu e și al vostru…

— Știu că ești generos, Monty, și știu că ai un suflet bun. Vrei ca noi să… să luăm o parte din banii tăi.

Nu-i fusese ușor s-o spună. Monty nu se putea uita decât în podea.

— Monty, dragule, nu se poate… Nu trebuie să mai aduci vorba de asta. Eu și mama am presimțit c-o s-o faci. Dar nu-ți dai seama? Chiar și venită de la tine, e o ofertă de ajutor, și doare.

— Nu vorbi așa, Peggy! o imploră el.

— I-ai frânge inima dacă i-ai oferi bani în felul ăsta. Urăște asta. Poate că e o prostie, dar știi că nu putem să luăm bani de la tine.

— M-am gândit că tu… Tu… Ah, asta îmi risipește toată bucuria! izbucni el disperat.

— Monty, dragule!

— S-o luăm de la capăt, Peggy, nu-nțelegi... începu el, repezindu-se către ceea ce credea că este o breșă în hotărârea ei.

— Nu! îi porunci ea, iar în ochii albaștri apăru licărul fierbinte pe care el îl mai văzuse de câteva ori.

Se ridică și începu să se plimbe înainte și înapoi, apoi se așeză în fața ei, cu zâmbetul pe buze – un zâmbet jalnic, și totuși zâmbet. Ea îl privea cu lacrimi în ochi.

— E o afurisită de prejudecată puritană, Peggy! protestă el inutil. Iar tu știi asta!

— N-ai văzut scrisorile sosite pentru tine în dimineața asta. Sunt acolo, pe masă, răspunse ea ignorându-i vorbele.

Luă scrisorile și se așeză la loc la fereastră, studiind deznădăjduit plicurile. Ultimul era de la Grant & Ripley, avocați, iar acest amănunt îi smulse o exclamație de uimire. I-o citi lui Margaret cu voce tare.

30 septembrie
Montgomery Brewster, New York

Stimate domn,

Suntem în posesia unei adrese din partea domnului Swearengen Jones, din Montana, prin care ni se comunică vestea tristă a morții unchiului dumneavoastră, James T. Sedgwick, în data de 24, la spitalul M… din Portland, după o scurtă suferință. La această oră domnul Jones a devenit deja executor testamentar al unchiului dumneavoastră și ne-a desemnat pe noi ca reprezentanți aici. Ne-a trimis o copie a testamentului prin care sunteți desemnat unic moștenitor, dacă sunt respectate condițiile puse. Sunteți dispus să treceți pe la biroul nostru în această după-amiază? Este foarte important să aflați grabnic conținutul testamentului.

Cu stimă,
Grant & Ripley

Amândoi erau uluiți. Apoi pe fața lui Monty apăru un zâmbet slab și năuc, care se reflectă și pe fața Margaretei.

— Cine e unchiul James? îl întrebă ea.

— N-am auzit niciodată de el.

IV

Al doilea testament

— Sunteți în același timp norocos și nenorocos, domnule Brewster, zise domnul Grant a doua zi, când tânărul se așeză pe un scaun în biroul Grant & Ripley.

Montgomery avea o expresie ușor plictisită, și era evident că nu îl interesa prea mult testamentul lui James T. Sedgwick. Avea doar amintiri foarte vechi despre acel frate de mult dispărut al mamei lui. Când era foarte mic îl văzuse pe unchiul James în cele câteva ocazii în care acesta venise în casa lui Robert Brewster. Dar tânărul luase cina la familia Drew în seara precedentă, iar Barbara avusese mai mult farmec decât oricând. La ea se gândea când intrase în biroul avocaților lui Swearengen Jones.

— Ca să vă spun drept, domnule Grant, uitasem complet de existența acestui unchi, răspunse el.

— Nu e de mirare, îi zise avocatul înțelegător. Toți cei care l-au cunoscut în New York acum nouăsprezece sau douăzeci de ani îl credeau mort. A părăsit orașul când dumneavoastră erați un copil. S-a dus în Australia, cred. A pornit în căutarea norocului, de care chiar avea nevoie atunci când a plecat. Această scrisoare de la domnul Jones e ca un mesaj de dincolo de mormânt. Dacă nu l-aș fi cunoscut pe domnul Jones de foarte multă vreme, ajutându-l în chestiuni de foarte mare importanță pentru Domnia Sa, aș fi fost înclinat să nu dau crezare poveștii. Se pare că unchiul dumneavoastră a ajuns în Montana acum vreo cincisprezece ani, unde a legat o prietenie trainică cu bătrânul Swearengen Jones, unul dintre cei mai bogați

oameni ai Vestului Îndepărtat. Testamentul lui Sedgwick a fost semnat în ziua morții sale, 24 septembrie, și era firesc ca domnul Jones să fie numit executorul lui testamentar. Așa am intrat noi în această afacere, domnule Brewster.

— Înțeleg, zise Montgomery oarecum încurcat. Dar de ce spuneți că sunt în același timp norocos și nenorocos?

— Situația este atât de stranie, încât, atunci când o s-o aflați, o să considerați că exprimarea mea a fost blândă. Cred că vi s-a spus în mesajul nostru de ieri că sunteți moștenitor unic. Ei bine, s-ar putea să vă surprindă vestea că James Sedgwick avea o avere evaluată la aproape șapte milioane de dolari.

Montgomery Brewster rămase împietrit, privindu-l fix pe bătrânul avocat care spunea acele lucruri uluitoare cu o voce calmă.

— Deținea mine de aur și ferme în nord-vest, de a căror valoare nu se îndoiește nimeni. În scrisoarea către noi, domnul Jones a făcut un scurt istoric al traseului urmat de James Sedgwick după ce a ajuns în Montana. A venit în 1885 din Australia, iar la acea vreme avea treizeci sau patruzeci de mii de dolari. În cinci ani a devenit proprietarul unei ferme uriașe, și nici nu s-au scurs alți cinci ani, că a devenit coproprietarul a trei mine de aur foarte bogate. Posesiunile s-au acumulat rapid – tot ce atingea se transforma în aur. Era inteligent, precaut și cumpătat, iar banii i-i încredințase unui finanțist de pe Wall Street. În ziua morții sale, în Portland, nu datora nimănui niciun dolar. Proprietățile sale n-au nicio ipotecă – sunt valabile și sigure ca bonurile de tezaur. E copleșitor, nu-i așa? încheie avocatul remarcând expresia de pe fața lui Brewster.

— Și a… Mi-a lăsat mie totul?

— Cu o condiție.

— A!

— Am o copie a testamentului. În acest moment, eu și domnul Ripley suntem singurele persoane din New York care cunosc conținutul acestui document. Sunt sigur că, după ce o să-l aflați, n-o să dați în vileag datele din testament fără a vă gândi cu multă atenție înainte.

Domnul Grant scoase documentul dintr-un sertar, își puse ochelarii și se pregăti să citească. Apoi, ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva, lăsă hârtiile jos și se întoarse din nou către Brewster.

— Se pare că Sedgwick n-a fost niciodată căsătorit. Mama dumneavoastră era sora lui și singura rudă apropiată. A fost un om cu un comportament foarte ciudat, dar în deplinătatea facultăților mintale. S-ar putea ca acest document să vi se pară straniu, dar cred că domnul Jones, executorul, explică orice termen din el care poate părea misterios. Prietenii din New York nu au știut nimic de soarta lui Sedgwick, dar se pare că domnul Jones era la curent cu tot ce s-a petrecut aici. Știa că sunteți singurul copil al mamei dumneavoastră și, prin urmare, singurul lui nepot. A menționat datele căsătoriei surorii lui, botezului dumneavoastră și morții soților Brewster. Mai știa și că Edwin Peter Brewster intenționa să vă lase o avere foarte mare… Și de aici începe povestea. Sedgwick era un om foarte mândru. Când locuia la New York era considerat un om care nu-l uită niciodată pe cel ce l-a atins în mândria lui. Știți, desigur, că tatăl dumneavoastră s-a căsătorit cu domnișoara Sedgwick înfruntând nemulțumirea cruntă a lui Edwin Brewster. Bătrânul a refuzat să o recunoască de noră și practic și-a dezmoștenit fiul, lansând cele mai dure calomnii la adresa familiei Sedgwick. În oraș se credea că Jim Sedgwick părăsise orașul la trei sau patru ani după cununie doar pentru că nu putea trăi în același loc cu Edwin Brewster. Îl ura pe bătrân atât de profund, încât a plecat pentru a nu fi nevoit să-l omoare. Se știe că o dată a fost la biroul

inamicului surorii sale pentru a-i face de petrecanie, dar ceva l-a împiedicat. Așa cum veți vedea, a dus această ură până în mormânt.

Montgomery Brewster încerca să iasă din ceața care făcea ca lumea să-i pară ireală.

— Cred că vreau să ascult ce spune această extraor… testamentul, domnule Grant, zise el, făcând eforturi pentru a-și păstra cumpătul.

Domnul Grant își drese vocea și începu să citească pe un ton potolit. Din când în când ridica privirea și-l vedea pe ascultătorul lui când nerăbdător, când indiferent. Se întreba dacă nu cumva joacă teatru.

Pe scurt, ultimul testament al lui James T. Sedgwick lăsa toată averea pe care acesta o deținuse în ceasul morții unicului său nepot, Montgomery Brewster, din New York, fiu al lui Robert și Louise Brewster. Pe lângă această clauză principală mai erau câteva condiții care stabileau dispozițiile finale privitoare la avere. Cea mai neobișnuită dintre ele era aceea care îi cerea moștenitorului să nu aibă niciun sfanț la cea de-a douăzeci și șasea aniversare a zilei sale de naștere, în 23 septembrie.

Testamentul prezenta foarte detaliat această condiție principală. Stipula clar că, în ziua menționată, Montgomery Brewster nu trebuia să aibă vreo altă avere în afară de hainele de pe el. Trebuia să înceapă ziua fără a avea vreun ban pe numele lui, fără nicio bijuterie, fără mobilier sau alte bunuri pe care le-ar fi putut considera ale sale ori pe care le-ar fi putut reclama după aceea. La ora locală nouă în New York, în dimineața zilei de 23 septembrie, conform dispozițiilor testamentare, executorul trebuia să-i transfere lui Montgomery Brewster banii, terenurile, bonurile de tezaur și participațiunile menționate în inventarul anexat testamentului. În cazul în care Montgomery Brewster nu îndeplinea vreuna dintre condiții, nesatisfăcând pe deplin cerințele executorului,

Swearengen Jones, averea urma să fie distribuită câtorva instituții caritabile prevăzute în testament. De sub acea poruncă imperativă a lui James Sedgwick răzbătea foarte clar motivul care îl făcuse să recurgă la acea cerință. În la fel de multe cuvinte declara că moștenitorul lui nu trebuia să primească averea dacă deținea fie și numai un cent, sub orice formă, de la omul pe care îl urâse: Edwin Peter Brewster. Chiar dacă n-avea de unde să știe în ceasul morții lui că bancherul îi lăsase nepotului un milion de dolari, era mai mult decât evident că Sedgwick se aștepta ca tânărul să primească și banii inamicului său. Voia să înlăture orice posibilitate ca averea lui să se amestece cu cea mai mică parte din posesiunile lui Edwin P. Brewster. Asta îl făcuse pe James Sedgwick să dicteze, de pe patul de moarte, un astfel de testament.

Mai exista o clauză prin care își permisese să controleze activitățile lui Montgomery Brewster în anul rămas până la a douăzeci și șasea aniversare. Cerea ca tânărul să-i ofere executorului dovezi suficiente că este capabil să își organizeze treburile cu inteligență și înțelepciune, că este capabil să își sporească averea prin propriile eforturi, că va împlini douăzeci și șase de ani având un nume cinstit și un trecut din care să lipsească orice lucru mai grav decât o formă moderată de distracție, că va fi cumpătat, că la sfârșitul acelui an nu va poseda nimic care să poată fi socotit „bun vizibil sau invizibil“, că nu va face vreun dar, că va oferi mici sume pentru caritate, că nu va împrumuta și nu va lua cu împrumut bani, dat fiind că aceștia i-ar fi putut fi restituiți mai târziu, că va trăi după principiile demne de un om care „cunoaște valoarea banilor săi“, indiferent dacă aceștia sunt mulți sau puțini. Deoarece aceste condiții erau impuse doar pentru un an din viața moștenitorului său, era evident că domnul Sedgwick nu intenționa

să-i mai impună acestuia vreo restricție după primirea averii.

— Ce spuneți de asta? îl întrebă domnul Grant înmânându-i testamentul.

Monty luă hârtiile și se uită peste ele cu aerul unuia care a auzit totul, dar nu a înțeles prea bine.

— Trebuie să fie o glumă, domnule Grant, zise el, luptându-se în continuare cu ceața.

— Nu, domnule Brewster, este absolut original. Iată o telegramă de la tribunalul districtual din zona de reședință a lui Sedgwick, primită ca răspuns la cererea noastră. Menționează că testamentul a fost înregistrat și că domnul Sedgwick era multimilionar. Declarația asta, pe care el o numește inventar, enumeră proprietățile și valoarea lor, iar totalul este de 6.345.000 $. După cum vedeți, investițiile sunt foarte profitabile. Iar în aceste milioane nu e niciun cent prost investit.

— Ei bine, e uimitor, nu-i așa? zise Montgomery trecându-și palma peste frunte.

Începea să înțeleagă.

— Chiar în mai multe privințe. Ce-o să faceți?

— Ce-o să fac?! Sunt banii mei, nu-i așa?

— Nu până anul viitor în septembrie, îi răspunse prompt avocatul.

— Hm, mă gândesc că pot aștepta, zise Brewster cu un zâmbet care însenină atmosfera.

— Dar, dragul meu domn, sunteți deja posesorul unui milion! Uitați c-ar trebui ca într-un an să nu mai aveți niciun ban…

— Domnule Grant, dumneavoastră n-ați da un milion pe șapte?!

— Permiteți-mi să vă-ntreb: cum intenționați să faceți asta? domnul Grant îl întrebă cu voce calmă.

— Păi, printr-un simplu proces de nimicire. Credeți că nu pot scăpa de un milion într-un an? Sfinte Sisoe, cine n-ar putea! Nu trebuie decât să tai baierele pungii, iar restul o să vină de la sine. Nu mă deranjează să fiu sărac pentru câteva ore în 23 septembrie anul viitor.

— Așadar, ăsta e planul dumneavoastră?

— Desigur. Mai întâi o să îndeplinesc toate condițiile cerute prin testament. Atunci când o să fiu sigur că nu mai există nicio posibilitate de a-mi pierde dreptul de a primi această avere, o să-ncep să scap cât se poate de repede de milionul lăsat de bunicul meu. Vocea lui Brewster revenise la normal. Prindea din nou gustul vieții.

Domnul Grant se aplecă ușor, iar privirea lui fixă și pătrunzătoare temperă entuziasmul tânărului.

— Admir judecata care vă-ndeamnă să schimbați un flecușteț de milion pentru o avere, și sunt de acord cu ea, dar mi se pare că uitați condițiile impuse, îi spuse el cu voce joasă. Dar v-ați gândit vreo clipă că n-o să fie ușor să cheltuiți un milion fără a încălca în vreun fel restricțiile din testamentul unchiului dumneavoastră, pierzând astfel ambele averi?

V

Mesaj de la Jones

Brewster începu dintr-odată să vadă lucrurile altfel. Își petrecuse toată viața întrebându-se cum să facă rost de bani pentru a-și plăti facturile, dar nu-i trecuse niciodată prin minte că putea fi la fel de greu să cheltuiești cum era să te îmbogățești. Scoase deodată un strigăt triumfător:

— Pot refuza să primesc milionul bunicului!

— Nu puteți refuza să primiți ceea ce vă aparține deja. Am înțeles c-ați primit banii de la domnul Buskirk. Aveți un milion de dolari, domnule Brewster, iar acest lucru nu poate fi negat.

— Aveți dreptate, îl aprobă Montgomery abătut. Zău așa, domnule Grant, chestiunea asta mă depășește! Dacă nu vi se cere un răspuns urgent, aș vrea să mă mai gândesc. Pare un vis.

— Nu e vis, domnule Brewster, îi răspunse avocatul zâmbind. Sunteți față în față cu realitatea uimitoare. Haideți să ne vedem din nou mâine dimineață! Gândiți-vă, cercetați problema… Țineți cont de condițiile testamentului și de condițiile cărora trebuie să le faceți față. Între timp, eu o să-i scriu domnului Jones, executorul, pentru a afla de la el ce se așteaptă să faceți pentru a îndeplini condițiile din testamentul unchiului dumneavoastră.

— Nu-i scrieți, domnule Grant! Telegrafiați-i! Și rugați-l să ne trimită răspunsul tot telegrafic. În cazuri ca acesta un an nu e o perioadă prea lungă.

După o clipă adăugă:

— La naiba cu dușmăniile astea familiale! Nu putea și unchiul James s-o lase mai moale?! Mi-a

pus pe cap gâlceava asta fără sfârșit, care a început dinainte de nașterea mea.

— A fost un om ciudat. De obicei nimeni nu duce râca atât de departe. Dar nu mai contează. Testamentul lui e literă de lege acum.

— Să zicem că reușesc să cheltuiesc totul până în 23 septembrie, mai puțin o mie de dolari! O să pierd șapte milioane și o să fiu aproape sărac! Ăsta n-ar fi tocmai un caz de „a cunoaște valoarea banilor mei".

— Este o adevărată problemă. Gândiți-vă bine la ea înainte de a lua vreo decizie, indiferent care. Între timp noi o să stabilim care sunt exact valorile lăsate moștenire.

— Dați-i bătaie, și… vă rog, spuneți-i domnului Jones să nu fie prea aspru cu mine! Presupun c-o să risc dacă n-o să fie condiții prea severe. Dar dacă are porniri puritane, cred că pot să las deoparte speranțele și să mă mulțumesc cu ce am.

— Domnul Jones nu e nici pe departe un om pe care l-am putea numi „puritan", dar e foarte practic și-și păstrează întotdeauna mintea limpede. Fără îndoială, o să vă ceară să țineți socoteala cheltuielilor și să-i arătați chitanțe pentru fiecare dolar plătit.

— O, Doamne! Atât de amănunțit?

— În general, da… Așa cred.

— Trebuie să angajez o armată de cheltuitori pentru a pune la punct modalități de a risipi banii.

— Uitați că există o clauză care vă interzice să împărtășiți cuiva secretul acestei acțiuni. Mai gândiți-vă! Poate că după o noapte de somn n-o să vi se mai pară atât de greu.

— Dacă nu cumva o să fie greu să prind o noapte de somn.

În restul zilei Brewster a rătăcit ca într-un vis. Era preocupat și încurcat, iar câțiva dintre vechii lui cunoscuți, care au primit drept răspuns la salut un semn discret din cap, au tras cu dezgust concluzia că averea începe să-l schimbe. Mintea îi

era plină de statistici, calcule și cifre prinse în vârtejuri amețitoare, iar la un moment dat a fost cât pe ce să fie călcat de un tramvai. A cinat singur într-un mic restaurant franțuzesc de pe o străduță secundară. Chelnerul s-a minunat de cantitatea de cafea neagră consumată de tânăr și s-a simțit jignit când acesta nu s-a atins de prepelița cu salată.

În seara aceea măsuța din camera lui de la doamna Gray a fost umplută cu bucățele de hârtie, fiecare acoperită cu un labirint indescifrabil de cifre. Urcase în camera lui după cină, uitând că locuiește pe Fifth Avenue. Până târziu după miezul nopții a fumat, a făcut calcule și a visat. Imensitatea milionului îl apăsa pentru prima oară. Dacă în ziua aceea, prima din octombrie, ar fi început să cheltuiască banii, ar fi avut la dispoziție trei sute cincizeci și șapte de zile pentru a-și atinge scopul. Pornind de la suma de un milion ca punct de plecare, era ușor de calculat cheltuiala necesară în fiecare zi. Misiunea nu i s-a părut absolut imposibilă până când a luat o bucățică de hârtie și a contemplat cu tristețe rezultatul banalei probleme de aritmetică.

Era vorba de o medie a cheltuielilor zilnice de 2.801,12 dolari, timp de aproape un an. Chiar și așa, i-ar mai fi rămas 6 cenți, căci, făcând proba pentru a verifica împărțirea, ajungea la suma de 999.999,84 de dolari. După aceea și-a dat seama că banii din bancă îi vor aduce dobândă. Ducându-se la culcare, și-a spus: „Dar pentru cei 2.801,12 dolari cheltuiți în fiecare zi o să primesc de șapte ori mai mult. Asta înseamnă 19.607,84 dolari pe zi, cu un câștig net de 16.806,72 dolari. Destul de bine… Ba chiar foarte bine. Mă-ntreb dacă banca n-ar putea să-mi facă serviciul de a nu-mi oferi dobândă…“

Cifrele au continuat să se înmulțească și să se împartă în timp ce adormea, iar în timpul nopții a visat că Swearengen Jones l-a condamnat să mănânce la restaurantul franțuzesc vânat și salată

în valoare de un milion de dolari. S-a trezit dându-și seama că a strigat: „Pot s-o fac, dar un an e un termen foarte scurt!“

Era ora nouă dimineața când Brewster s-a trezit. După baie, se simțea gata să dea piept cu orice problemă, inclusiv cu un mic dejun generos. A primit un mesaj de la Grant & Ripley în care era anunțat că s-a primit o adresă foarte importantă din Montana și că este așteptat la ei la birou la ora unu. Avea destul timp și, după ce doamna Gray și Margaret au ieșit în oraș, i-a telefonat lui Ellis să vină cu calul în parc. Aerul răcoros al toamnei era perfect pentru călărie, iar în parc erau mulți oameni care călăreau ori se plimbau cu mașina. Calul lui era nerăbdător să galopeze și a ajuns la obelisc înainte de a-l putea struni. Când a trecut pe lângă aleea trăsurilor a fost cât pe ce să fie lovit de domnișoara Drew, care se plimba cu noua ei mașină franțuzească.

— Scuze! îi strigă ea. Ești a treia persoană peste care dau, așa că poți fi sigur că nu te discriminez.

— Aș fi măgulit dacă ai da peste mine.

— Ei bine, atunci păzește-te!

Și porni mașina, îndreptându-se către el. Opri foarte aproape și îi spuse râzând:

— Curtoazia ta merită o recompensă. N-ai vrea să trimiți calul acasă și să mergi cu mine la o plimbare?

— Omul meu așteaptă în Strada 57. Dacă vrei să mergi până acolo, te-nsoțesc cu plăcere.

Monty nu o cunoștea prea bine pe domnișoara Drew. O întâlnise la câteva dineuri și seri dansante când însoțea alte fete, dar ea îi făcuse o impresie mult mai bună decât fetele respective. De fiecare dată când se întâlneau se producea un fenomen de nedescris. Monty se întreba adesea ce înseamnă acel fenomen, dar își dăduse de mult seama că nu avea în el nimic dintr-o afecțiune platonică.

„Dacă n-ar trebui să-i întâlnesc privirea“, își spunea, „aș putea să discut cu ea chiar și politică,

dar în clipa în care se uită la mine îmi dau seama că știe la ce mă gândesc.“ Se împrieteniseră de la început, iar după a treia întâlnire li se păruse absolut firesc să-și spună pe nume. Monty știa că se avântă pe un teren periculos. Nu s-a întrebat niciodată ce ar putea crede Barbara despre el. I se părea de la sine înțeles faptul că ea trebuie să fi avut pentru el sentimente mai mult decât prietenești. În timp ce mergeau prin labirintul de trăsuri dădeau din cap, salutându-și cunoscuții pe lângă care treceau. Erau conștienți că unele femei, și în special bătrâna domnișoară Dexter, se întorc și îi urmăresc cu privirea.

— Nu ți-e teamă că oamenii o să vorbească despre noi? o întrebă Monty râzând.

— Să spună că ne-am plimbat împreună prin parc? Aici ești la fel de în siguranță ca pe Fifth Avenue. Și, pe urmă, cui îi pasă? Mă gândesc că-i putem suporta.

— Ești rafinată, Barbara. Dacă merg prea departe, spune-mi un cuvânt și dispar!

— Am stabilit prânzul pentru ora două, dar până atunci ne putem plimba.

Monty tresări și se uită la ceas. Apoi strigă:

— E unu fără cinci.

Uitase cu totul de întâlnirea cu avocatul. Bucuros de întâlnirea cu domnișoara Drew, uitase de milioanele unchiului James.

— La unu am o întâlnire, o chestiune de viață și de moarte. Vrei, te rog, să mă lași la următorul… sau… Stai, lasă-mă să conduc!

Barbara nici nu-și dădu seama ce se petrece când schimbară locurile și, condusă de Monty, mașina demară în trombă.

— Dintre toți oamenii obișnuiți, zise entuziasmată fata, mă răpești tocmai pe mine!

Apoi văzu expresia dură de pe fața lui Monty și mai mulți polițiști care îl avertizau. Se îngrijoră.

— Monty Brewster, viteza asta e foarte periculoasă!

— Poate că e, răspunse el, dar dacă nu-s în stare să se dea la o parte, nu trebuie să se mire că sunt călcați.

— Dar nu mă refer la automobil sau la oameni, la copaci și statui. Mă refer la noi doi. E clar că fie o să murim, fie o să fim arestați.

— Asta e o nimica toată pe lângă galopul pe care-l voi trage dacă lucrurile ies așa cum vreau eu. Nu te îngrijora, Babs! Pe deasupra, e deja unu. Doamne, nici nu mi-am imaginat că e atât de târziu!

— E chiar atât de importantă întâlnirea? întrebă ea încordată.

— Ei bine, aș zice că da, și… Ai grijă, idiot nenorocit! Vrei să mori? îi aruncă el peste umăr unui pieton furios, care scăpase teafăr printr-un noroc chior.

— Iată-ne, zise el trăgând în fața stației de tren. Îți mulțumesc mult! Ești tare… Îmi pare rău că te părăsesc așa, dar o să-ți spun totul mai târziu. Ești foarte drăguță că m-ai ajutat să ajung la întâlnire.

— Mi se pare că te-ai ajutat singur! strigă ea când el urca deja scările. Vino într-o zi la un ceai, să-mi spui cine e doamna!

După ce nu-l mai văzu pe Monty, domnișoara Drew se întoarse către șofer, care stătea pe bancheta din spate a mașinii. Apoi izbucni în râs, iar pe fața omului se instală umbra slabă a unui zâmbet.

— Îmi cer scuze, domnișoară, zise el, dar aș paria oricând pe domnul Brewster împotriva lui Fournier[3].

Peste o jumătate de oră Brewster intră în birourile domnilor Grant și Ripley transpirat și nerăbdător, fără să aibă idee de pata de noroi care-i decora obrazul.

— Îmi pare nespus de rău că v-am făcut să așteptați, se scuză el.

— Sherlock Holmes ar spune c-ați condus, domnule Brewster, îi zise domnul Ripley,

strângându-i mâna.

— S-ar înșela, domnule Ripley. Am zburat. Ce vești aveți din Montana?

Nu-și putea înfrâna nerăbdarea, iar întrebarea îi scăpă atât de repede, încât cei doi izbucniră în râs. După câteva clipe Monty le ținu isonul. Cei doi îi arătară o jumătate de duzină de telegrame, răspunsuri de la bancheri, avocați și exploatatori minieri din Montana. Mesajele arătau fără putință de îndoială dimensiunea averii lui James T. Sedgwick; se spunea că e chiar mai mare decât o arată cifrele.

— Iar domnul Jones ce spune? întrebă Montgomery.

— Răspunsul dumnealui seamănă cu un comunicat de presă. A încercat să fie cât se poate de limpede, iar dacă a rămas ceva nespus, atunci depășește puterea noastră de înțelegere. Totuși, îmi pare rău că trebuie să vă informez că taxele pentru telegraf au fost plătite de dumnealui, îi spuse domnul Grant zâmbind larg.

— E rezonabil? întrebă agitat Montgomery.

Domnul Grant îi aruncă partenerului său o privire plină de semnificație, apoi scoase din sertar o telegramă lungă din partea lui Swearengen Jones.

2 octombrie
Grant & Ripley,
Clădirea Yucatan, New York

Eu voi fi singurul arbitru al acestei chestiuni. Dumneavoastră sunteți agenții mei, moștenitorul trebuie să-mi dea raportul săptămânal prin dumneavoastră. O dorință a unchiului a fost să zădărnicească moștenirea bunicului. Voi respecta această dorință. Termenii impuși sunt stricți. A fost cel mai bun prieten al meu și mi-a încredințat toți acești bani. Îi voi păzi cu sfințenie. Moștenitorul trebuie să scape de banii care i-au rămas în termenul stabilit. Din respect pentru memoria

unchiului nu trebuie să spună nimănui nimic. Nu vreau ca lumea să creadă că S. era un nebun. N-a fost. Iată regulile după care vreau să operați: 1. Fără riscuri nesăbuite. 2. Fără tranzacții prostești la bursă. 3. Fără donații către instituții de orice fel, pentru că amintirea acestora ar fi o valoare invizibilă. 4. Nicio cedare întâmplătoare de fonduri. Prin asta nu înțeleg zgârcenie. Urăsc zgârciții, iar J.T.S. îi ura și el. 5. Nicio cheltuială peste cele obișnuite. Urăsc sfinții. Și J.T.S. îi ura. Și amândoi am avut câteva aventuri. 6. Fără donații excesive pentru fonduri de caritate. Dacă dă la fel ca ceilalți milionari, nu am nicio obiecție. Să nu creadă că donațiile vor fi privite cu indulgență. Nu e ușor să cheltuiască un milion, iar eu nu voi fi nerezonabil. Să-l cheltuiască așa cum vrea, dar nu prostește, și să arate că știe bine care e valoarea banilor. Dacă face asta, îl voi considera un bun om de afaceri. Consider că e nebunie să-i dai chelnerului un bacșiș mai mare de un dolar, iar hamalul nu merită mai mult de cinci. Dacă moștenitorul vrea să se prindă în această învoială, ar fi bine să înceapă degrabă, pentru că s-ar putea să dea greș dacă așteaptă până în ziua judecății. N-a mai rămas nici un an. Îi urez noroc. O să vă scriu mai pe larg.

S. Jones

— Să scrie mai pe larg! repetă Monty. Despre ce-ar mai fi de scris?

— Este explicit, zise avocatul, dar e mai bine să cunoașteți toate condițiile înainte de a lua o decizie. V-ați hotărât?

Brewster rămase tăcut o bună bucată de vreme, privind insistent podeaua. În mintea lui se dădea o luptă năvalnică.

— E un risc, și încă unul mare, zise el într-un târziu, îndreptându-și umerii, dar o să mi-l asum. Nu vreau să par lipsit de loialitate față de bunicul

meu, dar cred că și el m-ar fi sfătuit să accept. Da, îi puteți spune domnului Jones că accept!

Avocații îl felicitară pentru îndrăzneală și îi urară succes. Brewster zâmbi.

— O să-ncep prin a vă întreba care credeți că e onorariul rezonabil pentru un avocat într-un caz ca acesta. Sper că veți fi de partea mea.

— Nu vreți să-i cheltuiți pe toți dintr-o dată, nu-i așa? îl întrebă domnul Grant zâmbind. E greu să vă oferim asistență și dumneavoastră, și domnului Jones.

— Dar trebuie să am un avocat, iar testamentul limitează numărul celor care pot fi puși la curent. Ce trebuie să fac?

— O să-l întrebăm pe domnul Jones ce crede despre asta. Nu putem accepta onorariu de la ambele părți, îi spuse domnul Grant.

— Dar vreau avocați care sunt dispuși să mă ajute! Dacă refuzați banii mei nu-mi veți fi de ajutor.

— Ne vom mulțumi să mediem, îi spuse râzând domnul Ripley.

Înainte de venirea serii, Montgomery Brewster își începea cariera care ar fi uimit o lume întreagă dacă datele problemei ar fi fost cunoscute. Loial față de „Băiețeii bogaților“, le ceru prietenilor să vină la cină.

— Șampanie! strigă Harrison după ce se așezară la masă. Nu-mi amintesc când am comandat șampanie ultima oară!

— Normal, îi zise Metrou Smith. Nu-ți mai amintești nimic din ce s-a-ntâmplat după…

În timpul cinei Brewster le spuse că vrea să-și dubleze averea în următorul an.

— O să mă și distrez, zise el, iar voi, băieți, o să mă ajutați.

Nopper Harrison fu angajat ca „superintendent de afaceri“, Elon Gardner ca secretar financiar, Joe Bragdon ca secretar particular, iar Metrou Smith

pe post de consilier. Și pentru ceilalți membri avea în vedere câte un post.

— Vreau cel mai frumos apartament pe care-l puteți găsi, Nopper! comandă Monty. Nu te uita la cheltuieli! Pune-l pe Pettingill să-l redecoreze de sus până jos! Angajează cei mai buni servitori! Vreau să trăiesc, Nopper, nu mă interesează consecințele!

---

[3] Henri Fournier (1971-1919), pilot de curse francez. În 1902 (anul scrierii romanului) a depășit recordul mondial de viteză.

VI
Monty Cristo

Două săptămâni mai târziu, Montgomery Brewster avea o casă nouă. Respectând cu strictețe ordinele, Nopper Harrison închiriase până în luna septembrie a anului următor unul dintre cele mai scumpe apartamente care puteau fi găsite în New York. Chiria fusese de 23.000 de dolari, iar vicleanul finanțist economisise 1.000 de dolari pentru angajatorul său plătind suma în avans. Însă când i-a raportat lui Brewster această mică economie a rămas surprins de încruntarea pe care i-a provocat-o. „N-am văzut niciodată un om care să aibă un simț al banului mai slab“, a murmurat Nopper ca pentru sine. „Cheltuiește ca un milionar din Chicago încercând să pătrundă în societatea new-yorkeză. Dacă n-am fi noi, în șase luni ar rămâne sărac.“

Spre propria surpriză – și chiar consternare –, Paul Pettingill a fost angajat să redecoreze anumite încăperi conform unui plan alcătuit de chiriaș. Într-un puseu de entuziasm, tânărul artist s-a învoit să facă asta pentru cinci sute de dolari, apoi a roșit ca o elevă de pension când practicul Brewster i-a spus că vopseaua și materialul pentru o singură cameră costă de două ori mai mult.

— Petty, nu te pricepi la afaceri nici cât o capră, îl critică Montgomery, iar Paul își plecă privirea într-un gest umil de recunoaștere. Omul care văruiește pereții se putea gândi la o combinație mai inteligentă. O să plătesc două mii cinci sute de dolari. E un preț corect, și nu-mi pot permite nimic mai ieftin pentru acest loc.

„În ritmul ăsta n-o să-ți mai poți permite nimic“, și-a zis Pettingill.

Și așa s-a făcut că Pettingill și o echipă de decoratori au transformat imediat încăperile într-un hățiș de schele și găleți cu vopsea, iar rezultatul a fost spectaculos. Nimeni nu-l considerase vreodată pe Pettingill lipsit de idei, iar aceea fusese pentru el o oportunitate. Singurul neajuns s-a dovedit a fi termenul impus fără îndurare de Brewster. Pettingill simțea că, fără acel termen, ar fi putut face o lucrare splendidă, în genul panourilor decorative – o lucrare care ar fi făcut să pălească și gloria lui Puvis de Chavannes[4]. Însă termenul îl obligase să-și strunească ideile năvalnice și să decidă că simplitatea bogată e nota perfectă. Rezultatul a fost strălucitor, dar fără a fi țipător – lucrarea avea profunzime și distincție.

Extaziat și nerăbdător, Pettingill l-a ajutat pe Brewster să aleagă mobila și decorațiunile pentru fiecare cameră, fără să știe că angajatorul lui face cumpărături condiționate. Domnul Brewster se înțelesese cu vânzătorii ca aceștia să cumpere totul înapoi, la un preț rezonabil, dacă pe parcursul anului următor avea să renunțe la reședință. Urmase această regulă pentru toate cumpărăturile de bunuri cu adevărat necesare. Cucuiul calculelor crescuse în capul lui Monty Brewster până la dimensiuni anormale.

Pentru a-și păstra camera de la doamna Gray venise cu scuza jalnică că își dorește un loc în care să se poată retrage din când în când în pace și liniște. Când doamna Gray a protestat în fața acestui gest extravagant, suferința lui a fost atât de expresivă, încât a mișcat-o, producându-i o bucurie profundă și aprinsă. Îl iubea pe băiatul cel frumușel, iar acea nouă dovadă de loialitate și devotament i-a adus în ochi lacrimi de fericire. Încăperile erau păstrate pentru el ca și cum ar fi fost așteptat în fiecare zi și în fiecare noapte, fără a lua în calcul apartamentele luxoase pe care el avea

să le aibă în alte locuri. Cărțile lui Oliver Optic încă mai zăceau în pod, jerpelite și destrămate, însă pentru Margaret ele întrupau o viitoare bogăție, promițând apropierea clipelor de fericire. Îl cunoștea pe Monty destul de bine pentru a înțelege că el nu avea să uite micuțul pod întunecat, indiferent de minunățiile de care ar fi putut avea parte grație moștenirii.

Nu mică a fost mirarea oamenilor când domnul Brewster a expediat invitații pentru un dineu fastuos. Bunicului lui murise în urmă cu mai puțin de o lună, așa că societatea a fost oarecum scandalizată de semnele evidente ale lipsei de respect. Nimeni nu se așteptase ca Monty Brewster să intre într-o perioadă prelungită de doliu, dar nesocotirea întregii etichete a provocat un șoc. Câțiva dintre bătrânii cărora nu le mai rămăsese mult de trăit și aveau moștenitori s-au pronunțat imediat, afirmând că tânărul Brewster este lipsit de suflet. Nu era foarte reconfortant pentru ei să se gândească la posibilitatea ca memoria propriilor urmași să fie la fel de scurtă ca cea a lui Brewster. Bătrâna doamnă Ketchell și-a schimbat testamentul, tăind cu totul din el doi nepoți. Un foarte modest și nevoiaș nepot al lui Joseph Garrity avea să sufere și el în urma unei cotituri bruște a sorții. Judecătorul Van Woort, despre care se credea că nu va supraviețui nopții, s-a înzdrăvenit imediat când a auzit pe cineva de lângă patul lui de suferință șușotind ceva despre faptul că Montgomery Brewster organizează un mare dineu. Bineînțeles, cei ce așteptau moșteniri l-au condamnat fără ezitare pe tânărul Brewster.

Și totuși, dineul oferit de nepotul lui Edwin Peter Brewster era subiectul de discuții preferat de întregul oraș, așa încât niciunul dintre cei șaizeci de oaspeți invitați nu putea fi convins să lipsească. Zvonurile despre măreția evenimentului se răspândiseră cu mult înainte de seara stabilită pentru dineu. Unul dintre ele spunea că un tacâm

va costa 3.000 de dolari. De acolo, legendarul preț a început să scadă până la 500 de dolari. Montgomery ar fi fost foarte bucuros să cheltuiască 3.000 de dolari sau chiar mai mult, însă o forță misterioasă îi înfățișa în minte portretul lui Swearengen Jones punând un minus mare în dreptul lui, așa că s-a abținut.

„Aș vrea să știu dacă trebuie să respect standardul de extravaganță din New York sau pe cel din Montana“, își spunea el. „Mă-ntreb dacă individul văzuse vreodată ziarele din New York.“

Târziu în fiecare seară, ultimul vlăstar al străvechii familii Brewster se retrăgea în dormitor, unde, după ce îi dădea liber valetului, se așeza la birou cu un creion și o foaie de hârtie. Aprinzând lumânări, care – după cum își dăduse repede seama – erau mai ușor de manevrat decât lămpile și mult mai costisitoare, făcea gânditor și scrupulos calculul cheltuielilor din ziua respectivă. Nopper Harrison și Elon Gardner aveau chitanțe pentru toți banii cheltuiți, iar Joe Bragdon păstra evidența oficială, însă „șeful“ – cum îi spuneau ei – nu se putea duce la culcare înainte de a se declara în sinea lui satisfăcut de ritmul cheltuielilor. În primele două săptămâni lucrurile au părut simple; de fapt, chiar luase un start liniștitor. Cheltuise aproape 100.000 de dolari, dar și-a dat seama că cea mai mare parte dintre bani reprezentau cheltuieli anuale, nu zilnice. Păstra o evidență a „profitului și pierderilor“ din mica lui situație contabilă privată, dar aceasta nu avea nicio legătură cu evidențele obișnuite de acest gen. Ceea ce negustorul obișnuit ar fi trecut la „pierderi“ el înscria la „profit“, căutând în permanență ocazii de a umfla totalul.

Rawles, care fusese valetul bunicului său din ziua în care sosise în New York, s-a prezentat la reședința nepotului, spre mânia și confuzia mătușii acestuia, Emmeline. Bucătarul a fost adus de la Paris. Se numea Detuit. Ellis, al doilea valet, se

simțea mult mai bine cu Monty decât în casa de pe bulevard. Mătușa Emmeline nu și-a iertat niciodată nepotul pentru „josnicele acte de trădare“, cum le spunea ea.

Unul dintre cele mai răsunătoare festinuri financiare ale lui Monty s-a dovedit a fi cumpărarea unui automobil de 14.000 de dolari. A recunoscut în fața lui Nopper Harrison și a celor doi secretari că nu intenționează să-l folosească decât pentru a-și face mâna și că de îndată ce va învăța cum să conducă „mașina“ va cumpăra una obișnuită, bună și trainică, de 7.000 de dolari.

Aghiotanții lui se întâlneau des, bătându-și capul pentru a pune la punct căi și mijloace de a mai domoli extravaganța nesocotită a lui Monty. Erau îngrijorați.

— E ca un marinar în port! spunea Harrison. Dacă-și dorește ceva, banii nu sunt o problemă, și – ce dracu' – s-ar părea că-și dorește tot ce vede!

— N-o să dureze mult, zicea Gardner încercând să-l liniștească. La fel ca tizul lui, Monte Cristo, simte că toată lumea e a lui și vrea să se bucure de asta.

— Ba mie-mi pare că vrea să scape de ea…

Dar de câte ori îi reproșau ceva, Brewster îi dezarma:

— Acum, că am bani, vreau să le ofer prietenilor mei motive de bucurie. Ce-ați fi făcut dac-ați fi fost în locul meu? Și, oricum, ce sunt banii?

— Dar dineul ăsta de 3.000 de dolari meniul…

— O să dau zece, și nici chiar așa n-o să-mi pot plăti toate datoriile. Ani de zile m-am distrat prin casele oamenilor și am făcut plimbări cu iahturile lor. Au fost întotdeauna amabili cu mine, iar eu... Eu ce-am făcut pentru ei? Nimic. Acum, că-mi permit, o să le returnez o parte din favoruri… Nu e normal?

Așa că pregătirile pentru dineul lui Monty au continuat. Pe lângă ceea ce el numea „corpul

eficient de ajutoare“, a apelat și la serviciile doamnei Dan DeMille, ca „mentor social și însoțitoare utilă“. Doamna DeMille era cunoscută în ziare ca cea mai importantă tânără soție. Era una dintre cele mai inteligente și atrăgătoare tinere din oraș, iar soțul ei se număra printre cei care nu trebuia să fie invitați doar din politețe. Domnul DeMille trăia la club și mergea acasă în vizită. Cineva spunea că el era atât de încet, iar ea atât de rapidă, încât, atunci când îi invitai la cină, de obicei el întârzia două sau trei zile. Una peste alta, doamna DeMille a fost o achiziție bună pentru comitetul de campanie al lui Brewster. Simpla ei prezență putea face petrecerile să fie distractive, nu comice.

Dineul avu loc în 18 octombrie. Doamna Dan îi așeză pe toți la masă cu îndemânarea unui general, în așa fel încât lucrurile avură un început energic. Colonelul Drew fu așezat lângă doamna Valentine și asta îl mulțumi pe bărbat; domnul Van Winkle și frumoasa domnișoară Valentine fură așezați unul lângă altul și nimeni n-ar fi putut să spună că Winkle era nefericit din pricina asta; domnul Cromwell sosi cu doamna Savage; același tact discret – sau aceeași lipsă de tact – fu arătată și de ceilalți oaspeți.

Veniseră acolo, așteptându-se să participe la un dineu plictisitor. Acceptaseră invitația din curiozitate, dar curiozitatea nu fusese de ajuns să țină inevitabila apatie la distanță. Monty Brewster nu era încă suficient de cunoscut în societate. El și petrecerile lui erau un subiect de conversație, dar invitațiile erau acceptate șovăielnic. Lumea se întreba cum făcuse să obțină cooperarea doamnei Dan; pe de altă parte se știa că ei îi plăceau provocările. Succesul acelei cine, oricare va fi fost, i-ar fi fost atribuit ei. Nu era puțin lucru. Totuși, nu a existat nimic senzațional. Monty se decisese să înceapă tradițional. A ales să fie convențional, dar a făcut-o bine. Cu un strop de lux și o vagă aromă

de splendoare. Pettingill făcuse pregătirile pentru masa bizară; o decorase cu orhidee de culoarea lavandei și broderii dantelate în formă de fluturi, albe, colorate cu un pic de galben. Voise să folosească dalii de culori puternice, de la galben la portocaliu și roșu puternic, dar Monty insistase să pună orhidee. Tot artistul fusese cel care alesese candelabrele din aur masiv – obiecte vechi, dintr-o epocă a voluptăților – cu abajururi opalescente. Se stabilise ca vesela să fie tot din aur, împotriva sfatului său. „E de o vulgaritate fără seamăn“, spusese, cântărind ornamentele fără sens. Însă, Monty fusese de neclintit. Îi plăcea culoarea, iar porțelanul, spusese, era lipsit de personalitate. Doamna Dan reușise să prevină o dispută, sugerând ca unele feluri de mâncare să fie servite în veselă de Sèvres.

Ideea lui Pettingill pentru iluminarea camerei era cea mai inspirată. Ca să scoată în evidență pereții și cele patru tablouri Monet pe care Monty le cumpărase la sfatul lui, Pettingill construise un tavan fals din sticlă dură, cu tonuri de alb, preschimbate în galben și verde-deschis. Ascundea lumina din timpul zilei, iar noaptea preschimba strălucirea becurilor electrice într-o lumină blândă și armonioasă. Crease o atmosferă liniștită în cameră și îi făcuse pe toți oamenii aceia de lume care văzuseră atâtea lucruri, să-și țină respirația. Lumea era evident impresionată.

O asemenea ambianță influență vizibil pe musafiri și hotărî succesul cinei. Aria estompată a unui cântec maghiar se auzea de undeva de departe; mica trupă nu mai cântase niciodată *Valsul îndrăgostiților* sau *Valsul albastru* cu înflăcărarea din acea seară. Însă zarva din camera de zi îneca în întregime acea muzică sentimentală. Monty, așezat între cele mai distinse văduve de la banchet, își punea întrebări despre rolul invizibil pe care îl juca acel zgomot constant. „Fără el“, se gândi, „lumea n-ar mai avea chef să stea la

discuții, n-ar mai avea cu cine să se-ntreacă la vorbă, n-ar mai exista niciun obstacol de depășit.“ Discuțiile, însă, mergeau cât se poate de bine, iar doamna Dan inspecta din când în când rezultatul muncii sale, zâmbind satisfăcută. Din partea opusă a mesei, auzi vocea colonelului Drew:

— E clar că Brewster vrea să ne convingă printr-un atac frontal. Nu-i plac asediile lungi.

Doamna Dan se întoarse spre Metrou Smith, așezat în dreapta – cel mai nou bibelou din menajeria ei de sticlă.

— Care-i povestea prietenului ăstuia al tău? întrebă. N-am mai văzut o așa complexă simplitate. Jucăriile astea nu-l atrag deloc. Caută să vadă din ce sunt făcute. Și n-o să-i placă când o să dea de rumeguș.

— Nu vă faceți griji pentru el! spuse Metrou. Monty e un băiat de treabă. N-o să se plângă, indiferent ce-o să se-ntâmple. O să se-mpace cu soarta.

Monty își primi răsplata abia spre sfârșitul serii, într-un moment petrecut alături de Barbara Drew. Se proțăpi înaintea ei, cu umerii încordați ca pentru luptă, pentru a ține departe intrușii, iar ea îi zâmbi în maniera aceea tulburătoare care-i stătea în fire. Asta dură numai o clipă, după care se auzi o larmă teribilă venind dinspre camera de zi, urmată de zgomot de sticlă spartă. Timp de câteva secunde, invitații încercară să se comporte ca și cum n-ar fi observat nimic, dar zgomotul era atât de înspăimântător, că acest gest de politețe păru absurd. Gazda traversă holul, râzând ușor. Geamul frumos de pe tavan căzuse. Mii de bucăți de sticlă spartă erau împrăștiate peste tot. Orhidee zdrobite și lumânări sfărâmate erau strânse într-o grămadă dezgustătoare pe masă. Servitorii speriați intrară printr-o parte a camerei, în momentul în care Brewster venea dintr-o alta. După primele clipe de groază, se auziră strigăte de exasperare din toate

părțile. Primul sentiment de regret al lui Monty Brewster fu urmat de o diabolică fericire.

— Slavă Domnului! spuse, ca pentru el.

Uimirea oaspeților săi îl făcu să tresară.

— …Că nu s-a-ntâmplat în timpul cinei, adăugă el cu o figură senină de recunoștință.

Nonșalanța îi aduse puncte în jocul acela inutil pe care-l juca.

---

[4] Pictor francez din secolul al XIX-lea, renumit pentru picturile murale.

VII
O lecție de tact

Majordomul domnului Brewster fu surprins și enervat. Pentru prima oară în cariera lui, ieși din inerția slujbei și îl întrebă pe stăpân cum se simte. Era pe punctul de a-și asuma o îndatorire care face din orice servitor un nesuferit. După micul interogatoriu, însă, se hotărî să nu își mai depășească atribuțiile. Își promise că aceea avea să fie ultima încălcare a regulii. A doua zi după cină, Rawles apăru în fața tânărului domn Brewster. Se înțelegea din comportamentul lui că vizita e una importantă. Brewster stătea la birou, cufundat în gânduri. Rawles tuși ca să-și anunțe prezența, apoi strigă cu o voce atât de ascuțită și de aprigă, că orice alt zgomot păli prin comparație. Majordomul îl întrerupse chiar în momentul în care operațiile aritmetice mentale ale lui Monty începuseră să aibă sens; tușitul majordomului le azvârli înapoi în haos.

— Ce e? întrebă iritat.

Rawles îi stricase socoteala cu șapte sau opt sute de dolari.

— Am venit să vă raportez *ho* situație neplăcută *hiscată* de servitori, domnule, spuse Rawls, care devenea din ce în ce mai rigid pe măsură ce îndatorirea i se părea mai greoaie.

Vreme de-o secundă, înainte să intre în cameră, reușise să se relaxeze.

— Care e deranjul?

— Deranjul *ha* luat sfârșit, domnule.

— Atunci de ce mai ești aici?

— Mă gândeam că e bine să știți, domnule. Servitorii voiau să ceară azi să le creșteți salariul,

domnule.

— Voiau să ceară? Păi și de ce n-au făcut-o?

Ochii lui Monty se aprinseră de îndată ce înțelese oportunitatea acelui scenariu.

— I-am convins eu, domnule, că salariul e bun așa cum e și c-ar trebui să fie mulțumiți. N-ar găsi plată și loc mai bune în altă parte. Nicio săptămână n-a trecut de când muncesc la dumneavoastră și deja protestează pentru salariu mai mare. Servitorii ăștia americani, domnule…

— Rău ai făcut, Rawles! izbucni Monty.

Majordomul își ridică privirea și obrajii i se înroșiră.

— Nu-nțeleg, domnule, reuși el să spună, cu un aer respectuos, dar puțin lezat.

— Rawles, de-acum încolo te rog să nu te mai amesteci în astfel de treburi! Nu e numai privilegiul, ci și datoria fiecărui american să ceară o leafă mai mare de câte ori vrea. Vreau să se știe că sunt de acord cu atitudinea lor. Vreau să te duci și să le spui că după ce au lucrat la mine o perioadă rezonabilă de timp, salariul lor – salariile, vreau să spun – o să crească! Și nu te mai amesteca în astfel de treburi de-acum încolo.

În acea după-amiază, Brewster se opri la casa doamnei DeMille, pentru a plănui o altă cină. Își dăduse seama că nu-și poate risipi banii decât dacă se aruncă cu capul înainte în societate. Era ușor de făcut, și nu putea să obțină decât un singur lucru de valoare din asta: dezgustul față de ea.

— Cât mă bucur să te văd, Monty! îl salută doamna Dan, radiind de fericire, în timp ce se grăbea să-l întâmpine. Vino sus să servești un ceai și să fumezi o țigară. Le-am spus servitorilor să anunțe că nu sunt acasă.

— Foarte drăguț din partea dumneavoastră, doamnă Dan, spuse, în timp ce urcau scările. Nu știu ce m-aș face fără dumneavoastră.

Se gândi că e, într-adevăr, o femeie frumoasă.

— Ai fi mai bogat, probabil, spuse ea, zâmbind de pe palierul de sus al scărilor. Am plâns jumătate de noapte, dragă Monty, pentru sticla aia spartă, îi spuse, după ce găsi un loc confortabil între pernele unui divan.

Brewster se lăsă pe un fotoliu spațios în fața ei, și îi dădu o țigară.

— N-a fost mare lucru! Desigur, a fost foarte enervant că s-a întâmplat cu oaspeții de față.

Adăugă apoi, cu voce gravă:

— Ca să fiu sincer, plănuisem s-o fac să cadă chiar când ne-am fi ridicat de la masă, dar nu mi-a ieșit. Asta e problema cu astfel de mașinațiuni, dau chix. Trebuia să trimită cu gândul la Prăbușirea cetății Babilonului, știți la ce mă refer.

— Fabulos! Dar, la fel ca Babilonul, s-a prăbușit când nu trebuia.

Timp de un sfert de oră, discutară despre oamenii din oraș, ținând partea, într-o mod foarte degajat, calomniaților și denunțând pe calomniatori. Urmă un alt sfert de oră, mai aglomerat, în care stabiliră lista invitaților. El trase o masă de scris aproape de canapea și ea îl privi cu atenție în timp ce scria pe foaie numele pe care i le sugera după ce-și încrunta de multe ori frumoasele și aristocraticele sprâncene, pentru ca apoi să-i taie de pe listă pe cei în privința cărora se răzgândise. Cât făcu listele, se purtă fără mănuși cu toată lumea. Din moment ce banchetul nu era al ei, putea să facă ce vrea din el. Lui părea să-i fie indiferent. Nu îi păsa cine erau oaspeții, nici cum veneau; voia doar să fie sigur că aveau să vină. Singura lui scăpare fu recomandarea sfioasă ca Barbara Drew să fie trecută din nou pe listă. Nu dădea nicio importanță momentelor în care doamna Dan se apleca peste hârtie; nu-i vedea privirea încordându-se și nu observa când își încetinea respirația.

— N-ar fi puțin cam… Poate că e puțin cam prea mult? întrebă ea, cu delicatețe.

— Vreți să spuneți că lumea ar putea să vorbească?

— Poate că li s-ar părea că e curios de… prezentă.

— Credeți? Dar, știți, suntem prieteni atât de buni!

— Firește, dacă vrei s-o inviți, spuse ușor și nesigur, atunci trece-i numele pe listă! Dar cu siguranță n-ai văzut ziarul de azi.

Doamna Dan arătă spre un exemplar al ziarului *Trumpet*, aflat pe masă.

Când îi înmână ziarul, îi spuse:

— Cenzorul începe să facă glume pe seama ta. O să am grijă să mă răzbun, dacă măgarul ăsta începe să scrie despre mine. Stai să vezi ce-a scris, spuse și-i arătă cu degetul un paragraf revoltător: „Dacă Brewster ar trage o chintă regală, i-ar pica în cărți și dama Drew? Și dacă i-ar pica, cât timp credeți că va rămâne Drew[5]? Sau dacă ei i-ar pica Brewster, ar învăța să joace alba-neagra?[6]"

A doua zi, dimineața, un ziarist care semna cu numele de Cenzorul, a fost luat bine peste picior în paginile ziarelor, și au apărut alte articole care-l pomeneau pe Montgomery Brewster, de data aceasta pline de cuvinte de laudă.

---

[5] Cu sensul de „cât timp va rămâne nemăritată, cât timp își va păstra numele de fată".

[6] În original, joc de cuvinte intraductibil, cu referințe din poker. *Drew* (în en.) înseamnă a trage cărți din pachet sau a trage la sorți. Alba-neagra (în original „Monte") face referire la numele protagonistului și la faimoasa escrocherie cu trei cărți.

VIII
Zulufii timpului

Într-o dimineață, nu foarte îndepărtată de incidentul relatat, Brewster stătea întins în pat și se gândea, cu privirea în tavan. Era încruntat, semn de îngrijorare; avea fruntea pe jumătate acoperită de părul ciufulit și ținea ochii larg deschiși, nedormiți. Cinase la Drew cu o seară înainte și avusese o revelație. Dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât i se părea că nu existase nicio întâmplare specială care să i-o fi provocat. Colonelul și doamna Drew fuseseră la fel de primitori ca întotdeauna, și Barbara însăși n-ar fi putut fi mai fermecătoare. Dar ceva mersese prost și avusese o seară îngrozitoare.

„Englezul ăla mic și filfizon a fost de vină“, se gândea el. „Desigur, Barbara putea să așeze lângă ea pe cine vrea, dar de ce l-a ales pe prostovanul ăla nu pot să-nțeleg. Pe Zeus, dacă aș fi stat și eu lângă ea, sunt sigur că băiatul și-ar fi pierdut tot farmecul!“

Capul îi vuia și pentru prima oară începu să simtă împunsăturile neplăcute ale geloziei. Îl ura din cale afară pe Ducele de Beauchamp, deși bietul om abia dacă scosese o vorbă în timpul cinei. Însă nimic nu putea să-l împace pe Monty. Știa că Barbara are zeci de pețitori, dar nu-și imaginase că lua pe vreunul dintre ei în serios. În ciuda faptului că scurtul lui conflict cu Cenzorul atrăsese asupra ei o atenție nedorită, ea îl iertase în doar câteva clipe. Orice resentimente ar fi avut, aprecierea ei tipic americană pentru orice fel de purtare cavalerească cântărea mai mult. Ani de zile, Cenzorul rămăsese nepedepsit. Își folosea

inteligența grosolană împotriva oricui se remarca în societate. Avea un condei atât de puternic și de dușmănos, că tuturor le era frică de el; erau oameni care, știindu-se cu musca pe căciulă, nu mai ieșeau din casă de frica unui atac. Dar intervenția promptă a lui Brewster pusese capăt unor asemenea atacuri și îl transformase într-un erou în ochii femeilor și bărbaților din oraș. După acea seară, condeiul Cenzorului rămăsese bont. Neliniștile lui Monty legate de acel caz fură îndepărtate de îndată ce colonelul Drew însuși se prezentă la el acasă să-l felicite pentru această realizare și să-l asigure că Barbara și doamna Drew ar fi fost și ele de acord, chiar dacă i-ar fi ținut câteva predici de formă.

În dimineața aceea însă, în timp ce stătea în pat, Monty era căzut pe gânduri nu tocmai plăcute. Se confrunta cu o situație stânjenitoare și încerca să o și lămurească. „Nu i-am spus niciodată“, își spuse, „dar dacă nu știe ce simt înseamnă că nu e atât de deșteaptă pe cât credeam. În plus, acum n-am timp să mă pierd într-o poveste de dragoste cu ea. Dac-ar fi fost orice altă fată, probabil c-aș fi făcut-o, dar Babs trebuie să-nțeleagă. Și totuși, să-l ia dracu pe Duce!“

Ca să-i facă curte așa cum trebuie, ar fi fost nevoit să-și neglijeze îndatoririle financiare, pentru care avea nevoie de toată energia. Se găsise față în față cu un fapt stânjenitor, lămurit de calculele pe care le făcuse cu o noapte înainte. Ultimele patru zile în care, încercând să-și bandajeze inima, rămăsese indiferent la finanțe se dovediseră foarte costisitoare. Sau, după cum se exprimase el, rămăsese în urmă cu opt mii de dolari. Dacă lucrurile continuau așa, aveau să-l ducă la ruină.

„Gândește-te numai!“ își spuse. „Pentru fiecare zi pe care mi-o petrec cu Barbara, rămân 2.500 de dolari necheltuiți. O poveste de dragoste m-ar îngropa cu totul. Nici dacă aș da foc banilor, n-aș reuși să-mi revin. Nu poate să-mi ceară asta. Fetele

sunt atât de proaste când vine vorba de fidelitate! Desigur, ea nici nu știe cu ce sarcină mă confrunt. Apoi, mai sunt și ceilalți pețitori – ce vor face ei cât timp o să ies eu din cursă? Nu pot să mă duc la ea și să-i spun: «Auzi, pot să-mi iau o pauză de un an? Mă-ntorc în septembrie.» Pe de altă parte, dacă se-așteaptă să intru în treaba asta, mai mult ca sigur o să-mi neglijez afacerile. La ce o să-mi mai folosească cele șapte milioane, dacă o pierd pe ea? Nu pot să-mi asum riscuri inutile. Poate că Ducele n-o să aibă șapte milioane de dolari până-n septembrie, dar o să aibă ce să spună despre mine până atunci, când o să rămân falit."

Avu, deodată, un gând genial. Chemă un curier cu o așa nerăbdare, că Rawles înmărmuri pe loc. Telegrama suna în felul următor:

Swearengen Jones
Butte, Montana

Pot să mă însor și să mut averea pe numele soției, cu condiția ca ea să mă vrea?

Montgomery Brewster

„Și de ce n-ar fi rezonabil?" își spuse, după ce curierul plecă. „A transfera proprietăți pe numele soției nu e nici împrumut, nici act de caritate. Pentru că e burlac, bătrânul Jones ar spune că e o extravaganță inutilă, dar se practică des tocmai pentru că e o afacere bună." Monty era plin de speranță.

Cum făcea de multe ori când era în încurcătură, Monty o căută pe Margaret Gray, căreia putea să-i ceară întotdeauna sfaturi și consolare. Era și ea trecută pe lista invitaților pentru următoarea cină, așa că lui Monty îi fu ușor să ajungă la ce voia să discute, înșirându-i numele celorlalți oaspeți.

— Și Barbara Drew, spuse la sfârșit.

Erau singuri în bibliotecă și ea ascultase cu atenție toate detaliile viitoarei cine.

— Dar n-a fost și la ultima cină?

Monty făcu pe stânjenitul.

— Ba da.

— Trebuie să fie foarte atrăgătoare.

Nu era pic de venin în observația lui Peggy.

— Chiar e. De fapt, cred că e cea mai… spuse el, pregătindu-se pentru întrebarea finală.

— Ce păcat că pare să-l placă pe Ducele acela!

— E un țopârlan.

— N-o pune și tu la suflet! Doar nu te însori cu el!

Peggy râse.

— Dar o pun la suflet, Peggy! Sunt la pământ și am nevoie de ajutorul tău. Sfatul unei surori e cel mai potrivit într-un moment ca ăsta.

Îl privi pentru câteva clipe, nereușind să priceapă întru totul adevăratul sens al confesiunii.

— Tu, Monty? spuse cu îndoială.

— Rău de tot, Peggy, răspunse el cu ochii în podea.

Ea nu putu pricepe cenușiul rece care se lăsă dintr-odată peste cameră. Nu putu să-și explice sentimentul straniu de singurătate care o cuprinse. Avea un nod în gât și nu putea să scape de senzația că ceva o apasă. El îi văzu privirea și zâmbetul retras și nesigur, dar le puse pe seama mirării și îndoielii. După atâția ani de zile, Monty îi apăru transformat; avea în față un om cu o altă personalitate. Nu mai era Montgomery, fratele ei, dar nici nu putea să-și explice când începuse acea schimbare. Ce însemnau toate acelea?

— Dacă te face fericit, o să fiu bucuroasă, Monty, spuse pe măsură ce sângele îi revenea din nou în obraji. Ea știe?

— Nu i-am spus-o în cuvinte, dar o s-o fac în seara asta, anunță el cu jumătate de gură.

— În seara asta?

— Nu mai pot să aștept, spuse Monty în timp ce se ridica să plece. Mă bucur că ești de acord, Peggy. Și chiar crezi, continuă el într-o manieră copilărească, chiar crezi că am șanse? Mi-am făcut peri albi cu englezul ăla.

Ei nu-i fu ușor să spună:

— Monty, ești cel mai bun din lume. Du-te și cucerește-o!

Îl privi de la fereastră cum traversează strada, întrebându-se dacă se va mai întoarce să-i facă cu mâna, așa cum obișnuia de fiecare dată în ultimii ani. Dar îi văzu numai spatele drept îndepărtându-se. Cu pași mari, ieși din vederea ei, dar ea rămase locului, privind îndelung locul în care el dispăruse în mulțime. Simți o usturime în ochi. Când se întoarse spre cameră, aceasta îi păru cenușie și lucrurile toate părură mai complicate dintr-odată.

Când a ajuns acasă, Montgomery a găsit următoarea telegramă de la domnul Jones:

Montgomery Brewster,
New York

Vezi-ți de treaba ta, prostovane.

S. Jones.

IX

Iubire și un meci de box

Mai bine să nu scriem cuvintele pe care Brewster le-a folosit după ce a citit telegrama domnului Jones. S-a simțit, oricum, mai bine rostindu-le. Apoi s-a apucat să citească despre un mare meci de box care urma să aibă loc în San Francisco în acea seară. A citit descrieri despre upercuturi și croșee de stânga și a aflat că toată afacerea era hotărâtă dinainte. Un amator local avea să înfrunte un campion. Mirosind imediat oportunitatea și spunându-și că domnul Jones nu avea să protesteze împotriva unui asemenea gest sportiv, Brewster l-a rugat pe Harrison să pună câțiva dolari la pariuri, spunând că are motive să creadă că favoritul va pierde. Harrison a pariat trei mii de dolari pe amator. Micul finanțist era atât de convins de rezultat încât, atunci când Harrison i-a adus chitanța, a trecut pariurile în registru la rubrica Profit.

Acestea fiind făcute, îi telefonă domnișoarei Drew. Ea nu rămase neimpresionantă când o întrebă dacă va fi acasă în acea seară. Observase că în ultimul timp e mai neliniștit, ursuz câteodată și, uneori, irascibil. Orice fată a cărei ocupație de o viață e să studieze bărbații recunoaște aceste simptome și știe să le trateze. Barbara avusese de-a face cu mulți bărbați îmbolnăviți în acest fel și neliniștea care veni odată cu rugămintea lui urgentă fu temperată de experiență. Era totuși bucuroasă – Montgomery Brewster îi era suficient de drag încât stările lui schimbătoare să o neliniștească. Îi era mai drag, de fapt, decât lăsa să se înțeleagă.

Era cinci și jumătate când ajunse la ea, iar înțeleapta doamnă Drew îi simți iritarea. Era atât de sigură de motivele vizitei, că faptul că întârziase aproape că i se păru o bagatelă. El își ceru scuze pentru întârziere și asta fu de ajuns să înlăture supărarea care o cuprinsese. Îi era imposibil să împărtășească toate secretele cu ea, de aceea nici nu-i spuse că fusese chemat la Grant & Ripley ca să ridice o telegramă de la Swearengen Jones. În ea, bătrânul gentilom îl informa laconic că ar putea să hrănească întreg statul Montana cu mai puțin de 6.000 de dolari. Acesta era tot mesajul. Brewster se grăbise să ajungă la biroul avocaților care îi zâmbiseră când dăduse buzna peste ei.

— Doamne iartă-mă! exclamase. Țărănoiul ăla zgârcit se așteaptă să cheltuiesc un milion de dolari pe ziare, țigări și mâncare de câini? Credeam c-o să fie rezonabil!

— A văzut mai mult ca sigur în ziar știrea despre cina dumneavoastră. Acesta e comentariul lui, pur și simplu, spusese domnul Ripley.

— Fie e un avertisment, fie e foarte ambiguu atunci când face complimente, mormăise Brewster dezamăgit.

— Nu cred că n-a fost de acord, domnule Brewster. Acest domn e cunoscut în vest ca fiind un om cu simțul ironiei.

— Cu simțul ironiei? Atunci o să aprecieze dacă o să-i răspund. Aveți un formular pentru telegraf, domnule Grant?

Două minute mai târziu, telegrama de mai jos își aștepta curierul. Domnul Brewster încerca să-i convingă pe domnii Grant și Ripley că „îl doare-n cot de consecințe".

Swearengen Jones,
Butte, Mont.

Nu mă îndoiesc că i-ați putea hrăni cu mai puțin de 6.000 de dolari. Montana are cele mai bune

pășuni din lume, dar noi nu mâncăm lucernă în New York. De-asta e mai scump să trăiești aici.

Montgomery Brewster

Chiar înainte să-și părăsească apartamentul ca să plece spre domnișoara Drew, primise răspunsul următor din Montana:

Butte, Montana, 23 octombrie
Montgomery Brewster,
New York

Stăm la 3000 de metri deasupra nivelului mării. De-asta ne costă mai puțin să trăim la înălțime.

S. Jones

— Începusem să disper, Monty! îi spuse domnișoara Drew pe un ton de reproș, după ce tânărul reuși să se liniștească și să-și amintească că sunt lucruri mai importante pe lume.

Modul în care o privi îi făcu sângele să i se urce în obraji și, dacă cu un minut înainte fusese enervată, acum era aproape serenă. Pentru câteva clipe, tăcerea fu plină de așteptare. Monty aruncă o privire prin cameră, neștiind cum să înceapă. Nu era atât de ușor pe cât își închipuise.

— A fost foarte drăguț din partea ta să mă primești, spuse, în cele din urmă. Aveam neapărat nevoie să vorbesc cu tine în seara asta; nu mai putem să-ndur așteptarea. Nopți la rând am stat treaz gândindu-mă la tine, Barbara. O să-ți stric seara dacă-ți spun în câteva cuvinte ceea ce știi deja? N-o să te deranjeze, nu-i așa? întrebă încurcându-se în vorbe.

— Ce vrei să spui, Monty? îl întrebă ea stăruitor, cu o inflexiune ticluită, foarte serioasă.

— Te iubesc, Babs! izbucni el. Credeam că știi asta de mult, altfel ți-aș fi spus până acum. De-asta n-am dormit. Gândul că nu ai simți nimic pentru mine aproape că m-a zăpăcit. Nu-l mai puteam lăsa să continue. Trebuie să știu! Astăzi!

Avea o strălucire în ochi care făcea rolul ei de indiferentă mult mai dificil; ardoarea cuvintelor

lui, pe jumătate șoptite, o cuprinse pe de întregul. Se așteptase la o cu totul altfel de confesiune, și sinceritatea lui o dezarmă. În spatele pledoariei lui pătimașe stătea încrederea unui om care nu avea să accepte refuzul. Nu ce spusese o impresionase, ci felul în care o spusese. O cuprinse o mare bucurie. Aflată sub acea vrajă, își amână hotărârea de a se amuza puțin pe seama sentimentelor lui și ajunse aproape să abdice umilitor de la rolul pe care-l juca. Mâinile amândouă și le ținea într-ale lui când el începu din nou asaltul asupra inimii ei, dar ea își recâștiga încet controlul asupra sentimentelor, așa că el nici măcar nu-și dădea seama că pierde teren pe măsură ce înaintează. Barbara Drew îl iubea pe Brewster, dar avea să-l facă să plătească scump pentru că-i cauzase acel moment de slăbiciune. Când începu să vorbească, era din nou acea domnișoară Drew care cunoștea mersul lucrurilor, și nu fetița îndrăgostită.

— Mi-ești foarte drag, Monty, spuse ea, dar nu știu dacă îmi ești atât de drag încât să mă mărit cu tine.

— Nu ne știm de mult timp, Babs, răspunse el cu tandrețe, dar cred că ne știm suficient de bine cât să nu mai punem la îndoială astfel de lucruri.

— Ții neapărat să controlezi toată situația. Tipic! spuse, mustrându-l. Lasă-mi timp să mă conving că te pot iubi așa cum vrei și așa cum aș vrea și eu să iubesc, ca să pot fi fericită alături de bărbatul de care-mi leg viața.

— Am uitat că nu trebuie să depășesc limitele, spuse el umil.

— Ai uitat de mine! protestă ea ușor, mișcată de acel gest de căință. Țin la tine, Monty, dar nu-mi ceri un lucru ușor. Trebuie să fiu foarte sigură, înainte să…

— Nu fi abătută! o rugă el. O să mă iubești, știu sigur, pentru că mă iubești de pe-acum. E un moment important pentru mine, dar pentru tine înseamnă mai mult. Ești femeie și fericirea ta e

mai importantă. Nu pot decât să sper că atunci când o să revin aici cu aceeași poveste și aceeași întrebare, n-o să-ți mai fie frică să te încredințezi mie.

— Numai pentru asta și meriți să fii fericit ea, spuse cu sinceritate, în timp ce cu greu reușea să-l privească drept în ochi.

— O să mă lași să-ncerc să te fac să mă iubești? întrebă el, nerăbdător.

— S-ar putea să nu merit o asemenea încercare.

— O să-mi asum riscurile! răspunse el.

Simți o oarecare dezamăgire după ce bărbatul plecă. Nu o rugase cu suficientă ardoare, așa cum își dorise, așa cum se așteptase, și, oricât ar fi încercat, nu putu să alunge acel sentiment de iritare care nu îi dădu pace întreaga noapte.

Brewster s-a dus la club, bucuros că cel puțin făcuse primul pas. Situația lui era clară. Pe lângă faptul că trebuia să piardă o avere, era nevoit să lupte și pentru afecțiunea Barbarei.

În acea seară, la teatru, se întâlni cu Harrison, care jubila de fericire.

— Cine ți-a dat pontul ăla, întrebă el.

— Pont? Ce pont?

— Pentru meciul de box.

Brewster se albi și o ceață i se așeză peste ochi.

— Cum… Care-a fost rezultatul? întrebă el, sigur de răspuns.

— N-ai auzit? Băiatul tău l-a culcat la podea în runda a cincea. A surprins pe toată lumea.

X
Un Napoleon al finanțelor

În următoarele două luni, Brewster a fost ocupat tot timpul. Domnișoara Drew îl vedea la fel de des ca înainte de cererea în căsătorie, dar încă nu reușea să-l înțeleagă.

„S-a schimbat cumva“, se întreba în sinea ei, pentru ca din când în când să-și amintească că „un bărbat care câștigă o femeie după o stăruință îndelungată e ca unul dintre aceia care aleargă după tramvai pentru ca apoi să se așeze pe scaun și să citească ziarul“.

De fapt, după primele câteva zile, Monty părea să fi uitat de adversarii săi, simțindu-se sigur pe poziție. Îi trimitea flori în fiecare zi și i se părea că își făcuse datoria. Florile nu-l costau puțin, dar, în acest caz, datoriile lui financiare aproape că fuseseră umbrite de dragostea pentru Barbara.

Se comporta rece nu pentru că îi pălise afecțiunea, ci pentru că afacerile în care era prins nu erau dintre cele mai romantice. I se părea că, în ciuda tuturor planurilor sale, nu mai avea metode prin care să piardă câte 16.000 de dolari pe zi. Era încă într-o poziție suficient de confortabilă, dar prilejurile de cheltuire a banilor păreau să se termine. Zece dineuri extravagante și câteva cine târzii, după piesele de teatru, nu erau suficiente și începea să înțeleagă că trebuie să ia măsuri drastice. Nu putea să continue cu dineurile. Oamenii începuseră deja să vorbească despre faptul că încearcă să fure startul pentru intrarea în Registrul Social, și nu avea de gând să ajungă de râsul lumii. Îl răniseră cele câteva remarce sarcastice despre abilitățile lui financiare, pe care

le auzise de la câteva femei, dar pe care acestea, mai mult ca sigur, le auziseră de la bărbați. Domnișoara Drew îl tachina, doamna Dan îl critica deschis, așa că știa din ce direcție bate vântul. Întrebările lui Peggy, însă, îl dureau cel mai tare. Simțea îngrijorarea din vocea ei și își dăduse seama că risipa de care se făcea vinovat le tulbura foarte tare pe Peggy și pe mama ei. În fața lor, mai mult decât într-a altora, se simțea rușinat și umilit. În cele din urmă, întărâtat de observația unui director de bancă care spusese că „Edwin P. Brewster s-ar răsuci în mormânt dacă ar ști cum îi sunt risipiți banii“, Monty s-a hotărât să-și redobândească faima de dinainte. Avea să le arate criticilor că nu-i stătea mintea numai la lucrurile frivole.

A plănuit să stârnească ceva emoții pe Wall Street. Timp de câteva zile, a urmărit bursa și și-a întrebat prietenii despre valorile tranzacționate. După cercetări serioase și observații precise, s-a convins că poate să investească cu siguranță în acțiunile pentru lemne și combustibil. Lăsând deoparte orice neliniște legată de Swearengen Jones, s-a pregătit pentru ceea ce avea să fie singura sa aventura financiară pe bursa de valori până în 23 septembrie, anul următor. Și-a făcut planurile pentru atac, cu toată istețimea și șiretenia unui general. Când Brewster l-a rugat să cumpere cherestea și combustibil, fața lui Gardner a trădat o disperare fără limite.

— Doamne Dumnezeule, Monty, exclamă brokerul, cred că glumești! Cheresteaua e la pragul de sus. Nu mai poate să urce. Te sfătuiesc să nu te atingi de ea. A deschis la 111 și trei sferturi și a coborât la 109, la închidere. Trebuie să fii nebun să vrei să faci asta!

— Îmi știu afacerile, Gardner, spuse Brewster cu voce joasă, fiind aproape gata să renunțe când văzu paloarea de moarte de pe fața prietenului său,

căruia răspunsul i se înfipsese în inimă ca un pumnal.

— Dar, Monty, eu măcar știu despre ce vorbesc. Lasă-mă cel puțin să-ți spun câte ceva despre această vânzare, îl rugă Elon stăruitor, în ciuda rănii pe care i-o provocase.

— Gardy, am analizat treaba asta cu multă atenție. N-aș putea să fiu mai sigur de-atât! spuse Monty decis, dar cu afecțiune.

— Ascultă ce-ți spun: cheresteaua nu mai poate să urce! Situația e următoarea: cherestegiii din nord și din vest au deja prea multă pe stoc și urmează să aibă loc o grevă. În momentul ăla, depozitele o să se vândă pe nimica toată. Prăbușirea prețului poate să înceapă oricând.

— M-am hotărât deja, spuse celălalt ferm, iar Gardner ajunse la limita disperării. Vrei sau nu să depui comanda asta pentru mine la deschiderea bursei? O să-ncep cu zece mii de acțiuni. Cât o să mă coste să fac o marjă la zece puncte?

— Cel puțin o sută de mii, asta în afară de comision, care e 12,5 la sută la acțiuni.

În ciuda opoziției încăpățânate a lui Gardner, Brewster s-a ținut de planul său și brokerul l-a executat a doua zi, dimineața. Știa că Brewster are o singură șansă să câștige: și anume să cumpere acțiunile la grămadă în loc să le distribuie printre alți agenți pe durata sesiunii. Schema îi scăpase lui Monty.

De câteva săptămâni, nimic nu mai entuziasmase bursa de valori. Nu se întâmpla nimic, și cea mai mică agitație era catalogată drept un eveniment. Toată lumea știa că cineva va sparge acea tăcere, dar nimeni nu se aștepta să vină dinspre cherestea și combustibili. Se știa că urmează o scădere și abia dacă se tranzacționau câteva acțiuni. Dar când Elon Gardner luă, în numele lui Montgomery Brewster, 10000 de acțiuni la 108,75, toată lumea din bursă își ținu respirația, se frecă la ochii și apoi începu să se

agite. Uimirea fu urmată de nervozitate. Urmă lupta.

Brewster, știind că prețul acțiunilor nu mai poate să urce și că în cele din urmă o să cadă, plecă la plimbare cu trăsura prin parcul acoperit de zăpadă. Deși știa că afacerea lui avea să fie un eșec, se bucură totuși, spunându-și că face ceva. Tot prost ar fi ieșit, dar cel puțin nu mai stătea degeaba. Aerul curat îi prindea bine. Fu entuziasmat de strălucirea zăpezii, de nerăbdarea calului de la trăsură, de fericirea și sclipirea vieții care îl înconjurau.

De undeva, din adâncul sufletului său, venea un murmur de veselie și de bătăi din palme. Ajunse la club cu puțin înainte de prânz. Urma să cineze cu colonelul Drew. În sala de lectură, observă că oamenii îl privesc mai curios decât de obicei. Unii chiar îi zâmbeau sau îi făceau semn cu mâna într-o manieră foarte călduroasă. Trei sau patru membri mai tineri ai clubului îl priviră cu admirație și invidie. Până și portarii părură mai slugarnici.

Era ceva înăbușitor în tot respectul care i se arăta. Când dădu ochii cu tânărul, colonelul Drew își relaxă imediat postura.

— Cum ai făcut-o, băiete? strigă colonelul. A mai scăzut cu un punct sau două, dar acum o jumătate de oră a explodat. N-am mai auzit de ceva așa de spectaculos!

Monty se repezi spre telescriptor, cu răsuflarea tăiată. Nu-i luă mult să înțeleagă amploarea catastrofei. Gardner cumpărase la 108,75 și gestul acela fusese suficient cât să dea un nou impuls bursei, tocmai când era pe punctul să cadă din lipsă de investiții; atunci a venit comanda fabuloasa pentru 10000 de acțiuni – rezultatul nu putea fi decât unul singur. Pe parcursul dimineții, cheresteaua și combustibilul, vândute de către acționarii entuziasmați, ajunseseră 113,5 și păreau să se mențină în jurul acelei cifre.

Alți oameni veniră să vorbească cu el. Brewster își dădu seama că faptul că se năpustise să investească în cherestea și combustibili putea să pară o lovitură de maestru din punctul lor de vedere, dar pentru el era o catastrofă.

— Sper c-ai vândut cât încă era la apogeu, spuse colonelul nerăbdător.

— I-am spus lui Gardner să vândă doar la ordinul meu, răspunse Monty.

Câțiva bărbați îi aruncară priviri de uimire și dezgust.

— Dacă aș fi în locul tău, i-aș spune să vândă, spuse colonelul cu răceală.

— Efectul loviturii tale se estompează, Brewster! Cumpărătorii o să tragă prețul în jos. Și n-o să-i mai poți lua niciodată pe nepregătite, spuse unul dintre spectatori.

— Crezi? se simți o ușurare în vocea lui Monty.

Toți îl sfătuiră să vândă imediat, dar Monty părea de neclintit. Își aprinse calm o țigară și, cu un aer de înțelepciune, le spuse să mai aștepte o vreme, să vadă ce o să se întâmple.

— Au început deja să cadă, spuse cineva care aștepta lângă aparat.

Citind cifrele, cu o privire derutată, văzu că prețul coborâse la 112. Toată lumea îl auzi oftând de ușurare, dar îl înțeleseră greșit. Poate că exista totuși o cale de scăpare. Acțiunile începuseră să scadă și, după toate semnele, urma să continue s-o facă. Din moment ce nu intenționa să mai cumpere, presupuse că prețul e în pragul prăbușirii. Avea să o ia la vale. Se abținu cu greu să nu țipe de fericire. Se poziționă lângă telescriptor și aparatul îi prezentă vești despre un posibil dezastru. Pe măsură ce prețul cobora, speranțele lui creșteau.

Spectatorii începură să fie dezgustați. „A fost doar o întâmplare norocoasă“, își spuneau unii altora. Colonelul Drew fu rugat să-l salveze pe băiat, și, tocmai când era pe punctul de a-i atrage

atenția, sosi un mesaj care anunță că greva care speria pe toată lumea fusese amânată. Oamenii erau, de acum, dispuși să joace pe bursă. Vestea se făcu simțită chiar înainte ca cineva să apuce să-și tragă respirația. Brewster se bazase pe acea grevă, știind că, din pricina ei, prețul nu avea să reziste. Cu acel pericol îndepărtat, însă, nimic nu mai putea să amenințe câștigurile pe piață. Următorul mesaj indica un preț majorat cu un punct.

— Ștrengarule ce ești! îi spuse colonelul înghiontindu-l. Nu m-am îndoit deloc de tine.

În zece minute, combustibilii și cheresteaua erau din nou la 113 și continuau să urce. Lovit de panică, Brewster fugi până la telefon și îl sună pe Gardner.

Agentul, răgușit de emoție, fu încântat când auzi vocea lui Brewster.

— Ești un miracol! Monty. Ne vedem după închidere. Cum dracu' ți-o fi trecut prin cap? țipă Gardner.

— La cât a ajuns? întrebă Brewster.

— La 113,75 și continuă să urce. Ura!

— Crezi că mai poate să coboare? întrebă Brewster.

— Nu, am eu grijă să nu se-ntâmple.

— Foarte bine, du-te și vinde tot! strigă Brewster.

— Dar crește ca…

— Vinde tot, lua-te-ar naiba! Nu m-ai auzit?

Uimit și lipsit de putere, Gardner începu să vândă și, în cele din urmă, lichidă tot stocul la prețuri între 114 și 112,5. Montgomery Brewster făcuse 52.250 de dolari, din cauza propriei agitații, nu celei a pieței.

IX

Cărbuni pentru foc

Prietenii și dușmanii îl priveau acum cu alți ochi, dar nu pentru că ar fi făcut cine știe ce câștiguri la bursă. Profitul lui fusese destul de mic, având în vedere banii care se fac la bursă în zilele noastre. Însă simplul fapt că fusese în stare de asemenea putere de anticipare era suficient ca lumea să-și schimbe părerea despre el. Bărbații îl priveau acum cu un interes sporit și cu încredere. Operațiile lui dezastruoase de pe bursă îl făcură să fie din nou bine-venit în toate cercurile sociale. Bărbatul, tânăr sau bătrân, oricum ar fi fost, care putea să facă lucrurile pe care le făcuse el cu cherestea și combustibili își merita din plin noua poziție socială și oportunitățile pe care le aducea aceasta.

Brewster oscila nesigur între două sentimente: exaltare și depresie. Obținuse două succese în același timp: pe unul îl așteptase, pe celălalt nu. Era firesc să se mândrească cu noua faimă adusă de investiția lui reușită, dar avea și motive să dispere când se vedea mai bogat cu 50.000 de dolari. Era nevoit să ia o măsură aproape supraomenească: să achite mai multe note de plată în ianuarie. Planurile pe care și le făcuse pentru primăvara și vara care aveau să vină începeau să prindă contur. Unele dintre ele includeau câteva proiecte alarmante. De când îi încredințase câteva dintre ele lui Nopper Harrison, acel domn începuse să aibă o figură pe care se înstăpâniseră permanent îngrijorarea și teama.

La două zile după nenorocirea de la bursa de valori, Rawles i-a mai dat un motiv în plus de

disperare. În familia lui de terrieri se născuseră șase cățeluși minunați, iar Joe Bragdon, care a fost de față la primirea veștii, a profețit că i-ar fi putut vinde cu o sută de dolari bucata. Brewster iubea câinii, dar pentru câteva clipe de pierzanie și-a dorit să-i masacreze pe toți șase. Au câștigat, însă, sentimentele lui mai bune și a plecat, alături de Bragdon, să vadă cățeii.

„Trebuie să-i vând sau să-i omor", își spunea. I-a cerut lui Bragdon să vândă cățeii cu douăzeci și cinci de dolari bucata, pentru ca apoi să plece imediat, prea rușinat să se mai uite în ochii mândrei lor mame.

Înainte de sfârșitul zilei, însă, norocul i-a surâs. Deși vremea era rea și drumurile proaste, l-a luat pe Metrou Smith la o călătorie cu mașina numită „Molohul Verde". La un moment dat, Monty a pierdut controlul mașinii și au intrat într-o excavație a metroului. El și Smith s-au salvat sărind pe trotuar. Au suferit câteva răni ușoare, dar vehiculul imens a străpuns bariera excavației și s-a năpustit în fundul șanțului. Spre tristețea lui Smith și fericirea lui Brewster, automobilul a fost complet distrus; avea să-l coste câteva mii bune. Fericirea lui Monty a fost, însă, de scurtă durată: a aflat în curând că cei trei muncitori nenorocoși care lucrau în șanț fusese răniți grav de meteoritul verde care îi atacase de sus. L-a consolat prea puțin faptul că a plătit pentru îngrijirea bieților oameni. Neglijența și nepăsarea lui provocaseră o suferință greu de suportat acelor oameni și familiilor lor. A reușit să evite procesele printr-o înțelegere. Fiecare dintre răniți a primit 4.000 de dolari.

În acea perioadă, toată lumea vorbea despre bazarul filantropic de la Astoria. Societatea era pusă la expoziție, iar publicul plătea pentru privilegiul de a se holba la bărbații și femeile ale căror nume apăreau în rubricile mondene. Brewster frecventa standul domnișoarei Drew, și

dărnicia lui părea să nu aibă capăt. Bazarul a durat două zile și două nopți; după această perioadă, cartea lui de conturi a arătat un „profit“ de aproape 3.000 de dolari. Liniștea lui Monty, însă, a fost repede zguduită de apariția unui alt pretendent, nou și agresiv, la mâna frumoasei Barbara. Era un californian cu o avere imensă și o nestăvilită încredere în sine. Scrisorile pe care le prezentase unor oameni din New York îi conferiseră un oarecare statut. Succesele pe care le avusese în dragoste și în afaceri, în cei cincizeci de ani de viață, făcuseră să dispară orice urmă de timiditate din comportamentul lui. Fusese suficient de priceput în lumea finanțelor cât să ajungă multi-milionar și se descurcase atât de bine în dragoste, încât rămăsese de două ori văduv. Rodney Grimes începea să o cucerească pe Barbara cu același farmec și aceeași impulsivitate care le copleșiseră pe Mary Farrel, o bucătăreasă dintr-un oraș minier, și pe Jane Boothroyd, o învățătoare care venise în California pregătită să se mărite cu primul bărbat care ar fi cerut-o în căsătorie. Fusese un prospector falit când se însurase cu Mary, iar când a dus-o pe Jane la altar, aceasta a fost din cale afară de fericită că pusese mâna pe un soț care valora cel puțin 50.000 de dolari.

Concura cu Brewster pentru standul Barbarei și intrase în acest conflict cu o impetuozitate care părea să culce la pământ orice i-ar fi stat în cale. Monty a fost dat la o parte – Rodney i-a luat-o pe Barbara de parcă ar fi fost un spațiu de minerit –, și, la nici zece zile de la sosirea lui în New York, se vorbea despre el în tot orașul. Brewster nu era genul de om de care să scapi fără luptă. Și-a dat seama că Grimes e un obstacol, dar nu l-a recunoscut ca adversar, așa că și-a mai îmbrăcat încă o dată armura și a asediat-o pe Barbara cu toată însuflețirea unui cavaler care caută, iată, să protejeze și nu să cucerească. Californianul era un impostor și Brewster trebuia să ia măsuri imediat.

— Știu totul despre el, Babs, îi spusese el într-o zi, simțindu-se sigur pe poziție. Tatăl lui a fost „cinstit“ de C.V. pe coasta de vest, în ’49.

— Crucea Victoriană? întrebase Barbara cu naivitate.

— Nu, comitetul de vigilență[7].

În felul acesta, Monty și-a îndepărtat adversarul și a curățat câmpul de luptă până la sfârșitul săptămânii. Grimes și-a mutat sentimentele în altă parte, și Barbarei nici măcar nu i s-a mai cerut să fie soția numărul trei. Campania lui Brewster a fost atât de înflăcărată, că și-a neglijat în mod deplorabil toate celelalte îndatorii, rămânând mult în urmă cu risipirea averii. După ce-a scăpat de Grimes, a abandonat iarăși câmpul de luptă al iubirii și s-a concentrat asupra ciudatelor lui afaceri.

Barbarei îi displăcea complet jocul acela de-a du-te-vino. A fost, pe rând, surprinsă, înciudată, jignită. Monty și-a dat seama, în cele din urmă, că în problema aceea fata nu avea să dea înapoi, așa că s-a pornit să cumințească acea mare învolburată. Spre uimirea lui, nimic nu părea să o liniștească.

— Ți-a trecut cumva prin minte, îi spuse ea, că te-ai ocupat de lucruri mai autoritar decât trebuia? Cine ți-a dat dreptul să intervii în treburile mele? Pari să crezi că nu mai am voie să vorbesc cu niciun alt bărbat în afară de tine.

— Hai, te rog, Babs, îi replică Monty, n-am fost chiar atât de nerezonabil! Știi și tu că Grimes e un mojic de cea mai joasă speță.

— Nu știu nimic! replică domnița, din ce în ce mai iritată. Spui asta despre orice bărbat care-mi zâmbește sau îmi dă o floare. Chiar atât de lipsite de gust ți se par gesturile astea?

— Nu fi prostuță, Barbara! Știi foarte bine c-ai vorbit ore întregi cu Gardner și cu idiotul ăla de Valentine, și eu nu ți-am spus nimic. Dar sunt unele lucruri pe care nu pot să le suport, și

impertinența lui Grimes e unul dintre ele. Pe Zeus, se uita la tine cu ochii ăia de pește de parcă i-ai fi aparținut! Dacă-ai ști de câte ori mi-am dorit să-i dau una!

Barbara cedă puțin în fața acelui discurs abil, dar nu lăsă să se vadă.

— Și nu ți-a dat prin cap, spuse ea, cu aceeași răceală exasperantă în voce, că eu înțelegeam situația la fel? Sau credeai că era suficient ca domnul Grimes să mă roage, și eu aș fi acceptat cu bucurie? Să știi și tu, chiar acum, Monty Brewster, că sunt perfect capabilă să-mi aleg prietenii și să mă descurc cu ei! Domnul Grimes are personalitate și mie îmi place! A văzut mai multe lucruri într-un an decât ai văzut tu în toată viața ta de răsfăț. Viața lui e adevărată, Monty Brewster, a ta e doar o imitație!

Replica îl lovi cu putere, dar îi răspunse blând:

— Babs, spuse el cu voce scăzută, nu pot s-accept ce-mi spui. Doar nu vorbești serios! Așa de rău sunt?

Fusese un moment de dominație, și el îl ratase. Tonul lui blând o lăsă rece.

— Monty, izbucni ea, ești îngrozitor de exasperant! Să-ți intre bine în cap că tu și milionul tău nu sunteți singurele lucruri importante din lume!

Sângele i se urcase în obraji, dar alese să plece spunând:

— Poate că într-o zi o să vezi că nu prea mai există mare lucru. Sunt puțin prea mare ca să te joci cu mine și să mă lași deoparte când ai chef. N-o să accept asta.

Ieși din casă cu capul sus, roșu de furie și cu impresia că domnișoara Drew e o femeie cu care nu se poate discuta. Între timp, Barbara adormise plângând, jurându-și că nu avea să îl mai iubească pe Monty Brewster niciodată.

Afară bătea un vânt tăios Monty era într-o stare deplorabilă.

— Mâinile sus! auzi o voce răgușită, nu foarte blândă.

Timp de câteva clipe, fu uimit și dezorientat, dar văzu imediat chipurile a doi bărbați care îl ajunseră din urmă.

— Stai pe loc, tinere! fu următorul ordin, și el se opri.

Avea chef de bătaie, dar când văzu revolverul se răzgândi. Monty nu era laș, dar nici prost nu era. Își dădu seama că ar fi fost nebun să riposteze.

— Ce vreți? întrebă cât de calm putu.

— Mâinile sus, repede!

Ascultă și această poruncă.

— Să nu scoți vreun sunet, sau o s-o încasezi de nu te vezi! Știi ce vrem. Treci la muncă, Bill! Stau eu cu ochii pe el.

— Chiar vă rog, băieți! Nu sunt prost să mă ciondănesc pentru atâta lucru. Atâta doar că nu vreau să mă bateți sau să mă împușcați. Și grăbiți-vă! O să răcesc dacă stau prea mult timp cu paltonul deschis. Cum v-a mers în seara asta?

Brewster era cel mai calm om din întreg New Yorkul.

— Foarte prost, spuse cel care-l căuta. În ultima săptămână, tu ești primul om care arată cât de cât bine.

— Sper să nu vă dezamăgesc, spuse Monty cu voioșie. Dacă știam, aș fi luat mai mulți bani la mine.

— Cred că o să plecăm satisfăcuți, spuse râzând cel care ținea revolverul. Ești foarte simpatic, domnule, și poate că n-ai avea nimic împotrivă să ne spui când mai treci pe aici?

— A fost o încântare să fac afaceri cu tine, partenere, spuse celălalt, băgând ceasul lui Monty în propriul buzunar. N-o să-ți facem nimica, pentru că ai fost așa de cinstit.

Mâinile lui se mișcau prin buzunarele lui Brewster de parcă ar fi fost automate.

— Nu prea vă plac bijuteriile, văd. Și nasturii ăștia sunt adevărați?

— Sunt din perle, spuse Monty, bucuros.

— Bijuteria mea preferată, spuse omul cu revolverul. Taie-i, Bill!

— Să nu-mi tăiați cămașa, îi rugă Monty . Trebuie s-ajung la o cină și n-aș vrea să mă duc cu cămașa găurită.

— O să fac tot ce pot, domnule. Gata, s-a făcut! Să-ți chem o trăsură?

— Nu, mersi, cred c-o să merg pe jos.

— Atunci faci o sută de pași spre sud fără să te-ntorci sau să țipi și-ți scapi pielea. Cred că știi la ce mă refer, partenere?

— Sigur că știu. Noapte bună!

— Noapte bună! îi auzi pe cei doi găinari răspunzându-i, printre râsete.

Ezită o clipă, când un alt gând îi trecu prin minte.

— Doamne! exclamă el. Băieți, n-ați fost deloc atenți! Știți c-ați ratat rola de trei sute de dolari din buzunarul ăsta al paltonului?

Hoții rămaseră muți și cele câteva cuvinte care le ieșiră pe gură arătau mare neîncredere. Era clar că nu le vine să-și creadă urechilor.

— Ia mai zi o dată, mormăi Bill pe un ton derutat.

— Se joacă cu noi, Bill, zise celălalt.

— Așa e, mormăi Bill. Că frumos te mai porți cu noi, domnule! Mergi încolo și nu te-ntoarce!

— Sunteți niște pungași simpatici, strigă Monty dezamăgit.

— Șșșt, nu mai țipa!

— Nu așa se fac afacerile. Doar nu vă așteptați să-mi bag eu mâna în buzunar și să vă dau banii pe tavă?

— Ține mâinile sus! Nu mă fraierești tu pe mine! Ai un pistol acolo.

— Nu, n-am. Pe cuvânt! Ați ratat, din grabă, o rolă de bancnote, și eu nu sunt genul de om care să

se bucure de nenorocul întreprinzătorilor onești. Țin mâinile sus. Uitați-vă să vedeți dacă vă mint sau nu!

— Ce fel de joc mai e și ăsta? mârâi la el Bill, derutat din cale afară. Să mă ia dracu' dacă știu ce să cred despre dumneata! țipă el uimit. Nu pari beat, și nebun nu ești, dar e ceva în neregulă cu tine. Vorbești serios despre sulul de bani?

— E ușor să verifici.

— Îmi pare rău s-o fac, șefu', dar mai bine ne dai paltonul cu totul. Seamănă a șmecherie și nu riscăm nimica. Jos paltonul!

Monty își dădu paltonul jos într-o secundă și rămase tremurând în fața hoților consternați.

— O să lăsăm paltonul la următorul colț, partenere. E frig și ai nevoie de el. Ești ceva de pomină! La revedere! Mergi drept înainte și nu țipa!

Brewster își găsi paltonul câteva minute mai târziu și își continuă drumul, fluierând în noapte. Sulul de bancnote lipsea.

---

[7] *Vigillance committe*, în orig. Comitetele de vigilență erau grupuri ad-hoc de justițiari, formate din simpli cetățeni americani care încercau să aplice legea în acele zone ale Federației Americane în care guvernul local era fie prea corupt, fie lipsit de putere. Monty Brewster se referă la cea mai celebră dintre aceste grupări, *San Francisco Committee of Vigilance*, prescurtat C.V.

XII

Disperarea de Crăciun

Brewster a făcut din furt o poveste bună pentru oamenii de la club, dar nu le-a relatat toate detaliile. Unul dintre ascultători era un comisar nou, foarte hotărât să reformeze siguranța publică. Ca urmare, Brewster a fost chemat la sediul poliției chiar a doua zi ca să verifice pe unii dintre suspecții aduși la secție. Primul om pe care a pus ochii era un bărbat cu față de scandalagiu. L-a recunoscut imediat. Era Bill.

— Salut, Bill! strigă Monty bucuros.

Bill strânse din dinți, dar avea o privire care îl domoli pe Monty.

— Îl cunoașteți pe omul acesta, domnule Brewster? întrebă căpitanul imediat.

Bill părea cu totul neajutorat.

— Dacă-l cunosc pe Bill? întrebă Monty surprins. Firește că-l cunosc, căpitane!

— L-am adus aici aseară târziu și l-am închis. Nu putea să ne spună ce-a făcut în orele dinainte.

— Chiar așa de rău a fost, Bill? întrebă Brewster zâmbind.

Hoțul mormăi ceva și îi privi sfidător. Comportamentul lui Monty îi dădea dureri de cap.

— Lasă-l pe Bill să plece, căpitane! A fost cu mine aseară, chiar înainte să mi se ia banii, și n-avea cum să mă jefuiască fără să știu. Așteaptă-mă afară, Bill! Vreau să-ți vorbesc. Nu văd pe niciunul dintre hoți aici, căpitane, spuse Brewster, după ce Bill ieși din linie.

Afară, hoțul derutat îl așteptă pe Brewster care îi strânse mâna călduros.

— Ești un dulce, îi șopti Bill recunoscător. De ce-ai făcut asta, domnule?

— Pentru că ai fost suficient de amabil să nu-mi tai cămașa.

— Ești de treabă, ce mai! Hai să bei ceva cu mine! Sunt banii dumitale, dar băutura n-o să fie mai proastă din cauza asta. I-am spart aproape pe toți, dar a mai rămas ceva. Uite!

Bill îi dădu lui Monty un teanc de bancnote.

— I-aș fi ținut dacă mi-ai fi făcut probleme, continuă el. Dar acuma nu mai e cinstit.

Brewster refuză banii, dar își luă ceasul înapoi.

— Păstrează-i, Bill, îi spuse, ai mai multă nevoie de ei decât mine. Sunt suficienți cât să te ajute să te-apuci de altceva. De ce nu-ncerci?

— O să-ncerc, șefu'!

Bill era atât de stăruitor în mulțumirile lui, că Monty abia putu să scape. Urcându-se în trăsură, îl auzi pe Bill spunându-i:

— O să-ncerc șefu'! Auzi, dacă pot să fac ceva pentru dumneata, sunt aici, oricând sunt aici pentru dumneata!

Îi spuse numele clubului șoferului, dar, trecând pe lângă Waldorf, își aminti că avea ceva de vorbit cu doamna Dan. Mașina își schimbă direcția, și câteva minute mai târziu fu primit în apartamentul doamnei. Purta o haină din lavandă, grațioasă și intimă, ceva ușor, evanescent și cu multe pliuri care-ți țineau privirea țintuită pe formele lor schimbătoare. Monty o privi și avu aceeași senzație pe care o ai în fața unui tablou izbitor.

— Arătați foarte bine în dimineața asta, doamnă, spuse el, ca pentru început. Cât de bine vă vin toate!

— Iar tu ești neobișnuit de măgulitor, Monty, spuse ea zâmbind. Să-ți fi mers atât de bine în ultima vreme?

— Îmi merge suficient de bine acum, cât să compenseze pentru orice altceva, spuse și o privi. Știați, doamnă Dan, că din când în când reușesc

să-mi dau seama că unele lucruri chiar merită osteneala?

— Ei, dacă tot am ajuns cu discuția aici, răspunse ea, să știi că totul merită osteneala. Pentru tine, Monty, viața nu merge deloc cu pași ușori. Poți s-o domini, poți să faci lucrurile să meargă așa cum vrei. Cred că și acum, lucrurile merg exact așa cum vrei să meargă, nu? Apoi, întrebându-l mai serios:

— Ce e? Merg prea repede?

Compasiunea ei crescu odată cu dispoziția lui.

— Nu, spuse, nu e asta. Dumneavoastră sunteți bună, iar eu sunt o bestie egoistă. Lucrurile sunt îndărătnice, și oamenii teribil de încăpățânați, câteodată. Vă încarc inutil cu toate problemele mele. Nu sunteți nici îndărătnică, nici încăpățânată. Sunteți grozavă, doamnă Dan, și știu c-o să mă ajutați.

— Ar trebui să fac mult mai mult, fie și ca să te răsplătesc pentru toate aceste complimente. Sunt prietena ta, la bine și la rău. Nu trebuie decât să-mi ceri.

— Am venit aici tocmai ca să vă cer ajutorul. Cinele astea aiuritoare m-au obosit. Sunt toate la fel, știi și dumneata – aceiași oameni, aceleași flori, aceleași feluri de mâncare și aceleași aberații care se repetă sub formă de conversații. Cui îi pasă de toate astea?

— Foarte bine! Bravo! îl întrerupse ea. După tot timpul pe care l-am investit în acele cine, după ce m-am asigurat că aduc cea mai diversă societate! Dragul meu băiat, ești cu adevărat nerecunoscător.

— Știți la ce mă refer. Și știți la fel de bine ca mine că e cu totul adevărat. Cinele erau de o plictiseală îngrozitoare, de-aia au și avut atâta succes. N-ați muncit degeaba. Dar vreau altceva. Trebuie să organizăm balul ăla despre care am vorbit atâta. Nu mai putem amâna foarte mult călătoria cu iahtul.

— Întâi balul! decretă ea. O să mă uit peste nume și într-o zi sau două o să-ți aduc o listă pe care să-ți dai acordul. Tu ce-ai mai făcut?

— Pettingill are niște idei despre cum să împodobească nava Sherry. Harrison discută cu directorul orchestrei ungare despre care vorbeați, și se pare că oamenii sunt pregătiți să ia drumul apei. Avem și orchestra aia militară – nu mai știu numărul regimentului – pentru muzică de promenadă și o nouă senzație pariziană, o contraltă, vine și ea să țină niște numere speciale, alături de un tenor.

— Ești făcut să fii director, Monty, spuse doamna Dan. Dar muzica și decorațiile sunt doar începutul. Cadourile sunt piesa de rezistență și, dacă o să-ți dai acordul, o să-i surprindem pe toți. Nu-ți face griji! E ca și făcut. O să lucrăm împreună.

— Sunteți nemaipomenită, doamnă Dan! exclamă el. Știți să ajutați omul aflat la nevoie.

— Foarte bine, Monty, răspunse ea. Dacă-mi lași timp până după Crăciun, o să am cele mai frumoase cadouri pe care le-ai văzut. Unii o să vină cu pălăriile lor de hârtie și panglici roz, dar tu o să le arăți cum se face toată treaba asta.

Coborând pe Fifth Avenue, Monty se temea de un nou dezastru, gândindu-se la termenul stabilit de doamna Dan. Nu se gândise niciodată atât de mult la cadouri, dar anul acela era diferit. Puse imediat la cale un plan de a-și bombarda prietenii cu fleacuri costisitoare, dar începu să se îndoiască că executorul testamentar al unchiului ar fi fost de acord cu această mișcare. Însă, răspunzându-i la o telegramă, Swearengen Jones îl anunțase, iritat că „orice om care e în stare de puțină bunătate ar crede că e de datoria lui să le dea cadouri de Crăciun celor care le merită“. Monty știa ce are de făcut. Dacă prietenii săi ar fi avut de gând să-l încarce cu cadouri, știa cum se va răzbuna. Timp de două săptămâni și-a petrecut toate diminețile la

Tiffany, iar după-amiezile și le-a petrecut aducând bucurie în inima fiecărui vânzător de antichități de pe Fourth și Fifth Avenue. S-a gândit mult cum să cumpere multe obiecte mici, cărora să nu li se ghicească cu ușurință valoarea. Și ce gust avea! Rezultatul tuturor acelor eforturi a fost acela că prieteni care nu s-ar fi gândit să-i trimită nici măcar o felicitare au fost plăcut surprinși când a venit Crăciunul.

S-a dovedit a fi un om foarte priceput în materie de cadouri, petrecându-și următoarele zile citind scrisori de mulțumire, de la oameni care păreau cumva să-și ceară scuze. Soții Gray și doamna Dan și-au amintit de el fără să facă paradă de politețe, iar cei câțiva „Băieței ai bogaților“, care-și păstrau dinadins o noapte liberă o dată la două săptămâni pentru a lua masa acasă la Monty, au fost și ei extrem de generoși în a-și exprima recunoștința. Domnișoara Drew îl uitase și, când s-au întâlnit după sărbători, s-a arătat foarte rece față de el. Se gândise că, dată fiind situația, i-ar fi putut trimite un cadou de valoare, dar a primit înapoi frumoasele perle pe care i le cumpărase, cu mesajul: „Domnișoara Drew vă mulțumește.“ O iubea sincer pe Barbara și-l duruse. I s-a confesat lui Peggy Gray; încurajările ei l-au consolat. Îi era greu să-l sfătuiască să insiste pe lângă Barbara Drew, dar voia să-l vadă fericit.

— E îngrozitor de nedrept, Peggy, spuse el. Am fost sincer cu ea. Cred c-o să renunț la toate astea și o să părăsesc New Yorkul.

— Vrei să pleci?

Abia se putu observa că i se tăiase respirația.

— O să închiriez un iaht și o să plec departe de locul ăsta pentru trei sau patru luni.

Peggy îl privi uimită.

— Ce părere ai despre asta? adăugă el, observându-i îndoiala și neliniștea.

— Cred c-o să ajungi la căminul săracilor, Montgomery Brewster, spuse ea râzând.

XIII

Prietenul la nevoie se cunoaște

Tocmai când era pe culmile disperării, afacerile lui Brewster luară o întorsătură neașteptată. Una dintre băncile în care își ținea banii dăduse faliment, și contul lui de peste 100.000 de dolari dispăruse. Fusese vina conducerii. Falimentul a avut loc într-o vineri, în a treisprezecea zi a lunii. Nu cred că mai are rost să spunem că renunțase complet la orice superstiție ar fi avut în legătură cu ziua de vineri sau cu numărul „treisprezece".

Brewster își ținea banii în cinci bănci; alesese să-i împartă așa cu speranța că într-o zi una dintre ele avea să-și înceteze operațiunile și să-i aducă, astfel, un beneficiu legitim. Banca nu părea că mai poate reintra în funcțiune și deponenții ar fi fost fericiți, în acel moment, dacă ar fi primit măcar douăzeci la sută din sumele depuse. Deși toată lumea considera instituția ca fiind una de încredere, se găsiră câțiva răutăcioși care să spună despre Brewster că e prost; mergeau atât de departe, încât spuneau că habar nu are cum să-și folosească banii. Auzise chiar că până și domnișoara Drew făcuse, în particular, câteva remarci sarcastice cu privire la nepriceperea lui.

Falimentul a provocat o agitație colosală în cercurile bancherilor. Era firesc să apară îndoieli cu privire la stabilitatea altor bănci, și nu a trecut mult timp până când au început să apară vești haotice și alarmante. Deponenți neliniștiți intrau cu pași repezi pe ușile marilor instituiții financiare și ieșeau la fel de grăbiți, doar pe jumătate convinși că ar fi în afara oricărui pericol. Ziarele căutau să potolească frica oamenilor, dar, pentru mulți, frica

aceasta s-a transformat în panică. S-au făcut retrageri mici și grăbite din băncile mai puțin importante, dar toate instituțiile financiare erau pe cale de a restabili încrederea în piață. Atunci, însă, a apărut zvonul că Banca Insulei Manhattan începuse să aibă probleme. Colonelul Prentiss Drew, magnat al căilor ferate, era președintele acesteia.

Când banca și-a deschis ușile în marțea de după faliment, toți deponenții au dat buzna, cuprinși de panică. Înainte de ora unsprezece se strânseseră atât de mulți, că nimic n-a mai putut opri atacul. Colonelul Drew și directorii, aproape liniștiți la început, văzând că toata treaba devine serioasă, s-au alarmat mult mai mult decât ar fi preferat s-o facă, de față cu clienții. Creditele tuturor băncilor erau neobișnuit de mari. Retragerile inițiale cauzate de panică le făcuseră să fie mult mai precaute când venea vorba să-și pună propriile interese în pericol și să vină în ajutorul Băncii Insulei Manhattan. Monty Brewster avea în jur de 200.000 de dolari în banca colonelului Drew. Lui nu i-ar fi părut rău dacă instituția ar fi dat faliment, dar și-a dat seama ce ar fi însemnat pentru celelalte sute de depunători; pentru prima oară, a înțeles ce-ar fi putut realiza cu banii lui. Crezând că prezența sa ar putea da încredere celorlalți depunători și opri retragerile, i-a luat pe Harrison și pe Bragdon și s-a dus la bancă. Casierii înmânau saci de mii de dolari clienților nerăbdători. Prietenii săi l-au sfătuit să retragă banii înainte să fie prea târziu, dar Monty era încăpățânat. Au crezut că face asta doar ca să îl ajute pe tatăl Barbarei și i-au admirat stăpânirea de sine.

— Înțeleg, Monty, spuse Bragdon.

El și Harrison o luară prin mulțimea de oameni care începuseră deja să se întrebe dacă Brewster venise și el să-și ia banii. „Nu, are 200.000 de mii și nu-i retrage“, se auzea Harrison.

Cei doi abordară fiecare grup de oameni, dar siguranța lor nu reuși să schimbe mare lucru. Bărbații și femeile veniseră acolo să-și salveze averile; situația era disperată.

Colonelul Drew, calm pe dinafară, dar neliniștit pe dinăuntru, îi văzu în sfârșit pe Brewster și pe însoțitorii săi. Trimise un om la Monty cu mesajul să vină urgent în biroul privat al președintelui.

— Vrea să te ajute să-ți salvezi banii, îi șopti Bragdon cu voce scăzută. Se vede că s-a terminat!

— Scoate și ultimul bănuț, Monty, fără să mai pierzi timpul! O să se prăbușească cu siguranță, îl imploră Harrison cu o privire de om cuprins de febră.

Brewster fu primit în biroul privat al colonelului. Drew era singur și se mișca prin cameră ca un animal prins în cușcă.

— Ia loc, Brews, și să nu te superi dacă par nervos. O să trecem peste asta, firește, dar e îngrozitor! Îngrozitor! Ei cred că încercăm să-i jefuim. Sunt nebuni, duși cu pluta!

— Eu n-am mai văzut așa ceva, colonele. Sunteți sigur că aveți bani pentru toate retragerile? întrebă Brewster, emoționat de-a dreptul.

Colonelul era palid și mușca nervos din trabuc.

— Rezistăm doar dacă depunătorii mai importanți nu se sperie și ei și se năpustesc asupra noastră. Știu ce-ai putea crede despre o situație ca asta, mai ales când tocmai ai mai trecut printr-una, dar te asigur personal că banii tăi sunt în siguranță. Te-am chemat aici ca să-ți zic că banca e sigură. Totuși, trebuie să-ți spun adevărul: încă un cec ca al lui Austin, pe care l-am plătit acum câteva minute, o să ne încurce serios, deși doar pentru un timp.

— Și eu am venit să vă asigur că n-o să-mi retrag banii din depozitele acestei bănci. Nu vă faceți griji în…

Ușa se deschise brusc și unul dintre oficialii băncii dădu buzna înăuntru, alb ca varul. Începu să

vorbească înainte să-l vadă pe Brewster, pentru ca apoi să se oprească încurcat.

— Ce e, domnule Moore? întrebă Drew, pe cât de calm posibil. Puteți să vorbiți și de față cu domnul Brewster.

— Oglethorp vrea să retragă 250.000 de dolari, spuse Moore cu voce pierdută.

— Păi și poate să-i retragă, nu? întrebă colonelul încet.

Moore îi aruncă o privire neajutorată președintelui băncii; tăcerea lui spunea mai mult decât cuvintele.

— Brewster, e rău de tot, spuse colonelul în timp ce se întoarse spre tânăr. Celelalte bănci se tem de o reacție de panică în lanț, așa că nu ne mai putem baza pe ajutorul lor. Unele ne-au sprijinit, altele au refuzat s-o facă. Nu-ți cer numai să nu-ți retragi depozitul, dar să ne și ajuți în acest moment crucial.

Colonelul părea cu douăzeci de ani mai tânăr și vocea lui începuse să tremure. Lui Brewster i se făcu milă de el.

— Ce pot să fac, colonele Drew? strigă. N-o să-mi retrag banii, dar nu știu cum altcumva aș putea să vă ajut. Ordonați-mi, domnule!

— Pot să recâștigi încrederea oamenilor, Monty, băiatule, dacă-ți crești depozitele în banca noastră, spuse colonelul cu vocea aproape pierită, de parcă s-ar fi temut că sugestia n-o să fie acceptată.

— Vreți să spuneți că pot să salvez banca, scoțând bani din alte bănci și depunându-i aici? întrebă Monty fără grabă.

Niciodată in viață nu-și concentrase mai bine gândurile ca în momentul acela. Să-și riște întreaga avere pe soarta acelei bănci? Ce-ar fi spus Swearengen Jones dacă el ar fi depus o sumă imensă de bani într-o instituție aflată în pragul colapsului, ca Banca Insulei Manhattan? Ar fi fost o prostie din partea lui, dacă banca s-ar fi prăbușit.

Nici Jones, nici restul lumii nu l-ar mai fi înțeles dacă și-ar fi prăpădit toții banii în criza aceea.

— Te implor, Monty, ajută-ne! zise colonelul renunțând la mândrie. O să ne facem de rușine chiar dacă ne-nchidem ușile numai pentru o oră; asta o să ne păteze reputația pentru câțiva ani de-acum încolo. Poți să readuci încrederea oamenilor doar cu câteva semnături și ne poți salva!

Era tatăl Barbarei. Stătea în fața lui ca un milog; nu mai era omul rece de lume. Brewster își aduse aminte de cearta cu Barbara și de cruzimea ei. O iscălitură de-a lui ar fi putut schimba viața Barbarei Drew, într-o direcție sau alta. Cei doi bancheri așteptau cu răsuflarea tăiată. De afară se auzea târșâitul mai multor picioare și sunetul înăbușit al vocilor. Se deschise din nou ușa biroului privat, și un funcționar îi ceru surescitat domnului Moore să vină în partea din față a băncii. Moore se opri șovăielnic, uitându-se la fața lui Brewster. Tânărul își dădu seama că venise timpul să decidă dacă îi ajută sau nu.

Într-o clipă, situația deveni foarte clară și datoria sa i se înfățișă cu limpezime. Își aduse aminte că Banca Insulei Manhattan ținea și toate economiile doamnei Gray și ale lui Peggy. Puțina lor avere fusese dată în grija lui Prentiss Drew și a asociațiilor săi, iar acum era în pericol.

— O să fac tot ce pot, colonele, spuse Monty, dar cu o singură condiție.

— Anume?

— Barbara nu trebuie să știe despre asta.

Reacția de uimire a colonelului fu întreruptă de Monty.

— Promiteți-mi că n-o să afle niciodată!

— Nu-nțeleg, dar, dacă asta e dorința ta, îți promit!

La nici jumătate de oră, câteva sute de mii de dolari veniră în ajutorul băncii aflate pe marginea prăpastiei; omul care venise mai mult din curiozitate să vadă hărmălaia se dovedi a fi

salvatorul ei. Când președintele și directorii se oferiră să-i plătească o dobândă uimitor de mare pentru banii depuși, refuză mândru.

A doua zi, domnișoara Drew trimise invitații pentru un cotilion. Domnul Montgomery Brewster nu fu chemat.

XIV
Domnișoara DeMille întreține oaspeții

Cotilionul domnișoarei Drew n-a fost onorat de prezența lui Montgomery Brewster. E adevărat că primise o invitație pe ultima sută de metri, atașată unui bilet de iertare, scris cu răceală și cu mare dificultate, dar, după ce l-a citit, Monty și-a păstrat eroic aerul de dispreț care urmase primei dezamăgiri. Colonelul Drew, a cărui bunăvoință Monty o câștigase pe deplin, n-a fost tocmai nevinovat în încercarea de a stabili, în mod dictatorial aproape, un armistițiu între cei doi. Cu câteva nopți înainte de cotilion, când Barbara i-a spus că Herbert Ailing urmează să conducă dansul, colonelul a izbucnit uimit:

— Dar de ce nu l-ai chemat pe Monty Brewster, Babs? a întrebat-o el.

— Domnul Brewster nu vine, i-a răspuns ea, calm.

— E plecat din oraș?

— Nu știu nimic despre ce face, a spus cu răceală.

— Adică?

— N-a fost invitat, tată.

Domnișoara Drew nu era binedispusă:

— N-a fost invitat? a întrebat-o colonelul uimit. E de-a dreptul ridicol, Babs, trimite-i o invitație imediat!

— E dansul meu, tată, și nu vreau să-l invit pe domnul Brewster!

Colonelul s-a așezat înapoi în scaun, căutând să-și controleze furia. Știa că Barbara îi moștenise

încăpățânarea și descoperise de mult timp că e mai bine dacă se poartă cu ea cu tact.

— Am crezut că tu și el erați…

Dar provizia de tact a colonelului se epuizase.

— Eram… Dar s-a terminat.

— Dar, copilă, cotilionul acesta nici n-ar fi existat dacă n-ar fi fost… Dar colonelul și-a amintit de promisiunea făcută lui Monty și s-a oprit la timp.

Vreau să spun că n-ar mai fi o petrecere dacă nu e invitat și Montgomery Brewster. Asta e tot ce am de spus, a mai adăugat, plecând furios din cameră.

Barbara a plâns în neștire după plecarea tatălui ei, dar și-a dat seama că voința lui e lege și că Monty trebuie invitat. „O să-i trimit o invitație", și-a spus ea, „dar o să fiu surprinsă dacă domnul Brewster o să vină după ce o s-o citească."

Montgomery nu înțelesese biletul în spiritul în care fusese trimis. Găsea o rază de speranță în gândul că Barbara se potolise și îl bucura ideea unei împăcări. Duminica următoare a cerut să fie primit de domnișoara Drew, dar ea l-a întâmpinat cu răceală. Dacă el avusese de gând să o pedepsească ținându-se departe de ea, ea se simțea responsabilă să-i provoace la fel de multă nefericire. Amândoi fuseseră mai mult sau mai puțin nefericiți și amândoi erau niște încăpățânați orgolioși. Brewster se simțea rănit și insultat, în timp ce ea simțea că îi impusese anumite lucruri într-o manieră lipsită de eleganță. Dar, acum, el era pregătit să se dea bătut și-l mira faptul că ea e încă insensibilă. Dacă se așteptase să dicteze termenii acelei împăcării, rămase profund dezamăgit când ea îi tratã propunerile cu dispreț.

— Barbara, știi că țin foarte mult la tine, pledă el, luând deja drumul supunerii. Sunt sigur că și tu ai anumite sentimente pentru mine. Neînțelegerile astea prostești trebuie să-ți displacă la fel de mult pe cât îmi displac mie.

— Într-adevăr, răspunse ea ridicându-și sprâncenele disprețuitor. Faci prea multe presupuneri, domnule Brewster!

— Nu fac decât să-mi amintesc de faptul că odată mi-ai spus că-ți pasă. Nu mi-ai putut promite nimic, știu asta, dar a însemnat mult să știu că-ți pasă. O neînțelegere mică n-ar fi putut să-ți schimbe sentimentele cu totul.

— Când o să fii pregătit să mă tratezi cu respect, atunci o să-ți ascult petiția, spuse ea ridicându-se trufașă.

— Petiția mea?

Nu-i plăcea cuvântul și tactul îl părăsi.

— E la fel de mult a ta pe cât e a mea. Nu arunca toată responsabilitatea pe umerii mei, domnișoară Drew!

— Am sugerat eu cumva c-ar trebui să ne-ntoarcem la vechea relație? Să mă ierți dacă-ți amintesc de faptul c-ai venit astăzi din proprie inițiativă și în lipsa unei solicitări din partea mea.

— Uite ce e, Barbara... începu el, dându-și seama că avea să fie greu, teribil de greu să o convingă.

— Îmi pare foarte rău, domnule Brewster, dar trebuie să plec! Ies în oraș.

— Regret nespus că v-am deranjat astăzi, domnișoară Drew, spuse el, călcându-și în picioare mândria. Poate c-o să am plăcerea de a vă mai revedea.

Ieșind din casă, cu sufletul plin de mânie, îl întâlni pe colonel. Era ceva în salutul lui Monty, cordial totuși, care îl făcu pe bătrân să înțeleagă cam care era situația.

— Nu rămâi la cină, Monty? întrebă el, cu speranța că suspiciunile sale se vor dovedi lipsite de temei.

— Mulțumesc, colonele, nu astăzi, spuse Monty și plecă înainte ca Drew să-l mai poată reține.

Barbara era furioasă și gata să izbucnească în plâns când tatăl ei intră în cameră, dar, pe măsură

ce începu să o dojenească, lacrimile încetară, deși continua să fiarbă de mânie.

— Sincer, tată, tu nu-nțelegi situația, spuse, accentuând lent fiecare cuvânt. Vreau să știi că, dacă Montgomery Brewster o să mă mai caute vreodată, n-o să-l mai primesc.

— Dacă asta e poziția ta, Barbara, vreau s-o cunoști și pe-a mea.

Colonelul se ridică în picioare și se apropie de ea, părând că uitase de tot, mai puțin de mânia care era atât de profundă, că nici măcar nu era vizibilă la suprafață. Ignorând promisiunea pe care i-o făcuse lui Brewster, îi spuse Barbarei povestea salvării băncii, cu o simplitate dramatică:

— Vezi tu, Babs, adăugă el, dacă n-ar fi fost băiatul acesta generos, acum am fi fost ruinați. În loc să organizezi cotilioane ai fi putut să dai lecții de muzică. Montgomery Brewster o să fie întotdeauna binevenit în această casă și o să ai grijă să-mi respecți această dorință. Înțelegi?

— Perfect, îi răspunse Barbara cu o voce potolită. Pentru că e prietenul tău, o să-ncerc să fiu politicoasă cu el.

Colonelul nu fu satisfăcut cu acest acord făcut cu sânge rece, dar se retrase cu înțelepciune de pe câmpul de bătălie. O lăsă pe fată tăcută și zdrobită, dar cu o strălucire în ochi pe care n-o putea ascunde. Povestea o impresionase mult mai profund decât ar fi vrut să recunoască. Era ceva să știe că Monty Brewster fusese în stare să facă un asemenea lucru, și mai ales că-l făcuse pentru ea. Zâmbetul de jubilație pe care povestea i-l provocase nu și-l putuse îndepărta decât amintindu-și de aroganța lui recentă. Mânia ei, găsi ea, era o plantă care trebuia cultivată atent.

Câteva zile mai târziu, plecă la o cină la familia DeMille într-o dispoziție umilă. Când intră în rochia ei de seară aurie și-l văzu pe Monty Brewster în celălalt capăt al camerei, inima începu să îi bată mai tare. Dar era o stare de agitație pe

care o ascundea cu ușurință. Brewster cu siguranță nu o observase. Își asumase rolul de oaspete ca pe o deghizare și era mulțumit să se ascundă fără nicio responsabilitate în spatele acelei măști. Dar situația se schimbă când majordomul veni să-i înmâneze un bilet din care reieșea foarte clar că el avea să cineze lângă domnișoara Drew. Băiatul căută imediat gazda și încercă să-i explice situația delicată.

— Sper să nu mă-nțelegeți greșit, spuse el. Dar e cumva prea târziu să-mi mai pot schimba locul la masă?

— Știu că nu e tocmai obișnuit, Monty. Scopul principal al societății este să separe cuplurile logodite la cină, spuse domnișoara Dan râzând. Ar fi compromițător de-a dreptul dacă un bărbat și soția lui ar sta împreună la masă.

Cina fu anunțată înainte ca Monty să mai poată scoate un cuvânt. Ducându-l în fața Barbarei, îi spuse:

— Iată o gazdă generoasă care renunță la cel mai bun dintre invitați pentru ca altcineva să se poată bucura de el. Îl las cu tine, Barbara, ca semn al prieteniei mele.

Pentru câteva clipe cei doi își ținură privirile în pământ. Apoi Monty găsi cum să facă haz de situație.

— Nu știam că repetăm o scenă din Gibson în seara asta, spuse sec în timp ce-i oferi brațul.

— Nu înțeleg.

Curiozitatea Barbarei învinse hotărârea ei de a nu-i vorbi.

— Nu-ți amintești tabloul omului care fusese chemat să-și scoată logodnica moartă la cină?

Tăcerea teribilă care urmă acelei remarci puse capăt tuturor celorlalte încercări de glumă.

Cina fu probabil cea mai dureroasă experiență din viața lor. Barbara sosise mult mai calmă și pregătită să vină în întâmpinarea lui. Dacă Monty ar fi arătat o atitudine umilă, atunci ea ar fi fost

pregătită să-l asculte. Dar ea avea idei foarte clare și foarte rigide despre îndatoririle lui la acea cină. Iar Monty era prea nătâng să pară că suferă și prea neserios ca să poată înțelege. Le era clar amândurora că niciunul dintre ei n-ar fi vrut să vorbească, dar își dădeau seama amândoi că datorează asta aparențelor și gazdelor. În timpul primelor două feluri de mâncare, între ei fu o tăcere mormântală. Părea că orice om din cameră stă cu ochii pe ei și că orice minte speculează pe seama lor. În cele din urmă, disperată din cale afară, Barbara se întoarse înspre el zâmbind; era primul zâmbet pe care-l văzuse de la ea de zile întregi. Însă ochii ei nu zâmbeau, și Monty înțelese.

— Să lăsăm cel puțin impresia că suntem prieteni, îi șopti ea.

— Ușor de spus, greu de făcut, îi răspunse el posomorât.

— Se uită toată lumea la noi.

— Nu e vina lor.

— Cred că-i datorăm asta domnișoarei Dan.

— Știu.

Barbara mai spunea câte o banalitate de câte ori vedea că se uită cineva în direcția lor, dar Brewster părea să nu audă. La un moment, întrerupse o remarcă a ei despre vreme:

— Ce stupizenie mai e și povestea asta, Barbara? spuse. Dacă ar fi fost oricine altcineva, aș fi renunțat la tot jocul ăsta, dar cu tine e diferit. Nu știu ce-am făcut, dar îmi pare rău. Sper c-o să mă ierți.

— Siguranța ta e cel puțin amuzantă.

— Dar chiar sunt sigur. Știu c-o să râdem de cearta asta cândva. Continui să uiți c-o să ne căsătorim într-o zi.

Ochii Barbarei căpătară o lumină diferită.

— Și tu uiți că s-ar putea să fie nevoie de consimțământul meu pentru asta, spuse ea.

— O să vrei, atunci când o să vină vremea. Eu încă nu m-am dat bătut, şi până la urmă o să vezi lucrurile aşa cum le văd eu.

— O, acum înţeleg, spuse Barbara, făcându-se foc şi pară. Ai de gând să mă iei cu forţa. Chestia pe care ai făcut-o pentru tata…

Brewster o privi încruntat, crezând că nu auzise bine.

— Ce vrei să spui? o întrebă.

— Mi-a spus totul despre afacerea aia nenorocită cu banca. Sărmanul tata a crezut c-o faci din altruism. N-a înţeles micul joc din spatele melodramei tale. Te-ar fi lovit pe loc dacă ar fi suspectat că încerci să-i cumperi fiica.

— Asta crede tatăl tău? întrebă Brewster.

— Nu, dar acum mi-e foarte clar totul. Insistenţa lui şi a ta; nu ţi-a luat mult să profiţi de şansa pe care ţi-a oferit-o.

— Opriţi-vă, domnişoară Drew! îi ceru Monty.

Vocea lui se schimbase şi avea o privire în ochi pe care ea nu o mai văzuse.

— Nu trebuie să vă mai temeţi c-o să vă deranjez.

XV
Ignorarea

O eroare tipografică într-unul dintre ziare îi amuză mult timp pe toți, în afară de Monty și domnișoara Drew. Titlurile anunțaseră: „Un bal magnific oferit domnișoarei Drew de către finanțatorul[8] ei“, iar „Băiețeii bogaților“ se întrebau cum se face că Monty nu vede comicul situației.

— Are inima prea asaltată ca să mai vadă altceva în afară de domniță, spuse Harrison când „Băiețeii“ se adunară pentru o cină ca cele de pe vremuri.

— Așa se întâmplă întotdeauna, comentă Bragdon, plin de înțelepciune. Când îți pierzi inima, pierzi și simțul umorului. Cuplurile logodite n-ar putea să facă asemenea isprave ridicole, dacă ar mai avea ceva umor.

— Dacă Monty Brewster e încă îndrăgostit de domnișoara Drew, nu prea lasă să se vadă.

Observația lui Metrou Smith căzu ca un obuz. Toți avuseseră același gând, dar nimeni nu avusese curajul să-l spună deschis. Tăcerea lui Brewster de după cina de la familia DeMille părea să aibă ceva de rău augur.

— Probabil că e o ceartă între îndrăgostiți, spuse Bragdon.

Dar comentariile încetară la apariția lui Monty, când își luară toți locul la masă.

Înainte de sfârșitul serii, ajunseră să afle numeroase detalii despre balul care avea să vină. Monty nu spunea dacă îl organizase pentru domnișoara Drew, iar numele ei lipsea, în mod ciudat, din toate discuțiile despre bal. Pe măsură ce

le detalia planurile, nici măcar „Băieții“, care erau imaginativi din instinct și nechibzuiți din principiu, nu putură să nu protesteze.

Nopper Harrison afirmă cu solemnitate că balul avea să-l coste pe Monty cel puțin 125.000 de dolari. Comesenii se priviră consternați, în timp ce indiferența lui Brewster își găsi expresia într-un comentariu deloc flatant asupra vulgarității prietenului său.

— Doamne ferește, Nopper, tu ai specula și asupra prețului mănușilor pentru nunta ta!

Harrison fu jignit de acel afront.

— Ar fi mult mai puțin vulgar dacă aș face asta, Monty, să-mi ierți expresia, decât dacă mi-aș îndesa milioanele pe gâtul tuturor.

— Eu am observat că ceilalți le înghit, ripostă Brewster, de parcă ar fi ciocolată.

Petingill îi întrerupse emfatic:

— Domnii mei, prieteni!

— Care e care? întrebă van Winkle nepăsător.

Dar artistul era stăpân pe situație.

— Dați-mi voie să vi-l prezint pe tânărul Cresus – singurul specimen în viață. Marmurele lui sunt chite de bani, și zmeiele sale sunt făcute din bancnote de cincizeci. Se hrănește cu cupoane de dobânzi, și șampania sa e din aur topit de monede. Uitați-vă la el, domnilor, atât cât mai puteți, și priviți-l cum cheltuiește treișpe mii de dolari pe flori!

— Cu o orchestră vieneză pentru douăzeci și nouă de mii! adăugă Bragdon. Și încă se mai spune că tăcerea e de aur.

— Și trei cântăreți care împart douăsprezece mii de dolari între ei. E criminal! strigă van Winkle. În Germania ar cânta o lună întreagă pentru jumătate din suma asta.

— Mâncare pentru șase sute de oaspeți, al cărei cost total se ridică la nu mai puțin de patruzeci de mii de dolari, mormăi Nopper melancolic.

— Nici măcar nu sunt șase sute în oraș! se lamentă Metrou Smith. Toată averea asta prăpădită pe două sute de străini grosolani.

— Vă faceți mult prea multe griji, spuse Brewster căscând, încercând să facă pe plictisitul. Tot ce vă cer e să veniți la petrecere și să vă purtați ca și cum ar fi cea mai mare distracție a vieții voastre. Între noi fie vorba, aș prefera să stau la Huyerl și să beau sifon dulce cu gheață, decât să organizez chestia asta. Dar…

— Asta vrem și noi să știm. Dar ce? întrebă Metrou aplecându-se nerăbdător spre el.

— Dar, continuă Monty, m-am apucat să-l organizez, și o să fie un bal pe cinste.

Totuși, optimistul Brewster nu-și putuse găsi curajul să-i spună lui Peggy despre toate acele extravaganțe. Ca să-i satisfacă curiozitatea, îi spusese că ieșise mult mai ieftin decât se așteptase. Spusese că sunt neadevărate și respinsese râzând poveștile pe care le auzise ea de la alții. În fața acelor afirmații convingătoare cum că zvonurile ar fi fost cu mult exagerate, îngrijorarea dispăru din privirea fetei.

„Cred că arăt ca un idiot“, își spuse Monty, „dar ce-o să creadă despre mine spre sfârșitul anului, când o să fiu cu adevărat la strâmtoare?“ Îi era greu să controleze dorința de a fi sincer cu Peggy și de a-i spune povestea acelei curse nebune spre sărăcie.

Pregătirile pentru bal au continuat și, în iarna aceea plictisitoare, au mai dat puțină culoare societății. Trebuia să fie un bal mascat spaniol; pentru discuțiile din sânul multor familii, a venit ca mana cerească. Deși toată lumea era sarcastică în legătură cu extravaganța lui Monty, exista o oarecare splendoare a acelei petreceri scoase parcă din poveștile cu Aladdin, o splendoare care avea un anumit farmec. Deși toată lumea îl critica, în secret toți admirau curajul bărbatului. Nimeni nu refuza să-l ajute în cariera sălbatică pe care și-o

alesese. Era atât de ușor să-l însoțească până la marginea prăpastiei și să-l lase să facă saltul de unul singur. Doar un oarecare ecou al acelor critici mai ajungea la urechile lui Brewster; lui Harrison îi închisese gura dându-i de muncă, iar pe Petingill îl ținea ocupat. Îl deranjau prea puțin, pentru că era ocupat să noteze toate obiectele care urcau enorm profiturile în registrul său contabil. Balul avea să-i ofere un alt avans în cursă, în ciuda marelui eșec de la bursa de valori. „Băiețeii bogaților" și-au sumecat mânecile și l-au ajutat pe Pettingill cu pregătirile. Lui i s-a părut că îl cam încurcă, pentru că nu se puneau niciodată în acord cu ideile lor și fiecare om avea tendința să-și prefere propriile sugestii. Spre tristețea lui Brewster, însă, erau cu toții uniți în efortul de a-i înfrâna extravaganța.

— Are să dea cadouri mașini și frânghii de perle dacă nu-l oprim, spunea Metrou Smith, după ce Monty comandase o șampanie foarte veche pentru a fi servită pe toată durata serii. Dă-le mai întâi două pahare, dacă vrei, și apoi n-o să se supere dacă primesc cidru restul serii!

— Monty e de-a dreptul absurd, se alătura și Bragdon, și tot ritmul ăsta începe să-l afecteze.

De fapt, ritmul chiar începea să-l afecteze pe Brewster. Era clar că munca și grijile îi distrug sănătatea. Era palid, ochii lui își pierdeau strălucirea, și era o apatie în acțiunile lui pe care nu o putea ascunde prietenilor nici dacă făcea un efort constant. Mici atacuri de febră îl supărau din când în când și recunoștea chiar el că nu se simte prea bine.

— Undeva, ceva nu merge bine, spunea mâhnit. Compătimindu-mă, întreg corpul meu e gata să se oprească din muncă.

Apoi, pregătirile se opriră brusc. Cu două zile înainte de data stabilită pentru bal, totul stagnă și coordonatorii se retraseră, perplecși și consternați. Monty Brewster era grav bolnav.

Doctorii îi spuseseră că are apendicită. Era neapărată nevoie de o operație.

— Slavă Domnului că măcar e la modă! spuse Monty, care nu părea să fie speriat. Ce ridicol ar fi fost dacă ar fi fost oreion sau dacă ziarele ar fi spus: „Din cauza unei tuse convulsive, domnul Brewster nu a putut veni la propriul bal“.

— Doar nu vrei să spui că nu se mai ține balul, desigur.

Harrison era de-a dreptul alarmat.

— Nu, nu spun asta deloc, zise Monty. Asta am vrut de la bun început. Voi vă duceți să întâmpinați lumea, iar eu rămân acasă.

De îndată ce aflară vestea asta, se întruni imediat un consiliu de război și „Băiețeii bogaților“ votară unanim în favoarea anulării invitațiilor și a petrecerii. La început, Monty nu vru să accepte, dar când cineva îi spuse că ar putea ține balul mai târziu, după ce se va face bine, cedă. Șansa de a dubla costul dând două petreceri nu era de ignorat.

— Anulați-l, atunci, dar spuneți că doar s-a amânat.

Urmă o mare agitație cu anularea contractelor, anunțarea invitaților, închiderea conturilor; se depuse un efort sincer ca să se salveze ce mai putea fi salvat de la dezastru. Harrison și compania, temându-se pentru viața lui Brewster, reușiră să facă minuni în câteva ore. Gardner, prevăzător cum doar rar era, înțelese că orchestra vieneză avea să fie o pierdere totală. Sugeră organizarea unui tur de concerte prin țară, timp de câteva săptămâni, iar Monty, prea bolnav ca să-i mai pese, îi dădu voie să pună planul în acțiune, dacă i se părea realizabil.

Lui Monty, curajos și mult mai puțin tulburat decât orice alt membru al cercului său, apendicita i se părea la fel de inevitabilă ca vaccinarea.

„Apendicele devine o apariție importantă în Cartea Vieții“, îi spusese odată lui Peggy Gray.

Refuză să se ducă la spital, dar ceru patetic să fie dus în vechea lui cameră de la doamna Gray.

Cu toată nefericita singurătate a unui băiat bolnav, tânjea după compania și grija celor pe care-i simțea aproape. Doctorul Lotless le ceruse să transforme un mic dormitor într-o sală de operație; Monty găsi satisfacție în gândul că, dacă tot trebuia să renunțe la privilegiul de a cheltui bani câteva săptămâni, ar fi putut să-și facă boala cât de costisitoare posibil. Fu chemat un întreg consiliu de chirurgi pentru consultații, dar Brewster, fiind băiat de echipă, îl numi chirurg personal pe doctorul Lotless, care făcea și el parte din „Băieteii bogaților". Înverșunat, Brewster îndură suferința și durerea și se supuse singurei operații care îi putea salva viața. Veniră lupta, promisiunea victoriei, urmate de zilele liniștite de convalescență. În micul dormitor unde-și visase visele copilăriei și suferise tristețile ei, Monty luptă împotriva morții și se ridică din ceața letargiei. Întoarcerea la viață i se păru mai grea decât se așteptase. Povara era una grea. Asistentele își dădură seama că e nevoie de un stimulent mult mai puternic decât medicamentele pentru a-i trezi ambițiile; în cele din urmă, îl descoperiră în Peggy.

— Copilă, îi spuse atunci când i se dădu voie să-l vadă, să știi că lumea asta bătrână nu e chiar atât de rea, până la urmă. În unele zile, cât am stat aici, a părut sucită și bizară. Dar sunt lucruri care o pun în rânduială. Astăzi mă simt de parcă aș avea un loc în ea, de parcă mi-aș putea câștiga luptele. Ce crezi, Peggy? Crezi că pot să fac ceva? Știi ce vreau să spun: ceva ce nimeni n-ar putea să facă mai bine ca mine.

Dar Peggy, care găsea că e încă prea slăbit, nu-l lăsa să vorbească. Îl alina și-l înveselea și-i atingea părul cu mâinile ei calme. Apoi îl lăsa să cadă pe gânduri, să mediteze, să viseze.

Trecură multe zile până când gândurile sale ajunseră din nou la problema banilor, dar începu să

spere că onorariile cerute de chirurgi vor fi suficient de mari. Aproape că se îmbolnăvi la loc când Lotless, vizibil deranjat, îl anunță că suma totală se apropie de trei mii de dolari.

— Și care e taxa suplimentară pentru operație? întrebă Monty, refuzând să accepte asemenea favoruri neîntemeiate.

— E inclusă în cele trei mii, spuse Lotless. Știau că ești prietenul meu și au considerat că ține de eticheta profesională să reducă toate costurile.

Zile întregi, Brewster rămase la doamna Gray, liniștit în tihna casei, senin sub farmecul prezenței lui Peggy și satisfăcut să știe că a rămas atât de în urmă cu cheltuielile încât situația era fără speranță. Interesul arătat de către vizitatori și neliniștea prietenilor îl alinau pe risipitor. Îi creșteau stima de sine. Doctorii se deciseră că cel mai bine s-ar recupera în Florida și-l sfătuiră să petreacă o lună într-un loc cald. Acceptă imediat propunerea, dar puse stăpânire pe situație și-i ordonă Coordonatorului Principal Harrison să închirieze o casă, insistând că are nevoie de compania doamnei Gray și a lui Peggy.

— Cât de repede mă pot reîntoarce la muncă? întrebă Monty cu o zi înainte ca trenul special să-l ducă în sud.

Începea să vadă partea proastă a acelei vacanțe obligatorii. Simțea din nou pofta de a se reîntoarce la aruncatul banilor pe fereastră.

— Să muncești? râse doctorul. Și care e ocupația ta, mă rog?

— Să-i fac pe alții bogați, răspunse Brewster sobru.

— Și nu ești mulțumit cu ce-ai făcut pentru mine? Dacă ești atât de generos, înseamnă că ești încă bolnav. Ai grijă de tine și o să te repui pe picioare în cinci sau șase săptămâni.

Harrison intră când Lotless tocmai ieșea. Peggy îi zâmbise de la fereastră. Citise cu voce tare dintr-

un roman plin de atâtea fleacuri, că aproape că-ți cerea să te oprești din lectură.

— Nopper, ce s-a-ntâmplat cu balul pe care urma să-l dau? întrebă Monty, cu privirea îngrijorată.

— Păi l-am amânat, spuse Nopper surprins.

— Nu mai ții minte, Monty? îl întrebă Peggy, ridicându-și privirea și întrebându-se dacă nu cumva mintea lui se împuținase de pe urma bolii.

— Firește că știu că nu l-am mai ținut! Dar în ce dată l-ai reprogramat?

— Nu l-am amânat deloc, spuse Nopper. Cum am fi putut s-o facem? Nu știam dacă mai… Vreau să spun că nu era tocmai bine să fi făcut chestia asta.

— Înțeleg. Și ce s-a ales de orchestră, de flori și de toate astea?

— Orchestra umblă haihui prin țară, membrii ei se ceartă și-ntre ei, și cu restul lumii, și pe bietul Gardner aproape că l-au băgat la casa de nebuni. Florile s-au ofilit de mult.

— O să ne adunăm, Nopper, și o să încercăm să ținem balul în perioada Postului Mare. Cred c-o să mă fac bine până atunci.

Peggy îi aruncă o privire imploratoare lui Harrison, dar acestuia tăcerea i se păru mai potrivită și plecă întrebându-se dacă nu cumva boala îi luase cu totul mințile lui Brewster.

---

[8] Joc de cuvinte intraductibil: în loc să scrie *fiancé* („logodnic“), ziarul scrisese *finance* („finanțe“).

XVI
În Sudul însorit

Brewster stătea în vila unui milionar din New York. Proprietarul începuse să prefere Italia orașului St. Augustine și își lăsase casa, aflată într-o zonă perfectă și prevăzută generos cu toate cele de trebuință, pe mâna prietenilor. Chiria lui Brewster acoperea trei luni, la o rentă lunară fabulos de mare. Cu Joe Bragdon în funcția de coordonator-șef, întreaga sa gospodărie a fost transferată de la New York, și camerele au ajuns în curând să fie pe cât de confortabile le permitea propria grandoare. Brewster nu avea voie să profite de caii săi sau de noul automobil adus din New York, dar oaspeții săi s-au bucurat din plin de ele. Nopper Harrison rămăsese în Nord ca să reia aranjamentele pentru bal și să stabilească detaliile călătoriei cu iahtul. Doctorul Lotless și sora sa, Metrou Smith și familia Gray, aceștia erau cei care îl însoțeau pe Brewster.

Lotless domolea elanul lui Monty, ținându-l pe diete stricte și limitându-i activitățile. Perioada de convalescență avea să fie una foarte epuizantă pentru bolnav. La început, a fost ținut înăuntru și-și petrecea orele jucând cărți. Dar lui Monty i se părea că bridge-ul e un joc pentru cei slabi de minte și prefera să joace pichet cu Peggy. În timpul unuia dintre aceste jocuri, fata întrerupse partida cu o întrebare care o frământa de multe zile.

— Monty... spuse ea, și i se păru mult mai greu să continue decât i se păruse atunci când repetase scena în tăcere. Am auzit un zvon cum că domnișoara Drew și mama ei au luat camere la hotel. N-ar fi mai plăcut dacă ar fi și ele aici?

O tristețe greoaie se așternu pe chipul lui Brewster, și inima fetei se făcu grea ca plumbul. O mirase și pe ea acea distanțare și se întreba dacă nu cumva ar fi putut s-o îndrepte. Uneori, întreținea speranța că povestea cu Drew nu însemnase la fel de mult pentru Monty pe cât crezuse că înseamnă. Dar, adânc în sufletul ei, teama ca el să fi fost nefericit părea singurul lucru sigur din viața ei. Trebuia să se asigure. Dar acestei dorințe a oamenilor de a ști răul i se adăugă și impulsul puritan de a-l trage spre sine.

— Uiți că ăsta e ultimul loc pe care l-ar vizita.

Peggy înțelese din privirea lui Brewster suferința care îl măcina.

— Monty, nu uit nimic din ce știu foarte bine. Dar în cazul ăsta greșești. Unde e îndrăzneala ta? Până acum n-ai pierdut nicio luptă, și nu poți s-o pierzi pe asta! Ți-ai pierdut curajul, Monty! Nu vezi că a venit timpul pentru o campanie agresivă?

Cuvintele nu ieșeau din gura ei așa cum plănuise să le spună. Tristețea lui o afecta mult.

— Nu te-ai supărat, nu-i așa, Monty? adăugă ea pe o voce mai blândă. Știu că n-ar trebui să mă bag, dar te cunosc de-atâta timp. Și nu-mi place să văd cum lucrurile se strică din cauza unei mici greșeli.

Dar Monty se supără foarte tare. Oricum nu avea niciun chef să vorbească despre povestea aceea, și graba lui Peggy de a-l însura părea puțin de prisos. Era limpede că Brewster nu o interesează aproape deloc. Mâhnit cum era, îi aruncă o privire cam aspră. Ea se gândea doar la durerea lui și chipul ei nu spunea nimic.

— Peggy, exclamă el în cele din urmă, detestând că trebuie să-i răspundă, habar nu ai despre ce vorbești! Nu e toană de-a Barbarei. E o convingere.

— Una care poate fi schimbată, interveni fata.

— Deloc.

Brewster continuă:

— N-are încredere în mine. Crede că sunt un măgar.

— Poate că are dreptate, exclamă ea, puțin înflăcărată. Poate că încă nu ți-ai dat seama că fetele spun multe lucruri ca să-și ascundă emoțiile. Poate că încă n-ai descoperit ce fel de creaturi nervoase, nesăbuite și afectate sunt fetele. Nu știu cum să fie sincere cu bărbații pe care-i iubesc, și n-ar face-o nici dacă ar ști. Ești aproape idiot, Monty Brewster, dacă crezi lucrurile pe care le spune și nu cele pe care le lasă să se vadă!

Înflăcărată, hotărâtă și sfidător de nefericită, Peggy azvârli cărțile pe masă și plecă ca nu cumva să se arate și feminin de înlăcrimată. Îl lăsă pe Brewster afundat în aceeași melancolie, dar îl lăsă și nedumerit. Începu să se întrebe dacă Barbara Drew nu avea cumva ceva de ascuns. Apoi gândurile o luară spre Peggy și sfidarea ei. Doar de două ori o mai văzuse în acea dispoziție, și o plăcea așa. Își aduse aminte cum își pierduse odată, când avea cincisprezece ani, cumpătul și urâse o fată pe care o admira el. Brusc, începu să râdă la gândul acelei reprezentații fioroase pe care o dăduse atunci, și tristețea sa se risipi într-o clipă. Râsul îl surprinse pe omul care aducea scrisorile. Una dintre ele era de la Nopper Harrison; îi spunea toate veștile confidențiale. Balul urma să aibă loc în duminica a patra din Postul Mare, care cădea pe la sfârșitul lui martie; făceau progrese și negocierile pentru închirierea lui Flitter, iahtul care-i aparținea lui Reginald Brown.

Scrisoarea îl enervă pe Brewster, obligat să rămână inactiv. Afacerile sale erau într-o stare deplorabilă. Boala avea să-i provoace o pierdere de 50.000 de dolari. Singura lui consolare veni de la rezumatul pe care Harrison îl făcuse turului american al lui Gardner, alături de orchestra vieneză. Certurile și disensiunile deveniseră zilnice, și afacerea era un eșec total din punct de vedere financiar. Contractele încălcate și procesele

transformau turneul într-un șir nesfârșit de pierderi, iar bietul Gardner era disperat. Încă de la început, se pare, concertele fuseseră parcă făcute să eșueze. Indiferența publicului trezise disprețul unora dintre membrii orchestrei, și organizația însăși părea să fie pe cale să se prăbușească. Gardner trăia cu teama constantă că trupa sa de unguri scandalagii ar fi putut să pună capăt turneului cu o bătălie încinsă cu cuțite și halbe. Brewster zâmbi imaginându-și-l pe Gardner cel practic încercând să tempereze emoțiile puternice ale muzicienilor. Câteva zile mai târziu, doamna Prentiss Drew și domnișoara Drew se cazară la Ponce de Leon și toată lumea începu să speculeze asupra șanselor unei împăcări. Monty, însă, nu pomenea deloc despre acest subiect și refuză să satisfacă curiozitatea prietenilor săi. Doamna Drew venise cu o mică suită, incluzând două fetițe frumoase din Kentucky și un milionar tânăr din Chicago. Trăia bine și înțelept, fără acea extravaganță care caracteriza vila în care stătea. Dar era aproape inevitabil ca unii dintre oaspeții lui Brewster să se întâlnească cu ai ei și să meargă împreună la călărie. Monty spuse că nu e suficient de întremat ca să participe la acele excursii, dar nici el, nici Barbara nu încercară să scoată și mai mult în evidență răceala dintre ei.

Atitudinea lui Monty o dispera pe Peggy Gray. Devenise convinsă că undeva, în spatele mândriei sale, Monty păstrează o afecțiune secretă pentru Barbara. Dar nu vedea cum ar fi putut-o scoate la lumină, dacă el avea de gând să păstreze distanța aceea rece. Era sigură că numai o atitudine fermă ar fi putut cuceri o fată ca Barbara, dar Monty nu avea de gând să urmeze niciun sfat. Nu se îndoia deloc că el se înșală în privința sentimentelor Barbarei și vedea cum lucrurile se întâmplă întotdeauna greșit. Erau momente în care visa la toate lucrurile posibile, dar și acestea sfârșeau întotdeauna prin a părea imposibile. Îi păsa prea

mult ca să caute să-și împlinească visele într-o manieră prea simplă. Îi păsa prea mult ca să-și permită să fie sigură.

Uneori, se gândea că ar putea să discute cu domnișoara Drew și să lămurească situația. Dar Barbara avea ceva care o ținea la distanță. Chiar și acum, când se aflau în același loc, nu putea să treacă peste o anumită barieră. Abia într-o zi însorită, când acceptă invitația Barbarei să iasă la plimbare împreună, lucrurile părură să meargă mai ușor. Simți pentru prima oară farmecul fetei, și tot pentru prima oară Barbara se arătă prietenoasă. Era o plimbare liniștită prin pădure și de-a lungul plajei; sub cerul liber, lucrurile păreau să se simplifice. În acea căldură leneșă și blândă, chiar și o discuție despre Monty, al cărui nume aducea de obicei schimbarea subiectului, păru posibilă. Era inevitabil ca Peggy să nu-l aducă în discuție; chestiunile de tact nu o împiedicau niciodată atunci când trebuia să ridice o problemă arzătoare a momentului. Așa că își luă inima în dinți.

— Doctorul spune că Monty poate ieși să călărească mâine, începu ea. Nu-i așa că-i bine?

Singurul răspuns al Barbarei fu să-și lovească poneiul un pic mai tare cu biciul. Peggy continuă de parcă n-ar fi știut în ce se bagă.

— S-a plictisit de moarte, bietul băiat, stând în casă atâta timp și…

— Domnișoară Gray, vă rog să nu-mi mai pomeniți vreodată numele domnului Brewster! o întrerupse Barbara încruntându-se.

Dar Peggy sfidă această cerere și continuă cu nesăbuință:

— Ce rost are, domnișoară Drew, să aveți o atitudine ca asta? Cunosc situația destul de bine și nu pot să cred că Monty sau dumneavoastră ați pierdut într-o săptămână un sentiment care era atât de profund. Îl știu pe Monty prea bine, și nu se schimbă atât de ușor.

Peggy încă trăia cu idealurile ei.

— Și dumneavoastră sunteți prea sensibilă ca să nu fi suferit din cauza acestor neînțelegeri. Mi se pare că o discuție simplă ar putea să limpezească lucrurile.

Barbara își îndreptă spatele, cu privirea ațintită pe drumul alb și strălucitor sub soare.

— Dar nu vreau să se clarifice nimic.

Nu fusese nicicând mai serioasă.

— Dar acum câteva săptămâni erați logodiți.

— Îmi pare rău, răspunse Barbara, că s-a vorbit atât despre asta. Domnul Brewster m-a cerut de soție, dar eu n-am acceptat. De fapt, insistența lui a fost cea care m-a făcut să mă gândesc la asta. Și chiar m-am gândit. Mărturisesc că mi-era drag. Dar n-a trecut mult timp până să-mi dau seama ce fel de om e.

— Ce vreți să spuneți?

Ochii lui Peggy străluciră.

— Ce-a făcut?

— Știu sigur că a cheltuit mai mult de patru sute de mii de dolari din septembrie. E ceva, nu-i așa? spuse domnișoara Drew cu vocea ei joasă și calmă.

Cu tot devotamentul ei, Peggy fu nevoită să recunoască reproșul ca îndreptățit.

— Generozitatea nu mai e o virtute, atunci? întrebă ea cu răceală.

— Generozitate! strigă Barbara. Este prostie curată.

N-ați auzit ce spune lumea? Îl fac „prost“, iar prin cluburi se fac pariuri că o să ajungă falit într-un an.

— Și totuși, sunt foarte generoși atunci când îl ajută să-și cheltuiască banii! Am observat că până și mămicile de societate îl găsesc eligibil.

Observația nu era lipsită de ironie.

— Asta se-ntâmpla acum câteva luni, draga mea, protestă Barbara calm. Când mi-a vorbit mi-a spus că i-ar fi imposibil să se însoare într-un an. Și nu vedeți că anul acela îl transformă într-un cerșetor abject!

— Firește, orice e preferabil cerșetorilor, răspunsese Peggy, cu o voce clară și blândă.

Barbara ezită un moment.

— Oricum, trebuie să recunoașteți, domnișoară Gray că asta arată o lipsă rușinoasă de caracter. Cum ar putea o fată să fie fericită cu un bărbat ca el? În plus, trebuie să te îngrijești și de propria viață.

— Fără îndoială, răspunse Peggy, care avea capul plin de gânduri.

— Să ne-ntoarcem la vilă? spuse, după o tăcere jenantă.

— Doar nu sunteți de acord cu comportamentul domnului Brewster!

Barbarei nu-i plăcea să pice prost, așa că simți nevoia să se justifice.

— E cel mai nesăbuit dintre risipitori, știm asta, și probabil se răsfață și cu alte lucruri, mai puțin respectabile.

Peggy nu era înaltă, dar acum mergea de parcă ar fi obișnuit să se uite la lume de sus.

— Nu credeți că exagerați puțin, domnișoară Drew? întrebă placid.

— Nu doar lumea din New York râde de aventurile lui quijotești, insistă Barbara. Domnul Hampton, oaspetele nostru din Chicago, spune că pe-acolo circulă povești mult mai rele decât cele din Est.

— E păcat că boala l-a slăbit pe Monty atât de mult, spuse Peggy calm, când intrară pe sub marile porți de fier; Barbarei nu-i luă mult până înțelese aluzia.

XVII

Nou-venitul

Brewster se simțea mult mai bine și mai puternic când se întoarse la New York în martie. Boala îi încurcase mult planurile de luptă, așa că era nevoit să-și intensifice eforturile, în ciuda exasperării evidente a prietenilor săi. Prima lui măsură fu să-i viziteze pe Grant și Ripley, de la care voia să afle ce crede Swearengen Jones despre metodele sale. Avocații nu primiseră nicio plângere din Montana și îl sfătuiră să continue ce începuse, asigurându-l că Jones nu avea să fie nerezonabil.

Un schimb de telegrame de dinaintea operației îl făcuse pe Monty să-i fie și mai teamă de excentricul său mentor.

New York, 6 ianuarie, 19...

Swearengen Jones,
Butte, Mont.
Ce-ar fi dacă mi-aș face o asigurare pe viață? Ar încălca termenii?
Montgomery Brewster

Lui Montgomery Brewster,
New York
Mi se pare că în acest caz viața dumneavoastră ar deveni un bun de valoare. Ați putea scăpa de el până în 23 septembrie?
Jones

Lui Swearengen Jones,
Butte, Mont.
Dimpotrivă, până atunci viața mea ar fi o datorie. Montgomery Brewster.

Lui Montgomery Brewster,

New York

Dacă asta credeți despre ea, vă sfătuiesc să luați o poliță de 500$.

Jones

Lui Swearengen Jones

Butte, Mont.

Credeți că suma poate acoperi cheltuielile de înmormântare?

Montgomery Brewster

Lui Montgomery Brewster,

New York

N-o să vă mai pese de cheltuieli, dacă se ajunge acolo.

Jones

Invitațiile pentru cel de-al doilea bal fuseseră trimise de ceva timp, și pregătirile erau aproape gata atunci când Brewster ajunse la locul în care aveau să se țină festivitățile. Nu îl surprindea să vadă că e căutat de prieteni foarte vechi care protestau viguros împotriva drumului pe care pornise. Nu îl surprindea nici să afle că prezența lui nu mai asigură succesul unei afaceri, așa cum se întâmpla pe vremuri. Nu mai era întâmpinat la fel de cordial ca înainte și se întreba, destul de mohorât, câți dintre prietenii săi aveau să-i rămână alături până la sfârșit. Nesiguranța aceea îl apropia din ce în ce mai mult de Peggy Gray; în acele zile, o vizită mult mai des în mica ei bibliotecă decât o făcuse în luni de zile.

Oricât ar fi urât balul acela pretențios și strălucitor, îi era de folos într-un fel sau altul. În registrul său contabil, „profiturile" urcaseră, iar el găsea în asta o satisfacție secretă. Orchestra vieneză sosise în New York, condusă de Elon Gardner. Semăna cu o epavă, în stare doar să mai țină un concert de rămas-bun în spatele palmierilor lui Brewster; ocazia le provocă invitaților săi întrebări despre incapacitatea publicului american de a aprecia muzica adevărată. O adunare atentă a

cheltuielilor și facturilor arăta că turneul fusese o mină de aur pentru Brewster. Pierderea totală era de puțin peste 56.000 de dolari. Când povestea se răspândi în tot orașul, toată lumea râse cu compătimire, iar bietul Gardner era în pragul lacrimilor când încercă să-i explice dezastrul omului care pierduse banii. Dar simțul umorului nu-l părăsi pe Monty nici cu această ocazie.

Din punct de vedere estetic, despre bal s-a vorbit întreg sezonul. Petingill și-a satisfăcut nevoia de autoritate și a câștigat o reputație durabilă. Se ocupase personal de bal cât timp Brewster fusese în Florida și îi schimbase tematica din Spania lui Velázquez în Franța lui Ludovic al XV-lea. Imediat după ce-a trimis invitațiile, și-a dat seama că atențiile cumpărate pentru balul spaniol nu se mai potrivesc celui franțuzesc. I-a scris lui Brewster să-i spună despre acel ghinion și a fost surprins de nonșalanța răspunsului. „Dar Monty a fost întotdeauna un băiat bun“, s-a gândit atunci, cu duioșie. Noul plan era și mai costisitor decât cel vechi; nu era deloc simplu să construiești o sală care să imite Versailles-ul la Sherry. Petingill nu era un imitator, dar crease un decor care se potrivea superb perioadei alese. Costumele bogate, acompaniate de perucile pudrate, străluceau pline de splendoare în cadrul acelui decor. Cu greu, artistul îi făcuse rost lui Monty de un costum de satin alb cu brocart de aur, care părea că i-ar fi aparținut lui Ludovic însuși. Pe Monty îl făcea să se simtă ca un papițoi și a răsuflat ușurat când și l-a dat jos după petrecere. Știa că lucrurile merseseră bine, că până și doamna Dan e mulțumită. Dar întreaga chestiune i se păruse un chin. Simțea întotdeauna, în spatele complimentelor care-i erau adresate, o notă de ironie, dând în vileag râsul pe care îl auzea de câte ori întorcea spatele. Nu își dăduse seama cât de mult avea să doară. „Aș renunța la toată mascarada asta într-o clipă“, se gândea, „și m-aș mulțumi cu

ce mi-ar mai rămâne." Dar știa că o asemenea decizie nu i-ar fi dat șansa să-și repare imaginea. A acceptat încă o dată provocarea, hotărât să câștige. „Apoi", s-a gândit vesel, „o să-i pun la încercare."

Tânjea după vremurile când își putea lua puținii prieteni într-o croazieră pe Mediterană, departe de ochii și gurile rele ale New Yorkului. Nerăbdător, i-a cerut lui Harrison să pună capăt pregătirilor, ca balul să poată începe. Harrison nu părea îngrijorat atunci când i-a dat raportul. Toate detaliile preliminare fuseseră puse la punct. Închiriase nava Flitter pentru patru luni; iahtul trecuse printr-o reparație generală și era pregătit pentru călătorie. Ambarcațiunea fusese slăbiciunea lui Brown, dar la moartea lui revenise moștenitorilor care erau gata și nerăbdători s-o închirieze celui mai bogat dintre ofertanți. Nu exista iaht mai frumos în porturile new-yorkeze. Avea un echipaj de cincizeci de oameni aleși pe sprânceană, conduși de căpitanul Abner Perry. Însoțitorul de bord era un administrator faimos, care avea să umple cămara navei ca pentru prinți. Ambarcațiunea avea să fie gata de drum până în zece aprilie.

— Cred că exagerezi cu toate pregătirile, Monty! protestă Harrison, frământându-și mâinile nervos. Nici în ruptul capului nu pot să-mi dau seama cum o să-ți mai rămână vreun ban dacă ne apucăm să facem tot ce ai de gând să faci! N-ar fi mai bine să te retragi o vreme? E nebunie curată! N-o să-ți mai rămână un sfanț, Monty, pe onoarea mea!

— Nu sunt genul care economisește, Nopper, dar dacă-ți tragi câțiva dolari pentru tine, n-o să obiectez.

— Mi-ai mai spus asta, zise Harrrison în timp ce se îndrepta spre fereastră.

Când se întoarse hotărât înspre Brewster, era palid, dar părea ferm în ceea ce avea să spună.

— Monty, trebuie să renunț la treaba asta, spuse răgușit.

Brewster își ridică imediat privirea.

— Ce vrei să spui, Nopper?

— Trebuie să plec și atâta tot, spuse Harrison, într-o poziție cam bățoasă și cu spatele drept, privind peste capul lui Brewster.

— Doamne ferește, Nopper, nu pot să accept asta! Nu poți să părăsești nava! Ce s-a întâmplat, bătrâne? Ești alb ca o stafie. Ce e?

Monty se ridicase și el în picioare și își ținea mâinile pe umerii lui Harrison; în fața privirii pătrunzătoare a acestuia, lăsă capul în jos.

— Adevărul e că ți-am luat o parte din bani și i-am pierdut. Ăsta e motivul pentru care nu mai pot rămâne. Ți-am înșelat încrederea.

— Spune-mi ce s-a-ntâmplat! spuse Monty, mai stânjenit decât prietenul său. Nu înțeleg.

— Ai prea mare încredere în mine, Monty. Am crezut că-ți fac un bine. Cheltuiai atât de mult și nu primeai nimic în schimb, așa că m-am gândit să te ajut. Afacerea a mers prost, cam asta a fost, și înainte să pot vinde toate acțiunile, dispăruseră deja 60.000 de dolari din banii tăi. Nu pot să-i înlocuiesc încă. Dar știe Cel de Sus că n-am vrut să-i fur!

— E în regulă, Nopper! Înțeleg c-ai vrut să mă ajuți. Banii s-au dus, și cu asta basta! Nu te îngrijora prea tare, bătrâne!

— Știam că așa o să răspunzi, dar asta nu rezolvă nimic. Într-o zi o să-ți înapoiez banii pe care i-am luat; o să muncesc până când o să ți-i returnez pe toți.

Brewster îi răspunse că nu are nevoie de bani și îl imploră să rămână în continuare în poziția de încredere pe care o deținuse. Dar Harrison se respecta prea mult pentru a accepta să dea zilnic ochii cu omul față de care greșise. Monty își dădu în cele din urmă seama că „Nopper“ alegea calea cea mai curajoasă dintre toate și nu mai insistă. Harrison avea de gând să plece din New York,

pentru că nu avea nicio șansă să-și răscumpere greșeala rămânând în metropolă.

— M-am hotărât să plec în vest, Monty, poate undeva în munți. Cine știe ce o să se întâmple, poate dau peste vreo mină de aur pe-acolo. Oricum, asta e cam singura șansă prin care pot să-ți dau înapoi ce ți-am luat.

— Pe Zeus, Nopper, asta e! strigă Monty. Dacă vrei să pleci, o să-ți dau un împrumut ca să te duci să cauți aur.

În cele din urmă, Nopper acceptă să urmeze sfatul lui Brewster; căzură de acord să împartă pe din două tot ce ar fi ieșit din acea călătorie de prospectare. Brewster i-a furnizat materiale și echipamentul pentru un an întreg; nici nu venise sfârșitul săptămânii, că un alt novice pornea pe drumul spre Munții Stâncoși.

XVIII

Fiul risipitor pe mare

Plecarea lui Harrison l-a lăsat la anaghie pe Brewster, forțându-l să se ocupe singur de afaceri. Nu era indolent, dar nu era genul de muncă pe care ar fi vrut s-o încurajeze. Când s-a uitat prin ele într-o dimineață, pe la ora patru, după ce-și pierduse toată noaptea cu registrul contabil, conturile private pe care le ținuse au scos la iveală câteva fapte înspăimântătoare. Reușise, nespus de greu, să ajungă la puțin peste 450.000 de dolari în șase luni. Dar milionului inițial mai fusese nevoit să-i adauge și cei 58.550 de dolari pe care-i câștigase pe cherestea și combustibili, pe lângă alții din alte operațiuni „nenorocoase“. Cel puțin 40.000 de dolari aveau să-i mai vină de pe urma vânzării mobilei și a altor bunuri; în plus, trebuia luată în calcul și dobânda de 20.000 de dolari. Norocul îl ajutase să scape de bani. Falimentul băncii îl costase 113.468 de dolari și 25 de cenți, iar Nopper Harrison îl mai ajutase cu încă 60.000. Efortul nechibzuit dar hotărât de a organiza un bal îl costase 30.000 de dolari. Ceea ce pierduse în timpul bolii fusese compensat de turneul acela de concerte fără noroc. Călătoria în Florida, la care se adăugau și onorariul medicilor, chiria și cheltuielile de zi cu zi, costaseră 18.500 de dolari, iar cinele lui princiare și petrecerile de teatru împinseseră nota până la un total de 31.000. Una peste alta, i se părea că se descurcase bine până în acel moment; însă partea cea mai grea a acelei inițiative urma să vină. Era încă în posesia unei sume enorme care ar fi trebuit să dispară până în

23 septembrie. În jur de 40.000 de dolari fuseseră cheltuiți pe iaht.

Se hotărî să înceapă imediat o campanie sistematică de „exterminare“ în masă. Se gândise ca înainte să plece pe mare să scape de multe obiecte din casă, vânzându-le sau dăruindu-le. Cum nu se mai aștepta să se întoarcă la New York înainte de sfârșitul lunii august, gestul avea să reducă efortul din ultima lună. Dar „profitul“ posibil pe care l-ar fi făcut dacă și-ar fi păstrat apartamentul nu era de ignorat. Ar fi dat o sumă generoasă pentru salarii și cheltuieli menajere. Spera că, de îndată ce va ajunge în partea cealaltă a Atlanticului, va găsi noi șanse să facă pe extravagantul și hotărî să-și încheie afacerile în ultima lună. Pe măsură ce ziua plecării pe mare se apropia, lumea îi părea din nou luminoasă celui mai mercenar dintre risipitori.

O ultimă consultație cu avocații se dovedi încurajatoare; lor, șansele de a câștiga acea provocare extraordinară li se păreau foarte bune. Fu bine dispus când îi părăsi, exaltat de impresia că are întreaga lume la picioare. În lift se întâlni cu colonelul Prentiss Drew. Întâlnirea nu fu lipsită de probleme. Colonelul nu înțelegea încurcăturile relației dintre Monty și fiica sa. Povestea ei despre eforturile pentru împăcare, după ce auzise povestea cu banca, era cam vagă. Făcuse totul, spunea ea, să fie binevoitoare față de el și să-i dea de înțeles că-i apreciază generozitatea, dar Monty reacționase foarte dezagreabil. Colonelul Drew știa că lucrurile nu merg cum trebuie; dar era un tată american tipic, nu prea dornic să se bage în treburi sentimentale. Situația îl neliniștea, pentru că Monty îi era drag, iar „judecățile de societate“ ale Barbarei, cum le numea el, nu-l interesau câtuși de puțin. Când se văzu față în față cu Brewster în lift, vechile sentimente ieșiră din nou la suprafață, alături de vechea speranță că cearta s-ar fi putut rezolva. Îl salută bucuros.

— N-ai uitat, Brewster, spuse el în timp ce dădeau mâna, că mai ai câțiva dolari la noi în cont?

— Nu, spuse Monty, nu chiar. O să vă caut foarte curând să-mi ridic o parte din ei. Joi plec într-o croazieră pe Mediterană.

— Am auzit ceva despre asta.

Ajunseseră la parter, și colonelul Drew își scoase tovarășul din mulțime și-l trase în rotundă.

— Banii sunt la dispoziția ta oricând vrei. Dar nu cumva te grăbești prea tare să-i cheltui, băiatul meu? Știi că te-am simpatizat întotdeauna și că l-am cunoscut foarte bine pe bunicul tău. Era un om de treabă, Monty, și nu i-ar fi plăcut să vadă cum îți arunci toată averea pe apa sâmbetei.

Oricât de mult i-ar fi displăcut să fie mustrat de tatăl Barbarei, era ceva în comportamentul colonelului care îl înduioșă pe Brewster. Fu din nou tentat să-i spună adevărul, dar se răzgândi la timp.

— E o lume amuzantă, colonele, spuse, și uneori omul care îți e cel mai apropiat e străin. Știu că par nebun; dar, la urma urmei, de ce n-ar fi bună și filosofia care spune că trebuie să te bucuri cât poți de vacanțe pentru ca apoi să te întorci la muncă?

— Foarte corect, Monty.

Colonelul Drew era cât se poate de serios.

— Dar munca e de sute de ori mai grea după ce ai jucat la limită. Tu ai depășit-o cu mult. N-o să mai fie de glumă când o să-ncerci să te întorci înapoi în ham.

— Poate că aveți dreptate, colonele, dar cel puțin o să am ce-mi aminti, chiar dacă o să vină numai zile negre.

Și Monty ridică, instinctiv, din umeri.

Se întoarseră să iasă din clădire, și colonelul avu un moment de slăbiciune.

— Monty, să știi că fata mea suferă mult din cauza situației ăsteia. E încăpățânată, dar încearcă

să n-o arate. La urma urmei, o fată nu poate trece peste lucrurile astea imediat. Nu spun – i se păru necesar să dea puțin înapoi – că e ușor de reparat. Dar te plac, Monty, și dacă e cineva care poate s-o facă, tu ești acela.

— Colonele, mi-aș dori să pot, spuse Brewster fără să ezite. Mi-aș dori, de dragul dumneavoastră, ca situația să fie atât de simplă pe cât pare. Dar sunt unele lucruri pe care un bărbat nu poate să le uite. Și Barbara mi-a arătat într-o sută de feluri că n-are deloc încredere în mine.

— Ei bine, eu am încredere în tine! Multă! Ai grijă de tine și, după ce te-ntorci, te poți baza pe mine. La revedere!

Joi dimineața, iahtul Flitter se îndepărtă pe apele golfului. Așa începu călătoria nepotului risipitor. O așa navă rapidă, curată și frumoasă nu mai pornise niciodată din portul New Yorkului; mulțimea pe care o ducea la bord era una veselă. Brewster avea douăzeci și cinci de oaspeți, iar fiecare adusese servitori, valeți și bagaje. Abia la multe săptămâni după aceea a reușit să citească descrierile însuflețite ale ridicării ancorei care au apărut în ziarele din New York, dar atunci era deja indiferent la ironiile lor.

Pe punte, Dan DeMille și doamna Dan, Peggy Gray, Rip van Winkle, Reginald Vanderpool, Joe Bragdon, Dr. Lotless și sora lui, Isabel, domnul și doamna Valentine – însoțitoarea oficială – împreună cu fata lor Mary, Metrou Smith, Paul Pettingill și alte câteva persoane mai puțin distinse priveau cum robusta siluetă a orașului dispare în ceață. Uitându-se peste mulțimea nerăbdătoare de oameni, Monty și-a dat seama, cu o strălucire neobișnuită în ochi, că aceia sunt prietenii săi cei mai buni și cei mai credincioși. Loialitatea acelor însoțitori fusese pusă la încercare, iar el știa că îi vor sta alături mereu.

Nu puțini oameni au fost surprinși atunci când au aflat că Dan DeMille avea să meargă și el.

Mulți dintre călători credeau că va încerca să părăsească nava dacă va avea ocazia să se întoarcă la clubul lui cu un vapor cu aburi care ar fi mers spre vest. Dar marele, indolentul și indiferentul DeMille zâmbea nepăsător și spera să nu deranjeze pe nimeni cât „mai rămânea pe navă“, până la sfârșitul călătoriei.

Pentru o vreme, marea, cerul și pălăvrăgeala pasagerilor fură de ajuns ca să bucure pe toată lumea. Dar, după câteva zile liniștite, se instală plictiseala și atunci Monty își câștigă porecla de Aladdin, care îi și rămase. De cine știe unde, din magazie sau atelier, scoase patru oameni de culoare din sud care zdrăngăneau la chitară și cântau melodii de jazz. Fură utili nu de puține ori în timpul călătoriei.

— Peggy, îi zise Brewster într-o zi, când cerul era foarte senin și liniștea se așternuse pe punte, mai degrabă prefer asta decât să traversez râul North cu feribotul. Chiar îmi place, ție nu?

— Parc-am fi într-un vis, spuse ea, cu ochii strălucitori și cu părul în vânt.

— Și, Peggy, știi ce am adus într-un cufăr de la mine din cabină? O sumedenie de cărți din acelea care-ți plac ție. Le-am găsit prin vechea mansardă. Le-am păstrat să le citești în zilele ploioase.

Peggy nu spuse nimic, dar obrajii i se îmbujorară și privi melancolică apa. Apoi zâmbi.

— Nu știam că ești în stare să păstrezi ceva, zise ea cu glas scăzut.

— Haide, Peggy, exagerezi!

— N-am vrut să te rănesc. Dar nu trebuie să uiți, Monty, că mai vin și alți ani după acesta. Înțelegi ce vreau să spun?

— Peggy, dragă, te rog să nu-mi ții predici, o imploră el, atât de vrednic de milă, că ea nu putu să rămână serioasă.

— S-a terminat școala pe ziua de azi, Monty, spuse ea cu grație. Dar un profesor își știe datoria și data viitoare n-o să mai scapi așa ușor.

XIX

Un erou și încă unul

În Gibraltar, Monty primi o telegramă de rău augur, pe care o deschise cu mâinile tremurând.

Lui Montgomery Brewster
Iahtul Flitter, Gibraltar

Există o mișcare care cere monetizarea liberă a argintului. Ați putea avea șansa să cheltuiți de două ori mai mult. Ura!
Jones

La care Monty răspunse:

Măsura trebuie învinsă cu orice preț. Cu cât e prețul mai mare, cu atât mai bine, puneți-l în contul meu.
Brewster

P.S. Rog trimiteți multe telegrame cu taxă inversă.

Sezonul de pe Riviera franceză era aproape de sfârșit, și posibilitatea de a petrece timp în Monte Carlo era prea atrăgătoare pentru gazdă ca să-și mai permită să rămână mult timp în Gibraltar. Dar DeMille avea câteva scrisori de înmânat unuia dintre ofițerii din garnizoană, iar Brewster nu putea să rateze ocazia de a organiza o cină elaborată. Succesul întregii cine se văzu în faptul că, a doua zi, cămara navei Flitter avu nevoie să fie reaprovizionată. Toți ofițerii și doamnele din garnizoană fură invitați; dacă nu interveneau prietenii, Monty avea de gând să ofere întregului regiment bere și sendvișuri.

— Ar putea să consolideze alianța anglo-americană, își dădu cu părerea Gardner, dar și

portofelul tău ar trebui consolidat.

Însă punga lui cu bani era larg deschisă, și singura consolare a lui Gardner fu o englezoaică înaltă care îl însoți la cină. Ceilalți se bucurară și ei de o mulțime de compensații, pentru că cina se dovedi strălucitoare, iar locul acela nou, o schimbare plăcută față de inevitabila monotonie a vasului.

Abia după ce oaspeții plecară pe țărm, Monty îi găsi pe domnul și doamna Dan stând umăr la umăr la pupa unei bărci.

— Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez, spuse el, dar, fiind singurul însoțitor cu capul pe umeri din acest grup, trebuie să vă avertizez că lumea începe deja să vorbească despre comportamentul dumneavoastră. Gândul că doi oameni căsătoriți și serioși stau aici singuri, privind luna, e șocant!

— Mă supun gazdei, spuse Dan cu ironie. Dar o să fiu cuprins de gelozie până când o să mi-o aduci înapoi.

Monty văzu privirea din ochii doamnei Dan în timp ce-și privea soțul plecând și observă în tonul vocii ei o notă nouă când spuse:

— Călătoria asta scoate la iveală un alt om în el.

— Tocmai a descoperit, spuse Monty, că pereții clubului nu sunt singurul loc din lume.

— E un lucru amuzant, răspunse ea, că Dan e atât de prost înțeles. Să știi că-și ascunde cu încăpățânare părțile lui cele mai bune. În spatele acestor măști, e un om care ar putea să facă un lucru bun cu simplitate.

— Draga mea doamnă Dan, mă surprindeți! Mi se pare că v-ați îndrăgostit de domnul Dan.

— Monty, spuse ea pe un ton ascuțit, ești la fel de orb ca restul! Nu ți-ai dat seama de asta până acum. M-am jucat de multe ori, dar de fiecare dată m-am întors la Dan. Am învățat din toate astea că el e singurul bărbat potrivit pentru mine. Ce ciudat că ești tentat să te joci cu focul chiar și atunci când ești monoton de fericit! M-am ars de câteva ori,

dar Dan e un drăguț și m-a ajutat întotdeauna când am fost la strâmtoare. Știe. Nimeni nu înțelege mai bine decât Dan. Poate că dacă aș fi un om mai puțin nemernic, nici nu i-ar păsa de mine atât de mult.

La început, Monty o ascultă uluit, pentru că acceptase fără să pregete părerea generală despre situația soților DeMille. Dar pentru câteva clipe ea avu lacrimi în ochi și tonul vocii ei fu convingător. Își dădu seama, cu o claritate surprinzătoare, că fusese neghiob în multe situații. Reamintindu-și toate întâlnirile pe care le avusese cu ea, înțelese că situația fusese mereu foarte limpede.

— Cât de puțin ne cunoaștem prietenii! exclamă el cu amărăciune.

Și după câteva momente:

— Îmi sunteți foarte dragă, doamnă Dan, de mult timp, dar în seara asta, ei bine, în seara asta sunt gelos pe domnul Dan.

Flitter avu parte de vreme proastă când traversă golful Lyon. Se îndrepta spre Nisa, când avu loc un accident care provocă prima agitație din acea călătorie. Mai mult sau mai puțin pe ascuns, un grup de pasageri discutau „fărădelegile" lui Monty în salonul principal. Chiar atunci, Reggy Vanderpool intră leneș înăuntru: pe fața lui se vedea singura urmă de interes pe care o arătase în ultimele zile.

— Am fost într-o situație ciudată acum puțin timp, spuse el tărăgănat. Vreau să vă întreb ce ar trebui să facă un individ în cazul ăsta.

— Eu aș fi refuzat-o pe fată, observă Rip van Winkle, laconic.

— Fata n-a avut nimic de-a face, prietene, continuă Reggy așezându-se pe scaun. Un tip a căzut peste bord acum câteva ore, reluă povestea, calm.

Se auziră câteva strigăte și, o vreme, toți uitară de Brewster.

— Unul dintre marinari. Lucra ceva la greement, aproape de locul în care stăteam. Și pleosc, a zburat în mare, zbătându-se prin apă în toate părțile.
— O, bietul om! țipă domnișoara Valentine.
— Nu l-am mai văzut niciodată până acum. N-aș fi ezitat o clipă, dar puntea era plină cu prieteni de-ai lui. Unul dintre ei era colegul lui de cameră, așa că nu era cazul să sar tocmai eu după el. Putea să înoate puțin, așa că i-am strigat să reziste și că mă duc să-l anunț pe căpitan. Am fost încurcat când am văzut că nu e de găsit. Cineva mi-a spus că doarme. Într-un sfârșit, i-am spus ofițerului de punte. Dar pe-atunci eram deja la o milă depărtare de locul în care căzuse și i-am spus ofițerului că nu cred că l-am mai găsi dacă ne-am întoarce. Dar el a lăsat câteva bărci la apă și s-au înapoiat repede. După aia, m-am tot gândit la treaba asta. Firește că, dacă l-aș fi cunoscut, dacă ar fi fost unul dintre ei, ar fi fost cu totul altfel.
— Și erai cel mai bun înotător din colegiu, guzganule ce ești! explodă doctorul Lotless.
Toată lumea se grăbi pe puntea superioară: Vanderpool nu era eroul momentului. Flitter se întorsese și mergea înapoi pe drumul pe care venise. Două bărci mici se grăbeau înspre locul unde necunoscutul lui Reggy căzuse peste bord.
— Unde e Brewster? strigă Joe Bragdon.
— Nu-l găsesc, domnule! răspunse primul ofițer.
— Ar trebui să afle ce se-ntâmplă! strigă domnișoara Valentine.
— Acolo! Pe Cel de Sus, scot pe cineva din apă acolo! exclamă ofițerul. Uite! Prima navă și-a aruncat parâmele și-acuma trag. Da, l-au salvat!
Se auziră urale de la toți cei de pe punte și oamenii din bărcile mici își fluturară șepcile în semn de răspuns. Toată lumea se apropie de copastie, pe măsură ce Flitter se apropia de bărci; o

agitație neobișnuită îi cuprinse pe toți cei de pe bord. Toți strigară de uimire.

Monty Brewster, ud leoarcă dar zâmbitor, stătea într-una dintre bărci, iar marinarul care căzuse peste bord stătea sprijinit fără vlagă de el, cu capul pe pieptul lui. Brewster îl văzuse pe bărbat în apă și, în loc să se întrebe ce rang aveau strămoșii lui, îi sărise în ajutor. Când ajunseseră bărcile, omul era inconștient și greu de ținut la suprafață, iar Monty era la capătul puterilor. Încă un minut sau două și s-ar fi dus amândoi la fund.

Când îl traseră pe Monty peste copastie, tremură câteva clipe, se prinse de prima mâna care o căuta frenetic pe a lui și apoi se întoarse să-l privească pe marinarul pe jumătate mort.

— Află numele băiatului, domnule Abertz, și asigură-te că primește cea mai bună îngrijire posibilă!

Chiar înainte să leșine, mormăi ceva despre mama lui. Nici măcar în momentul acela nu se gândea la el. Iar Bragdon spuse, cu voce posacă:

— Să vă asigurați că îi crește și salariul, da? Peggy! Ai grijă, o să te uzi până la piele dacă faci asta!

XX

Le roi s'amuse[2]

Dacă Montgomery Brewster mai avea îndoieli despre capacitatea sa de a cheltui ce mai rămăsese din averea lui, acestea dispărură cu totul la puțin timp după ce grupul ajunse pe Riviera. Sub pretextul că iahtul are nevoie de o „curățenie generală“, Brewster își mută oaspeții într-un hotel dintr-un sat fascinant care, deși era aproape de mare, rămânea totuși destul de izolat de lume. Locul era aproape gol în acea vreme și proprietarul aproape că plânse de fericire când Monty închirie pentru grupul lui tot etajul întâi al casei, cu balcoane îndreptate spre Mediterana albastră, un salon și o sală de mese separate. Fură chemați servitori suplimentari și personalul de serviciu al lui Brewster deveni o priveliște comună în sat. Protestele lui Peggy și ale celorlalți fură reduse la tăcere abia după ce Monty amenință că va închiria o vilă și că va plăti toate costurile întreținerii casei.

Orașul începea să arate de parcă ar fi găzduit un oaspete regal, și mai multe magazine rămâneau deschise până la ore mai înaintate decât de obicei, cu speranța că patronii lor ar putea să pună mâna pe o parte din banii americanilor. Într-o dimineață, Phillippe, proprietarul hotelului, încercă să-l impresioneze pe Brewster cu o descriere însuflețită a Luptei din Fleurs. Îi era aproape imposibil să-și exprime regretul că grupul nu sosise la vreme ca să vadă bătălia.

— Era alt loc la vremea aceea, spuse el extatic. *C'est magnifique! C'est superbe!* Dacă *monsieur* ar fi văzut-o!

— Păi și de ce să nu organizăm și noi una doar pentru noi? întrebă Monty.

Sugestia nu a fost, însă, luată în serios.

Totuși, tânărul american și gazdele lui au intrat într-o ședință secretă în acea dimineață; când rezultatul ei a fost anunțat la masa de prânz, toată lumea a rămas mută de uimire. Se pare că peste zece zile avea să aibă loc sărbătoarea unui sfânt minor căruia, de ani de zile, nu-i mai fusese acordată onoarea unei celebrări publice. Monty a propus să readucă obiceiul la viață, plănuind un al doilea carnaval.

— Ai putea la fel de bine să nu vii deloc pe Riviera, dacă nu poți să vezi un carnaval. E destul de simplu, de fapt. O să ofer un premiu celei mai frumos decorate trăsuri și încă unul celei mai frumoase domnițe. Apoi, fiecare îmbracă un domino și-și pune o mască, aruncă unii în alții cu confetti și asta e tot.

— Presupun c-o să te oferi să faci confetti din bancnote de o sută de franci și-o să dai o casă cu teren drept premiu.

Bragdon se temu că sarcasmul acela ar putea fi luat drept insultă.

— Hai, Monty, treaba asta e ridicolă, spuse DeMille, poliția n-o să fie de acord!

— Chiar așa? spuse Monty, vesel. Se întâmplă că șeful de post e cumnatul lui Philippe și tocmai ce-am vorbit cu el la telefon. N-a fost de acord cu petrecerea până n-am stabilit că o să-l facem mare-mareșal al paradei. Apoi ne-a promis cooperarea întregii forțe de poliție și spera să poată să-l convingă și pe colegul său, șeful brigăzii de pompieri.

— Parada o să fie formată din doi jandarmi și tot grupul Brewster în trăsuri, spuse doamna Dan râzând. Vrei să mergem înaintea sau în spatele căruțelor de la brutărie?

— Noi o să asistăm la procesiune din hotel, spuse Monty. Nu trebuie să vă faceți griji în

legătură cu petrecerea. O să fie grozavă! Păi, unui irlandez nu-i sunt mai dragi marșurile decât le sunt oamenilor ăstora carnavalurile.

Bărbații din grup intrară și ei într-o ședință executivă de îndată ce Monty plecă să se vadă cu autoritățile locale, plănuind să ia măsuri serioase pentru a atenua excentricitățile gazdei lor. Dar jovialitatea întregului plan li se păru prea cuceritoare și, înainte să-și dea seama, se treziră făcând planuri pentru carnaval.

— Firește că nu-l putem lăsa să-l facă, dar ar fi o distracție, spuse Metrou Smith. Gândiți-vă cum ar arăta un *cake-walk*[10] între jandarmi și spălătorese.

— Întotdeauna mă simt drăcos când îmi pun o mască pe față, spuse Vanderpool, și să știți și voi, pe Jupiter, că nu m-am mai simțit așa de ani buni.

— S-a rezolvat deci, spuse DeMille. Monty l-ar anula el însuși dacă ar ști cum îl afectează pe Reggie.

Monty se întoarse anunțând că primarul orașului avea să declare sărbătoarea publică dacă americanul avea să plătească pentru reparația acoperișului primăriei. Unui circ care călătorea prin apropiere i se garantaseră cheltuielile dacă se oprea și ocupa piața din fața hotelului de Ville. Entuziasmul lui Brewster era atât de mare, că nimeni nu se putu abține să nu-l ajute, și timp de o săptămână prietenii lui fură ocupați cu supravegherea ridicării arcurilor triumfale, încurajând negustorii să facă ce știu mai bine. Deși întreaga petrecere fusese concepută ca o poznă, locuitorii orașului abordau problema foarte serios. Oficialii căilor ferate trimiseră taloane publicitare în alte localități, iar preotul local îl sună pe Brewster să-i mulțumească pentru că-l reînviase, cum se spune, pe sfântul obscur. Își exprimă mulțumirile cu atâtea lingușeli și farmec, că Monty nu putu să ignore aluzia că biserica avea de multă vreme nevoie de un nou altar.

Marea zi sosi în cele din urmă; niciun carnaval n-ar fi putut fi mai ciudat și mai de succes. Dimineața fu dedicată concursurilor atletice și spectacolelor secundare. Pompierii câștigară lupta cu odgonul, și lumea rămase uimită când Monty putu să imite isprăvile omului puternic al circului. DeMille fu chemat să țină un discurs, dar, cum știa numai vreo zece cuvinte în franceză, cedă grațios locul primarului; omul acela micuț și infatuat profită de rara ocazie. Referințele la Franklin și Lafayette erau atât de frecvente, încât Metrou Smith sugeră că discursul ar fi fost scris cu ștampila[11].

Parada avu loc după-amiaza și se dovedi a fi numărul de atracție al zilei. Problema ordinii în procesiune aproape că îi dădu planurile peste cap lui Monty, dar până la urmă șeful poliției fu convins că, dacă avea să fie mareșalul-șef, era corect ca pompierii să mărșăluiască în fața jandarmilor. Echipajul de pe Flitter avu o performanță minunată. Era condus de formația muzicală a iahtului, care-l întrecu pe Sousa[12] în zgomot, deși la ritm mai aveau de lucrat. Trăsurile veniră la sfârșit, dar erau atât de multe, și linia marșului era atât de mică, încât, la răstimpuri, părea că trăsurile conduc procesiunea, în ciuda eforturilor galante ale marelui mareșal.

Din balconul hotelului, Monty și grupul său aruncau spre cei de jos cu petale și confetti. Urmară și mai multe aluzii la Franklin și Lafayette, atunci când preotul și primarul opriră procesiunea ca să-i citească lui Monty încă un discurs transcris fastuos pe o imitație de pergament. Apoi, copii începură să cânte și mulțimea se împrăștie, urmând să se reîntâlnească la lăsarea serii.

La ora opt, Brewster prezidă un mare banchet; printre oaspeții săi se numărau toți cetățenii distinși ai orașului. Soțiile fură și ele invitate și din nou se făcură aluzii la Franklin și Lafayette.

Neștiind nicio altă limbă în afară de engleză, reușise până atunci să vorbească numai în ea, dar al treilea și ultimul discurs părea să ceară un răspuns mai amical și mai binevoitor. Cu o plecăciune completă și cu demnitatea unui om de stat, începu:

— Doamnelor și domnilor! *J'ai, tu as, il a*, și apoi, cu un gest magnific: *Nous avons*[13].

Oaspeții francezi ai petrecerii nu puteau să se ridice la înălțimea pronunției sale și aveau încă impresia că vorbește în engleză. Fură profund impresionați de respectul și grația lui și-i întâmpinară preambulul cu un șir de aplauze. Americanii încercară din răsputeri să-l convingă să se așeze la loc, dar gălăgia lor fu luată de ceilalți drept entuziasm, așa că aplauzele deveniră și mai furtunoase. Metrou ridică mâna ca să ceară tăcere, și gestul sugeră că are de gând să rostească câteva cuvinte din cale afară de importante. Așteptă până când se făcu așa o liniște, că ai fi putut auzi un ac căzând, și continuă:

— *Maitre corbeau sur un arbre perché*[14], termină el discursul în timp ce era scos afară din cameră de către DeMille și Bragdon.

Francezii crezură că remarcile lui Smith fuseseră insultătoare și că acesta era motivul pentru care prietenii încercau să-l reducă la tăcere. O răscoală părea aproape iminentă, când Monty reuși să restabilească ordinea și, cu câteva observații pline de tact despre Franklin și Lafayette, îi domoli pe oaspeții agitați.

Amiaza se încheie cu artificii și un dans în aer liber, un dans care fu înveselit de spectacolul măștilor. Gâtlejurile fuseseră bine unse și spiritul carnavalului nu suferi niciun eșec. Lui Brewster, totul i se păru un joc nebun, dar găsi că îi e mai ușor decât credea să-și joace rolul în spatele măștii absurde. Până și pe prietenii săi îi găsea de neînțeles, iar cochetăriile celor câteva fetișcane aveau doar un farmec trecător. Stătea la o parte,

privind mulțimea strălucitoare, când fu speriat de un țipăt înăbușit. Întorcându-se ca să vadă ce e, zări pe cineva îmbrăcat într-un mic domino, speriat și încercând să scape din mâinile unui prea insistent Punchinello[15]. Intervenția lui Monty îl împiedică pe acesta să rupă masca fetei și-l făcu să înțeleagă cu totul altfel ce înseamnă greutățile vieții. Bărbatul se ridică furios și strigând, dar fu luat de mulțime și împins dintr-o parte în alta în bătaie de joc. Între timp, Monty, fără să știe că masca îi căzuse în timpul altercației, fu uimit să simtă cum mâna gingașă a micului domino îl apucă de braț și să audă o voce care nu-i era necunoscută.

— Monty, ești un scump! Te iubesc pentru asta. Parcă erai un atlet grec. Să știi, a fost o chestie prostească, dar chiar m-am speriat.

— Copilă, cum de s-a întâmplat asta? îi șopti el trăgând-o într-o parte. Închipuie-ți și tu: mica mea Peggy să nu aibă pe cineva care să aibă grijă de ea. Ce monstru am fost să te las pe mâna lui Pettingill! Trebuia să știu că găgăuță ăla o să se rătăcească în tot spectacolul ăsta.

Se opri ca să se uite la ea și ochii lui fură străbătuți de o nouă lumină.

— Micuța Peggy în lumea mare, zise el zâmbind. Nu ești făcută pentru asta. Ai nevoie de… Ei bine, n-ai nevoie decât de mine.

Dar domnișoara Valentine îi văzu tocmai în momentul acela în care el se destăinuia, și veni să o caute pe Peggy. Era aproape dimineață, îi spuse, și venise vremea să se întoarcă la hotel ca să se culce. Așa că plecară sub protecția lui Bragdon, puțin cam fără tragere de inimă, puțin cam prea încet.

Abia când fu chemat să-l salveze pe Reggie Vanderpool din mâna poliției, Monty descoperi identitatea lui Punchinello. Nu era tocmai în starea în care să-și poată recunoaște atacatorul, și un conflict care urmase imediat după aceea îl făcuse

să uite toată chestiunea. Bietul băiat avea vânătăi pe față și arestul îl salvase probabil de pedepse mult mai crunte.

— Ți-am zis că nu pot să port o mască! îi explică el îndurerat, în timp ce Monty îl conducea spre casă. Dar de unde să știu că mă poate auzi tot timpul?

A doua zi după carnaval, Monty își duse oaspeții la Monte Carlo. Avea de gând să stea doar să-și încerce norocul la mesele de joc și să piardă suficient de mult cât să compenseze pentru toate zilele petrecute pe mare, când fusese nevoit să-și țină punga închisă. Uitase de Swearengen Jones, și la scurt timp după sosire începu să se prăbușească. La început pierdu masiv, și cu greu își putu ascunde bucuria. Peggy Gray stătea cu ochii pe el și îi șoptea la ureche, implorându-l să se oprească, dar doamna Dan îi cerea entuziasmată să continue până i se va schimba norocul. Spre tristețea fetei, Monty ascultă de sfatul necugetat. Într-o situație așa disperată, simțea că nu poate să se oprească. Dar norocul i se întoarse prea repede.

— Nu-mi permit să renunț, își spuse el trist, după un timp. Am câștigat cel puțin cinci mii de dolari în plus și trebuie să scap măcar de ei.

Brewster deveni centrul interesului spectatorilor, iar oamenii se minunau de norocul lui. Îi înțelegeau greșit nerăbdarea și privirea nervoasă cu care urmărea orice ocol al ruletei. Își alesese un loc lângă o ducesă englezoaică care obișnuia să-și însușească câștigurile jucătorilor fără experiență, iar Monty era conștient că multe dintre piesele sale de aur erau furate. Iată, se gândea el, o mână de ajutor și era pe punctul de a muta grămada în partea ducesei, când DeMille interveni. O urmărise pe ducesă și îi atrase atenția crupierului asupra micului ei furtișag. Dar individul acela aspru îl reduse la tăcere, spunându-i:

— Dar doamna este ducesă! Ce vreți?

Fără să se descurajeze așa ușor, DeMille urmărea jocul din spatele scaunului lui Monty și își avertiză prietenul cu prima ocazie.

— Mai bine încasezi ce ai și-ți schimbi locul, Monty. Te tâlhăresc! îi șopti.

— Să încasez când sunt în față? Niciodată!

Și Monty se chinui să afișeze un aer vesel.

La început, jucă fără să urmeze nicio metodă, îngrămădindu-și banii pe numerele care păreau cu șansa cea mai mică de câștig, dar pur și simplu nu putea să piardă. Apoi încercă să aplice niște metode de care auzise, dar acestea se dovediră câștigătoare. În cele din urmă, disperat, începu să pună bani pe aceeași culoare, cu speranța că va pierde într-un sfârșit, dar soarta era împotriva lui. Mizând cu toate câștigurile pe roșu, mingea continua să cadă în găurile roșii, până când crupierul anunță că nu mai sunt bani în casă.

Dan DeMille adună toți banii și numără patruzeci de mii de dolari, înainte de a-i înmâna lui Monty. Prietenii săi fură din cale afară de bucuroși când părăsi masa, și se întrebau cu toții de ce e așa de mohorât. Monty se certa singur că nu urmase sfatul lui Peggy.

— Mă bucur pentru tine că nu te-ai oprit atunci când ți-am cerut-o, Monty, dar norocul tău nu-mi schimbă părerea că jocurile de noroc sunt asemănătoare furtului, simți Peggy nevoia să spună în timp ce se duceau la cină.

— Aș fi vrut să-ți urmez sfatul, spuse el trist.

— Și să pierzi averea pe care tocmai ai câștigat-o? Ce prostie ar fi fost din partea ta! Pe-atunci erai în pierdere cu câteva mii de dolari, obiectă ea cu o inconstanță amuzantă.

— Dar, Peggy, îi spuse uitându-se în ochii ei, ți-aș fi câștigat respectul.

---

[9] Regele se amuză (fr. în original).

[10] Dans cu origini în comunitățile afro-americane, frecvent folosit în comedii muzicale, piese burlești etc.

[11] *A rubber stamp*, în original. Autorul sugerează că discursul este plin de clișee, repetitiv.

[12] John Philip Sousa (1854-1932), compozitor american de marșuri militare.

[13] Metrou Smith conjugă verbul franțuzesc *avoir*, „a avea“, la indicativ prezent.

[14] „Jupânul corb pe-o creangă cocoțat“, primul vers al faimoasei fabule de la Fontaine, *Corbul și vulpea*.

[15] Un personaj bufon din comedia dell’arte, meschin și foarte șiret, care face deseori pe prostul.

XXI
Tărâmul zânelor

Situația lui Monty era una disperată. Pe carnaval cheltuise doar șase mii de dolari, și la orizont nu apărea nicio ocazie care să-l scape de câștigurile de la ruletă. Experiențele din Monte Carlo nu mai erau de natură să-l încurajeze să încerce din nou, iar Peggy era cu totul și cu totul împotriva acelui loc. Cum Riviera nu mai oferea ocazii pentru extravaganță, trebuia să se îndrepte spre alte tărâmuri.

„N-am înțeles până acum semnificația sintagmei «în criză de bani»“, se gândea Monty. „Doamne, dacă aș slăbi puțin strânsoarea asta și aș lăsa-o așa!“ Trebuia să facă ceva, și-a dat el seama, ca să-și câștige traiul. Poate că rolul prințului risipitor s-ar fi potrivit mai bine în Italia decât oriunde altundeva, dar avea momente în care și perspectiva aceasta i se părea lipsită de speranță. Ghidul Baedeker era lipsit de sugestii extravagante, și Monty își pierdu răbdarea cu sugestiile de mici economisiri ale cărții. Citind câteva capitole despre lacurile italiene, își aduse aminte într-un moment inspirat că Pettingill fusese cucerit de o vilă pe lacul Como. Numaidecât, i se înfățișă un alt act al acelei comedii. Îl căută pe Pettingill și-i ceru să descrie castelul lui din nori.

— O, e o minune! declară artistul, care-și luă o privire visătoare. Strălucește în soare, cu terasele lui albe și turnurile ca cele ale castelelor fascinante pe care le desenează Maxfield Parrish pentru copii. E tărâmul zânelor. Când te duci la culcare, te aștepți să nu-l mai găsești acolo a doua zi.

— Hai, termină cu astea, Petty, devii prea poetic! Ce vreau eu să știu e a cui e vila și dacă e cumva liberă sezonul ăsta.

— Aparține nu știu cărei marchize, o văduvă fără copii. Se spune că e îngrozită de locul acela, din cine știe ce motive, și că nu s-a apropiat niciodată de el. E îngrijit de parcă ea ar putea să treacă pe acolo în orice zi, dar, în afara servitorilor, e tot timpul pustiu.

— Chiar ce-mi trebuia! zise Brewster. Petty, o să dăm o petrecere de casă nouă!

— Mai bine să nu te bazezi pe asta, Monty. Un cunoscut de-al meu a dat peste locul ăla odată și, timp de un an, a încercat să-l cumpere. Dar doamna are ideile ei fixe.

— Ei bine, dacă vrei să-i arăți prietenului tău cum se fac lucrurile, atunci uită-te la mine! Dacă n-o să-ți petreci două săptămâni în castelul viselor tale, atunci strâng toată grupa și pornim spre casă!

Află numele proprietarului și descoperi că Pettingill avea o oarecare idee despre unde ar fi putut locui agentul. Cu aceste informații, plecă să caute un curier și, cu ajutorul lui Philippe, intră în legătură cu un francez pe nume Bertier, despre care primise garanții că e surprinzător de ingenios când vine vorba de metode de cheltuire a banilor. Brewster îi spuse acestuia planul lui, și Bertier își dădu seama, cu un entuziasm din ce în ce mai mare, că găsise în sfârșit un client pe placul lui. Reuși să afle restul adresei agentului misterioasei marchize, căruia îi trimise imediat solicitarea.

Răspunsul agentului ar fi părut descurajator pentru oricine altcineva în afară de Brewster. Spunea că proprietara nu avea de gând să-și închirieze castelul abandonat pentru nicio perioadă. Cheltuitorul nostru descoperi că prețul pentru o lună într-un castel ca acela era de zece mii de franci, dar Monty trimise o sumă de cinci ori mai mare pentru doar două săptămâni. Agentul îl informă că răspunsul avea să întârzie ceva timp

până vorbea cu proprietara. „Întârziat“, însă, era un cuvânt pe care Monty nu-l înțelegea prea bine, așa că agentul îi trimise o adresă din Genoa și nava Flitter fu pregătită pentru mare. Boilerele fuseseră ținute deschise și rezerva de cărbune putea fi comparată ușor cu cea a unei nave transatlantice. Philippe rămase mut de fericire când i se plăti încă o lună în avans pentru hotel, cu speranța că grupul ar fi putut reveni oricând. Micul oraș fu vesel la despărțire, iar Brewster și oaspeților săi li se oferi un rămas-bun de-a dreptul regal.

La Genoa, scrisorile se tot strânseseră și ocupară timpul celor de pe iaht în defavoarea oricărei altei ocupații. Brewster se descurajă, aflând că doamna care deținea vila refuzase cu aroganță oferta sa princiară. Monty câștigă devotamentul pe viață al curierului când ridică suma la o sută de mii de franci. Când și aceasta fu refuzată, urmă o perioadă de liniște și o discuție serioasă între cei doi.

— Bertier, îi spuse Brewster, trebuie să obțin vila aia acum. Ce e de făcut? Trebuie să m-ajuți!

Dar curierul, mai degrabă un om al gesturilor, nu avea nicio idee pertinentă.

— Trebuie să existe o modalitate prin care să ajungem la marchiza asta, continuă Monty gânditor. Ce gusturi are? Știi ceva despre ea?

Brusc, fața curierului se însenină.

— Știu ce facem, spuse, pentru ca apoi să ezite. Dar cheltuielile, *monsieur*, ar fi imense.

— Poate c-o să ni le putem permite, sugeră Monty cu voce scăzută. Care-i ideea?

Curierul i-o explică, cu cât mai multe gesturi, ca să fie clar. Curierul auzise, în Florența, că doamna marchiză are o pasiune pentru automobile. Dar cum avea o avere inadecvată pe care o cheltuia pe multe alte nevoi, mașinile erau o slăbiciune greu de satisfăcut. Automobilul pe care-l folosise pe timpul iernii nu era dintre cele mai noi. Poate că dacă *monsieur*... Și totuși era prea mult... Nicio vilă…

Dar Brewster luase deja o decizie.

— Trimite-i o telegramă, spuse, și zi-i că la ultima mea ofertă mai adaug un automobil franțuzesc ultimul model, de la cea mai bună firmă! Spune-i, de asemenea, că aș vrea să mi se închirieze vila imediat!

Obținu vila și toată trupa fu mutată în tărâmul zânelor. Existară proteste, dar Brewster se obișnuise cu ele și învățase cum să fie mai autoritar. Bertier o luă înaintea călătorilor; oaspeții fură primiți de îngrijitorul proprietății și de numeroșii lui asistenți într-o manieră foarte italiană și plină de culoare. O pauză de la viața lor monotonă era bine-venită.

Frumusețea vilei și a terenurilor ei, care coborau până la marginea lacului, puse capăt oricărei critici. O vreme bună, li se păru extrem de satisfăcător să nu facă nimic. Pettingill hoinărea prin împrejurimi, de parcă nu-i venea să creadă că e un loc real. Era pierdut într-un soi de atmosferă extatică. Celorlalți, care reacționau mai calm, li se părea și lor un paradis. Cei care erau bucuroși găseau în ea o intensificare a acelei bucurii, iar celor triști le oferea cele mai delicate momente pentru a se retrage în melancolie.

Doamna Dan îi spuse lui Brewster că numai un poet ar fi avut inspirația să aleagă locul acela. Peggy adăugă:

— După asta, orice urmează nu poate fi decât un anticlimax. Chiar așa, Monty, după asta ai face bine să ne duci direct acasă!

— Mă simt ca băiatul care a fost închis în dulap ca pedeapsă și descoperă că dulapul e locul în care părinții țin borcanele cu gem, spuse Metrou. E aproape ca și cum ai deține Central Park.

Grajdurile erau bine echipate, iar zilele înaintau într-o pace minunată. Într-o după-amiază strălucitoare, când doisprezece oameni din grup plecară după ceai, pentru o drumeție lungă până la Lugano, Monty se hotărî să aibă o discuție cu

Peggy. Era sigur că ea îl evitase de zile întregi și nu vedea niciun motiv pentru asta. Ore la rând stătuse treaz întrebându-se în ce fel o dezamăgise, dar concluziile la care ajungea nu țineau mai mult de câteva clipe. Episodul din Monte Carlo părea cauza cea mai plauzibilă, dar chiar și înainte de asta observase că, atunci când se apropia de ea, vorbea întotdeauna cu altcineva. Era sigur că, măcar de două sau trei ori, înțelesese ce intenții are, înainte să se retragă într-o conversație cu doamna Dan, Mary Valentine sau Pettingill. Ultimul nume îl făcea pe Monty să tresalte. Dacă tocmai el era acela care se băgase între ei? Îl deranja, dar erau clipe în care ideea părea pur și simplu imposibilă. După ce urcară în șa, euforia călătoriei îi readuse încrederea în sine. Urma să ia cina în aer liber, la umbra zidurilor unei abații în ruină care se afla la câtiva kilometri depărtare; servitorii fuseseră trimiși înainte să facă pregătirile. Totul decurse minunat și cu ajutorul doamnei Dan cina fu una veselă. Pe drumul de întoarcere, Monty dădu pinteni calului ca să se apropie de Peggy. Ea părea nerăbdătoare să se înapoieze la restul grupului, iar el nu pierdu timpul cu introducerea:

— Peggy, începu, să știi că ceva nu merge cum trebuie și m-am tot întrebat ce să fie.

— Ce vrei să spui, Monty?

— De fiecare dată când mă apropii de tine, copile, pari să ai mereu altceva de făcut. Când mă alătur grupului în care ești și tu, parcă ăsta e semnalul care te face să pleci.

— Prostii, Monty, de ce te-aș evita? Ne știm de mult prea mult timp ca să mai fac lucruri din astea.

Dar lui i se păru că vede ceva în privirea ei care nu se potrivea celor spuse, și avea dreptate. Fetei îi era teamă de el, teamă de sentimentele pe care le stârnea în ea, teamă disperată de trădare.

— Poate că te atrage Pettingill, spuse el cu o voce serioasă, dar ar trebui cel puțin să fii

curtenitoare cu mine.

— Cât de absurd ești, Monty Brewster!

Fata se înfurie.

— N-ar trebui să crezi că milionul tău îți dă dreptul să dai ordine tuturor oaspeților tăi!

— Peggy, cum poți să…

Ea continuă fără milă:

— Dacă comportamentul meu nu e pe placul Măriei Tale, atunci pot să m-alătur familiei Preston în Paris.

Brusc, Brewster își aminti că Pettingill vorbise despre familia Preston și își exprimase dorința de a li se alătura în Cartierul Latin.

— Și-o să-l iei și pe Pettingill după tine, bănuiesc, spuse el glacial. Cu siguranță ați avea mai multă intimitate acolo.

— Și doamna Dan mai multe ocazii aici, răspunse ea în timp ce se întorcea la ceilalți.

Artistul îi luă locul imediat. În clipa următoare, o provocă la o competiție și o zbughiră de-a lungul drumului sub lumina lunii. Fără să se dea bătut, Brewster îi urmă, dar după câteva secunde calul i se sperie de un obiect negru aflat în mijlocul drumului. Apoi văzu calul lui Peggy gonind fără călăreț. Numaidecât, cuprins de frică, descălecă și ajunse lângă fată. Descoperiră că nu era rănită: era doar zăpăcită, avea câteva zgârieturi și mergea puțin cam greu. Se rupsese o chingă și șaua se slăbise. Mulțimea așteptă în tăcere și cuprinsă de teamă, până ce fură ajunși din urmă de trăsura servitorilor: Peggy urcă în ea. Servitoarea doamnei Dan era în trăsură, iar Peggy insistă că nu mai are nevoie de altcineva. Când o ajută să urce, îi șopti:

— N-o să pleci, copile, așa-i? Cum ar mai putea vacanța asta să continue dacă o faci?

XXII

Prințul și țăranii

Pacea de pe tărâmul zânelor nu era un lucru pe care Brewster să-l mai poată suporta, așa că împreună cu Bertier a pus la cale câteva planuri de invazie. Automobilul pe care era obligat să-l comande pentru misterioasa marchiză îi dăduse alte idei. I s-a părut, dintr-odată, absolut necesar să organizeze o călătorie cu trăsura prin Italia, și cum trăsurile potrivite erau greu de găsit acolo, iar schimbarea cailor, destul de nesigură, nimic nu putea să fie mai simplu și mai firesc decât să importe niște automobile din Paris. Analizând chestiunea, descoperise că mașinile trebuia cumpărate direct, pentru că închirierea lor ar fi pus o presiune prea mare asupra creditelor lui. Prin urmare, Bertier a făcut o comandă prin telegramă, care a solicitat la maxim resursele manufacturierilor și a provocat multe plângeri din partea unor clienți ale căror comenzi întârziau peste măsură. Curierul aranjase ca mașinile să fie cumpărate înapoi la un preț mult redus peste șase săptămâni. Automobilele au fost transportate imediat, cinci la Milano și unul la adresa din Florența a misterioasei marchize.

Monty regreta nespus că trebuia să întrerupă idila de la vilă, pentru că magia locului îi intrase în sânge. Dar un sever simț al datoriei, la care se adăuga și faptul că șoferii parizieni și mașinile urma să sosească la Milano lunea aceea, îl îndemna să ia o hotărâre necruțătoare. Era uimit că ordinele sale pentru mutarea taberei sunt ascultate fără opoziție, uitând că oaspeții săi îngrijorați nu știau încă ce fel de extravaganțe aveau să vină. I-a

dus la Milano cu trenul și i-a cazat într-un loc la fel de splendid, Hotelul Cavour. Aici, a descoperit că faima prințului cheltuitor ajunsese în oraș înaintea lui, iar gazda lui impunătoare l-a primit cu atenție și considerație. Și-a exprimat, de asemenea, regretul că domnul ajunsese prea târziu pentru a vedea minunata companie de artiști care cântaseră, cu ceva timp în urmă, la La Scala. Sezonul abia se încheiase. Și, într-adevăr, era o ocazie ratată, iar Brewster i-a adresat înciudat câteva comentarii ironice lui Bertier. Au fost câteva ironii supărătoare, dar au avut efect. Curierul s-a ridicat la înălțimea situației. Descoperind că managerul companiei și artiștii principali erau în Milano, i-a sugerat lui Brewster că, deși greu de obținut, o reprezentație specială era totuși posibilă. Patronului său i-a plăcut cu ideea și i-a cerut să facă toate pregătirile, rezervând întreaga sală pentru grupul său.

— Dar locul o să pară pustiu! protestă curierul uimit.

— Umple-l cu flori, acoperă-l cu tapiserii! ordonă Brewster. Am lăsat chestiunea în mâinile tale și mă aștept s-o duci la capăt așa cum trebuie. Arată-le cum trebuie făcut!

Pieptul lui Bertier se umflă de mândrie. Faima lui, credea el, era deja bine știută în Italia. Deveni o chestiune de trufie să organizeze o reprezentație frumoasă, așa că apelă la toate resursele sale de delicatețe și diplomație. Când veni rândul decorării operei, îi ceru ajutorul lui Pettingill, și, împreună, supraveghează un aranjament care izola o parte considerabilă a palatului, pentru a-l reduce la proporții suportabile. Cu florile și cu luminile, cu tapiseriile și steagurile îngălbenite de timp, deveni o clădire cu totul diferită de teatrul care în afara spectacolelor era gol.

Spre uimirea italienilor, toate pregătirile fură grăbite și, în a doua zi după sosirea în Milano, Brewster își duse prietenii la Scala. Fu o

procesiune aproape triumfală, pentru că acordase orașului, cu generozitate și fără să-și dea seama, cea mai somptuoasă petrecere din ultimii ani; așadar curiozitatea în privința lor depășise limitele. Doamna Valentine, care se afla în trăsură cu Monty, se întrebă cu voce tare care era motivul pentru care atrăgeau atâta atenție.

— Cred că suntem prințese și duci americani, îi explică Monty. N-au mai văzut oameni albi până acum.[16]

— Poate că se așteptau să venim călare pe bizoni, spuse doamna Dan, cu niște prizonieri indieni după noi.

— Nu, protestă Metrou Smith, mie mi se pare că sunt dezamăgiți. Se uită după coroane și sceptre și se așteaptă să aruncăm cu monede de aur. Ce mai, Monty, nu știi să joci jocul ăsta așa cum trebuie! Până și eu ți-aș putea da câteva idei despre cum să pui în scenă rolul de potentat. Un armăsar alb ca laptele, câțiva însoțitori gălăgioși în uniforme superbe, un salut semeț din când în când, și eu împărțind obiecte de argint în spate.

— Mă-ntreb, zise doamna Dan, dacă nu cumva obosesc și ei. Tu nu te poți închipui trăind într-un palat și dorindu-ți să locuiești într-o bojdeucă?

— Ba, cu ușurință, răspunse Metrou Smith râzând. Dar n-am încercat și noi același lucru? După două luni de trăit numai din vițeii cei mai grași nu mai suport să continui așa. Dacă nu faci o pauză, Monty, următoarea noastră destinație o să fie un spital de dispeptici.

Imediat după aceea, doamna Dan ticlui un plan și începu să-l pună grabnic în aplicare, invitând întregul grup la cină seara următoare. Monty protestă, spunându-i că urmează să părăsească Milano după-amiaza, că organizarea cinelor e sarcina lui și că el e un egoist care nu vrea s-o lase pe seama altora.

Dar doamna Dan fu categorică.

— Dragul meu băiat, lucrurile nu merg mereu numai cum vrei tu. Încă o lună ca asta și o să ajungi un răsfățat! O să-ncerc orice ca să evit asta. Datoria mea e simplă. Chiar dacă o să fiu nevoită să apelez la măsuri eroice, mâine o să cinezi cu mine.

Monty își dădea seama când trebuia să se recunoască învins, așa că acceptă cu grație invitația ei amabilă. Apoi se duseră la operă și fură conduși înăuntru cu o considerație care li se acorda numai bogaților. Splendoarea decorurilor îi copleși pe Brewster și pe oaspeții lui uluiți. Se părea că Aladdin se întrecuse pe sine. Surprinderea fu atât de mare, că trebui să mai treacă ceva timp înainte să se așeze pentru piesă, care se întâmpla să fie *Aida*, jucată cu un entuziasm de care numai italienii erau în stare.

În timpul ultimei pauze, Brewster și Peggy se plimbară prin foaier. Vorbiseră foarte rar din ziua călătoriei, dar Monty observase cu plăcere că ea îl evitase pe Pettimgill de câteva ori.

— Credeam că am lăsat tărâmul zânelor în urmă atunci când am părăsit lacurile, dar acum mi se pare că l-ai luat cu tine, spuse.

— Problema cu locul ăsta e că sunt prea mulți oameni prin preajmă. Țara mea de basm e puțin mai diferită.

— Țara ta, Monty, ar fi toată din aur și drumurile ei pavate cu argint. Ai sta toată ziua tăind cupoane într-un birou de alabastru.

— Peggy, tu crezi că sunt vulgar? E o paradă monstruoasă, știu, dar nu mai poate fi oprită acum. Nu-ți dai seama ce avânt a prins totul!

— Știu c-ai făcut-o din toată inima, zise ea. Și ești prea generos ca să fii vulgar. Dar sunt îngrijorată, Monty, îngrijorată până la disperare. Mă gândesc la viitor – la viitorul tău, care aproape că nu mai există. Lucrurile nu mai pot să continue așa. Îți irosești toată averea și nu ți-ai pregătit nicio viață care să aibă viitor.

— Peggy, îi răspunse el foarte serios, trebuie să ai încredere în mine. Nu pot să dau înapoi, dar, crede-mă, la sfârșit n-o să fii dezamăgită de mine.

Și ochii ei se încețoșară privindu-l.

— Te cred, Monty, spuse ea simplu. N-o să uit.

Cortina se ridică pentru următorul număr și ceva din atmosfera de sfârșit a piesei păru să-i apropie pe cei doi și mai mult. Când părăsiră teatrul, Peggy spuse cu regret:

— A fost perfect, și totuși, Monty, nu e păcat că am văzut-o doar noi? Gândește-te la toți țăranii săraci care iubesc muzica și n-au auzit niciodată o operă!

— Ei bine, o să audă una în curând.

Monty se ridicase la înălțimea situației, dar se simțea ca un ipocrit, fiind nevoit să-și ascundă motivele.

— O să repetăm reprezentația mâine-seară, dar cu sala plină.

Și se ținu de cuvânt. A doua zi, Bertier primi o sarcină care nu era pe gustul lui. Însă o duse la bun sfârșit cu ajutorul autorităților orășenești. Lor li se părea o nebunie, dar toată situația avea un aer regal, așa că se arătară toleranți. Directorul operei era mai puțin mulțumit și se declarase din cale afară de speriat de stricăciunile pe care le-ar fi putut suferi tapițeriile. Dar Brewster descoperise că în Italia aurul era un leac pentru toate bolile, iar rețetele sale se dovediseră foarte generoase. Pentru el, zilele erau scurte, căci interesul lui Peggy față de calvarul lui, așa cum ajunsese să fie numit, era atât de energic, că insista să participe la pregătiri. Era ceva în acel parteneriat care îl atrăgea pe Monty.

Spre părerea ei de rău, însă, cina doamnei DeMille se suprapuse cu deschiderea reprezentației, dar Monty o consolă promițându-i că opera și audiența ei democratică aveau să li se alăture. În timpul zilei, doamna Dan pregătise minuțios banchetul, dar își ascunsese planurile cu

grijă. Punctul culminant al întregii seri fu la ora opt la Cova, nu departe de Scala, iar cina avu loc în grădină, cu muzică. Și totuși, doamna Dan își surprinse oaspeții cu aerul de simplitate al petrecerii. Nu erau pregătiți deloc pentru așa ceva și, când fură serviți cu supă consommé, spaghete – o concesiune făcută bucătarului – cotlete și mazăre, urmate de o salată și cafea, recunoștința mulțimii fu inexprimabilă. Într-o izbucnire de entuziasm, Metrou Smith sugeră să se țină o festivitate în cinstea lui Monty.

Monty spusese că nu mai primise niciodată o asemenea onoare și protestă că era nemeritată.

— Păi și de ce te-ai fi așteptat la ea, exclamă Pettingill, când tocmai ai trecut de la broască țestoasă și anghinare la cotlete și andive? Când ne-ai mai dat tu nectar și ambrozie ca acum?

Monty fu învins de un vot unanim și banchetul doamnei Dan deveni sigur. Odată ce chestiunea fu stabilită, Peggy și doamna Valentine, împreună cu Brewster și Pettingill, se întoarseră la Scala și ascultară din nou ultimele două acte din *Aida*. Dar publicul era diferit, la fel și aplauzele.

A doua zi, la amiază, șoferii din Paris se prezentară la datorie și cinci strălucitore care de foc[17] franceze porniră prin mulțime, într-un nor de aburi, în direcția Veneția. Trecură prin Brescia, Verona și Vicenza, risipind cu dărnicie în toate locurile sume importante de argint, lăsând în urmă o grămadă de oameni cu respirația tăiată de uimire. Lui Brewster i se părea că merg prea repede și, când ajunseră în Veneția, ceru melancolic să se încetinească ritmul prin acea regiune strălucitoare. „Dar asta e o călătorie de afaceri, pur și simplu“, se gândi el, „și nu trebuie să m-aștept să mă bucur de ea. Într-o zi o să revin și-o s-o fac diferit. Aș putea petrece ore întregi într-o gondolă.“

În acel moment fu trezit din visul călătoriilor sub lumina lunii de o telegramă care cerea plata a 324 de dolari înainte să poată fi citită. Conținea,

cuvânt cu cuvânt, parabola celor zece talanți și se încheia simplu cu semnătura lui Jones.

---

[16] Că italienii (mai ales cei din Milano) sunt priviți ca oameni de culoare poate să pară straniu cititorului european, dar în momentul scrierii acestui roman, adică în plină perioadă a masivei emigrații italiene, italienii americani se confruntau, alături de afro-americani, est-europeni și, într-o măsură mai mică, de irlandezi, cu un rasism deschis, ale cărui stereotipuri supraviețuiesc până astăzi.

[17] *Devil-wagon* în original, epitetul peiorativ pe care țăranii americani îl foloseau pentru primele automobile. „Care de foc“ era denumirea echivalentă dată, la sfârșitul secolului al XIX-lea, primelor automobile românești.

XXIII
Oferta de căsătorie

Vara nu e deloc o perioadă bună să vizitezi Egiptul, dar Monty și oaspeții săi își doreau să vadă fie și foarte puțin din coasta de nord a Africii. S-au decis așadar ca, după Atena, Flitter să o ia înspre sud. Iahtul îi ridicase din Napoli, după călătoria cu mașinile – un soi de procesiune triumfală –, îi lăsase la Florența, după care trecuseră rapid în revistă și Roma. La mijlocul lui iulie, grupul părăsea căldura Egiptului, găsind că nu e un loc prea rău. După calculele de timp și distanță ale lui Monty, mai era o lună până la întoarcerea la New York, și încă rămăseseră prea mulți bani în trezorerie. Pe măsură ce luna septembrie se apropia, uita din ce în ce mai des de Swearengen Jones, până când a devenit prea târziu ca să mai știe dacă încălcase sau nu regulile. Se apropia de „lupta de moarte“, așa cum o numise el, iar teama că milionul „ar putea să moară greu“ îl teroriza. Dar un spectator lipsit de frică și temeri ar fi putut spune că acele ultime zile și nopți erau de-a dreptul glorioase. Toți membrii grupului, însă, se rugau să vină ziua în care Flitter va fi în mijlocul Atlanticului, lăsând totul în urmă. În Alexandria, Brewster venise cu niște scrisori pentru câțiva englezi din oraș, iar cele câteva petreceri pe care le-a dat au reușit, încă o dată, să întreacă faima lui Aladdin.

Un șeic de pe continent a fost oaspete la una dintre petrecerile lui Monty. Era un bărbat solid și iute la mânie, cu un harem numeros, și fusese invitat mai mult din curiozitate. Când l-a văzut urcând pe Flitter, lui Monty i s-a părut că invitația

fusese una justificată. Mohamed era superb, iar femeile din suită îi dădeau o atât de mare atenție, că îngâmfarea lui nu mira pe nimeni. S-a îndrăgostit de Peggy Gray pe loc și, cu atitudinea cuiva care nu fusese niciodată refuzat, a trimis după Brewster a doua zi să-i spună „s-o trimită până la el“ ca s-o ia de nevastă. Sângele lui Monty a fiert de mânie câteva clipe, dar și-a dat seama repede că cererea trebuie abordată cu diplomație. A încercat să-i explice șeicului că domnișoara Gray nu poate să accepte onoarea acordată, dar Mohamed nu era obișnuit să fie refuzat când cerea ceva – mai ales când era vorba de o femeie. Plin de sine, a anunțat că avea să vină pe punte în acea după-amiază, că să discute direct chestiunea cu Peggy.

Brewster îl privea pe domnul măsliniu cu o silă pe care nu încerca să o ascundă. Numai gândul că bruta aceea hidoasă ar fi putut atinge mâna micuței Peggy Gray îl oripila, și totuși situația avea ceva comic. Nu-și putea ascunde zâmbetul când și-o închipuia pe Peggy ascultând declarațiile șeicului. Arabul a interpretat greșit acea voioșie. Lui, zâmbetul îi sugera prietenie și încurajare. A vrut să-i dea lui Brewster un inel, în semn de afecțiune, dar americanul a refuzat cadoul și a refuzat și să-i ducă lui Peggy un săculeț cu nestemate din partea șeicului.

„O să-l las pe băiatul ăsta să vină la bord, doar ca s-o văd pe Peggy cum se uită prin el“, a hotărât. „Oricât ar fi de nesuferit, nu orice fată poate să spună că a fost cerută în căsătorie de un bogătaș oriental. Dacă păstorul ăsta de cămile face ceva dezagreabil, o să-l aruncăm în mare.“

Cu toată eleganța de care era în stare, l-a invitat pe șeic pe iaht ca să se consulte cu domnișoara Gray în persoană. Mohamed era un pic cam nedumerit de faptul că trebuia să stăruie pe lângă cineva în legătură cu care își exprimase deja dorința. Brewster le-a dat vestea lui Rip van

Winkle și lui Metrou Smith, care coborâseră cu el pe țărm, și cei trei au căzut de acord că ar fi fost o distracție pe cinste să nu-i spună lui Peggy despre oferta regală. Van Winkle s-a întors înapoi pe iaht, dar ceilalți doi au rămas pe uscat să facă ceva cumpărături. Când au revenit la Flitter, nu peste multă vreme, au văzut o agitație neobișnuită pe punte.

Mohamed nu pierduse timpul după plecarea lor. Își adunase toată suita, alesese câteva cadouri costisitoare pe care le luase de la femeile haremului și se întorsese grabnic la ambarcațiune. Căpitanul iahtului se uitase lung și uimit la șalupele împodobite țipător și apoi își chemase primul ofițer. Au privit împreună sosirea ceremonioasă a grupului. Câțiva vestitori măslinii s-a urcat primii la bord ca să anunțe sosirea marelui șef. Căpitanul Perry a înaintat ca să-l întâmpine pe șeic, când acesta tocmai urca peste marginea iahtului, dar a fost împins la o parte de gărzi. Vreo cinzeci de indivizi de culoare s-au îngrămădit pe punte, urmați de șeic, personificarea mândriei și a splendorii.

— Unde e? întrebă în limba sa de baștină.

Pasagerii aflaseră deja de vizită și începură să se înghesuie pe punte, curioși din cale afară.

— Ce naiba vrei să faci urcându-te la bord în felul ăsta? întrebă furios căpitanul Perry, îndepărtând câțiva servitori din calea sa și abordându-l pe veselul pețitor.

Un interpret medie în dialogul și îndrăznețul căpitan înțelese care e scopul vizitei. Îi râse în față șeicului și-i ceru primul ofițer să cheme câțiva marinari ca să-i alunge pe arăboi[18]. Rip van Winkle interveni și pacea fu restaurată. Croaziera făcuse din Rip un individ mult mai vesel și mai binevoitor, așa că i se păruse firesc să-i destăinuiască secretul situației lui Mary Valentine. Îi relatase despre cerințele șeicului de îndată ce se

întorsese pe punte, iar ea îi divulgase povestea lui Peggy de îndată ce Rip plecase.

Brewster îl găsi pe șeic stând cu alaiul pe puntea superioară, așteptând nerăbdător apariția celei care îl fermecase. Nu-i știa numele, dar îi ordonase cu seninătate lui Rip să scoată toate femeile de pe corabie ca s-o aleagă pe Peggy dintre ele. Când Monty ajunse sus, Van Winkle și Bragdon, care acum cunoștea și el secretul, se pregăteau să treacă femeile prin față conducătorului.

— A văzut-o pe Peggy? îl întrebă el pe Van Winkle.

— Nu încă. Se îmbracă pentru ocazie.

— Păi s-așteptăm să vedem ce se-ntâmplă după ce trece peste primul șoc, zise Monty râzând.

Chiar atunci, șeicul o găsi pe Peggy care, frumoasă ca un tablou, se apropie de ciudatul grup. Spre uimirea ei, doi sclavi se grăbiră înspre ea și o ținură în loc cât să-și bată capul de punte de câteva ori, după care se ridicară și-i întinseră două coliere magnifice. Era pregătită pentru cererea în căsătorie, dar gestul o zăpăci; își pierdu răsuflarea și începu să se uite în jur uimită. Prietenii ei zâmbeau cu gura până la urechi și șeicul își dusese mâna la inimă.

— Lothario[19] e în suferință, șopti Rip van Winkle înțelegător, și Brewster râse.

Peggy nu ezită nici măcar o clipă după ce auzi râsetul. Merse drept la șeic. Avea obrajii roșii și o strălucire periculoasă în privire. Insistenții sclavi de culoare se ținură după ea cu bijuteriile, dar ea îi ignoră cu totul. Deși voia să fie curajoasă, nu-și putu stăpâni un fior de repulsie care îi străbătu întreg corpul atunci când îl văzu pe nerăbdătorul arab.

Stătea în fața robustului Mahomed grațioasă și subțire, dar ardoarea lui nu fu temperată de prezența atâtor martori. Cu un zgomot surd, se lăsă în genunchi, clătindu-se de câteva ori într-un efort reușit de a-și menține echilibrul poetic. Apoi

începu să reverse volume întregi de sentimente într-o franceză cam șchioapă, engleză și arabă, acompaniate de expresii faciale atât de intense, că erau aproape înfiorătoare.

— O, bucurie a soarelui suprem, bijuterie a singurului ochi, ascultă de rugămințile fierbinți ale lui Mohamed!

Părea mai degrabă că ordonă trupelor sale în bătălie decât că pledează pentru compasiunea tandră a iubitei sale domnișoare.

— Am venit după tine, regină a mării, pământului și cerului! Bărcile mele sunt aici, cămilele mele acolo, și Mohamed îți promite un palat în dealurile încălzite de soare dacă-l vei lăsa să se scalde mereu în gloria zâmbetului tău.

Toate acestea fură rostite într-o harababură atât de atroce de limbi, că Metrou Smith avea s-o descrie mai apoi ca fiind o salată. Alaiul făcu plecăciuni impresionante și doi sau trei americani aplaudară viguros, de parcă s-ar fi aflat în fața unui cor profesionist de comedie. Marinarii stăteau pe greement, pe gruie și pe acoperișul cabinelor de pe punte.

— Zâmbește pentru domn, Peggy! îi strigă Brewster încântat. Vrea să se scalde puțin.

— Ești foarte obraznic, domnule Brewster, spuse Peggy întorcându-se spre el cu răceală.

Apoi, șeicului care aștepta nerăbdător:

— Ce e cu toată retorica asta?

Mohamed păru derutat pentru câteva clipe, apoi se întoarse spre interpret, care rezolvă misterele limbii vorbite de ea. Următoarele câteva minute, aerul fu plin de „bijuteriile Africii“, „stele“, „lumina soarelui“, „regină“, „bucurie cerească“, „perla deșertului“, și altele asemenea lucruri într-o engleză proastă, o franceză și mai stricată și o arabă perfectă. Făcea promisiuni pe care nu le-ar fi putut ține nici dacă ar fi trăit o mie de ani. În încheiere, galantul șeic trase adânc aer în piept, își forță fața într-un rânjet prostesc și aduse

argumentul decisiv într-o engleză clară. Păru că spune, foarte patetic, „Ești o bomboană“.

Un răget grosolan porni dinspre spectatorii albi și un matroz care stătea agățat de greement, aducându-și aminte brusc de acasă, fluieră o măsură sau două din *The Star-Spangled Banner*[20].

Îndeplinind ceea ce credea că e partea lui în ceremonie, șeicul se ridică în picioare și se îndreptă spre alaiul său, cerându-i fetei să-l urmeze. În ceea ce-l privea, toată chestiunea fusese hotărâtă. Dar Peggy, cu inima bătându-i în piept ca un ciocan mecanic și ochii plini de emoție, îl implora să se oprească pentru câteva clipe.

— Apreciez această mare onoare, dar am de făcut o rugăminte, spuse ea cu vocea clară.

Mohamed se opri șovăielnic și cam iritat.

— Și-acum vine momentul în care șeicul o să-și piardă mărgelele, îi șopti Monty doamnei Dan și strigă: Căpitane Perry, pregătește vreo zece oameni ca să adune mărgelele care o să cadă de la gâtul Majestății Sale!

---

[18] *Dago*, în original, termen peiorativ folosit pentru a desemna locuitorii meridionali (în principal italieni și spanioli).

[19] Numele unui personaj dintr-o nuvelă a lui Cervantes, tipul seducătorului fără scrupule.

[20] Imnul Statelor Unite ale Americii.

XXIV

Strategia șeicului

Peggy îi zâmbi fermecător șeicului, pentru ca apoi să se uite cu coada ochiului la amuzata domnișoară Valentine, care dădea aprobator din cap.

— Nu-mi acordați puțin timp ca să mă duc jos și să-mi împachetez cele trebuincioase, ca să le pot trimite pe țărm? întrebă ea naiv.

— Ce naiba! se miră Monty. Nu așa trebuie refuzat.

— Ce vrei să spui, Monty Brewster? strigă ea, întorcându-se și săgetându-l cu privirea.

— Păi tu-l încurajezi pe bătrân, protestă el, în așa fel încât i se putea citi dezamăgirea în fiecare cuvânt.

— Și ce dac-o fac? Nu e treaba mea? Cred că nu mă-nșel dacă înțeleg că m-a cerut de nevastă. Nu e dreptul meu să accept această cerere, dacă asta vreau să fac?

Fața lui Brewster era îngândurată. Nu-i venea să creadă că ea e serioasă, dar începu să-și dea seama oripilat că gluma se întoarce împotriva lui. Restul grupului se uita atent la figura lui înroșită și aștepta, cu inima la gură, să vadă ce o să se mai întâmple.

— Nu merită să te joci cu tipul ăsta, Peggy, spuse Monty apropiindu-se de ea. Nu-l mai duce cu zăhărelul. S-ar putea să se înfurie dacă-și dă seama că te distrezi pe seama lui.

— Ești de-a dreptul absurd, Mont! țipă ea nerăbdătoare. Nu mă distrez pe seama lui.

— Păi și atunci de ce nu-i spui să se ducă să-și vadă de treaba lui?

— Eu nu văd nicio mărgea care să fi căzut pe jos, spuse Rip, învârtind cuțitul în rană.

Șeicul îi spuse nerăbdător ceva interpretului și el îi repetă cuvintele lui Peggy:

— Fiul Profetului vrea să vă mișcați cât se poate de repede, Regina Lumii. S-a plictisit să tot aștepte și vă ordonă să veniți cu el de îndată!

Peggy tresări și în privirea ei se văzu disprețul pe care îl avea pentru șeicul mânios. Într-o clipă, însă, îi zâmbi agreabil și se întoarse înspre trepte.

— Sfinte Sisoe! Unde te duci, Peggy? strigă Lotless, primul căruia i se făcu frică.

— Să arunc câteva lucruri în geamantan, răspunse ea fără să pară că se sinchisește. Vrei să mă-nsoțești, Mary?

— Peggy! strigă Brewster nervos. Lucrurile au mers prea departe!

— Ar fi trebuit să vorbești mai devreme, Monty, spuse ea pe un ton scăzut.

— Ce-ai de gând să faci, Margaret? interveni și doamna Dan, cu ochii holbați de uimire.

— O să mă mărit cu Fiul Profetului, răspunse ea atât de hotărâtă, că toată lumea înlemni.

Câteva clipe mai târziu, fu înconjurată de un grup de femei agitate, iar căpitanul Perry le ordonă tunător marinarilor să iasă în față.

Brewster veni lângă ea, alb la față ca moartea.

— Asta nu mai e de glumă, Peggy, îi zise. Du-te jos și o să scap eu de șeic!

Chiar atunci, algerianul solid își impuse autoritatea. Îi displăcea maniera în care adorata lui era tratată de „câinii albi“ și, cu ajutorul a doi lăncieri, se grăbi înspre Brewster, strigând cu furie:

— Stai acolo, idiotule, sau îți dau una de-ți sare capul de pe umeri! spuse Brewster cu vehemență.

Abia atunci își dădu Peggy seama că toată farsa pe care ea și Mary plănuiseră să i-o joace lui Brewster, drept pedeapsă, avea și o parte serioasă. Teama luă brusc locul amuzamentului, și ea se agăță speriată de brațul lui Monty.

— Glumeam, Monty, era doar o glumă! țipă ea. O, ce-am făcut?

— E vina mea, spuse el, dar o să am grijă de tine, nu-ți fie teamă!

— Dați-vă la o parte! urlă șeicul amenințător.

Situația era fără ieșire. Femeile speriate rămăseseră țintuite locului, ca niște stane de piatră. Marinarii se înghesuiră toți pe punte.

— Dă-te jos de pe barca asta, îi spuse Monty interpretului cu un calm înfricoșător, sau o să te aruncăm pe tine și pe toată adunătura ta în mare.

— Stai calm! Păstrează-ți calmul! strigă Metrou Smith cu repeziciune.

Se băgă între Brewster și pețitorul înfuriat, și asta fu de-ajuns să evite un conflict mai serios. Doamna DeMille o duse pe Peggy într-un loc sigur de sub punte, urmate îndeaproape de un grup de femei înspăimântate. Biata Peggy era în pragul plânsului, iar privirile vrednice de milă pe care i le aruncase lui Brewster atunci când acesta se așezase între ea și impetuosul șeic, care începuse să înțeleagă ce se petrece, îi pătrunseseră atât de adânc în inimă acestuia, încât era pregătit să lupte pentru ea până la moarte.

A durat aproape o oră ca algerianul să fie convins că Peggy îl înțelesese greșit și că femeile americane nu pot fi curtate după obiceiul african. În cele din urmă, șeicul plecă alături de întreg alaiul, dezamăgit peste poate și supărat foc. La început, amenințase să o ia cu forța; apoi căzuse de acord să-i mai acorde o zi în care să se hotărască să vină la el în mod pașnic, pentru ca să mai revină încă o dată asupra ideii că vrabia din mână nu trebuie dată pe cioara de pe gard.

Brewster stătea posomorât la marginea grupului agitat, aruncându-i priviri crunte pețitorului urât. Câțiva oameni cu capul pe umeri îi ceruseră să stea în acel loc sigur în timpul discuțiilor diplomatice. Amenințările cu răzbunarea ale șeicului erau îngrozitoare. Jură pe barba cuiva că va aduce zece

mii de oameni că să rezolve lucrurile prin luptă. Dorința lui de a lupta pe loc pentru Peggy fu potolită de căpitanul Perry, care chemă șase marinari puternici, ce își fluturară pumnii imenși pe sub câteva nasuri speriate. Gestul astâmpără pofta de luptă a șeicului și alaiului său. Trei dintre servitori căzură în mare, în încercarea de a se depărta cât mai mult de pericol.

Mohamed plecă cu declarația mânioasă că va veni în altă zi și că lumea va tremura la sosirea lui. Dezgustat de el însuși și temându-se să dea ochii cu ceilalți bărbați, Brewster coborî să o caute pe Peggy. Petrecu ceva timp să le împace pe celelalte femei și apoi întrebă de domnișoara Gray. Era în cabina ei privată și nu voia să iasă. Când ciocăni la ușă, o voce mohorâtă se auzi dinăuntru, spunându-i să plece.

— Hai, ieși afară, Peggy! S-a sfârșit, îi spuse el.

— Te rog să pleci, Monty! îi ceru ea.

— Ce faci acolo înăuntru?

Urmă o pauză lungă, urmată de un bocet vrednic de milă:

— Despachetez, domnule...

În noapte aceea, Brewster dădu o petrecere pe iaht. Printre oaspeții de onoare se numărau câțiva francezi și englezi. Povestea zilei fu relatată de doamna DeMille, căruia i se dădu explicit această sarcină. Descrise întreaga scenă cu atâta vioiciune, că oaspeții râseră cu poftă de stânjeneala șeicului. Pe parcursul povestirii, Peggy și Brewster se pomeniră uitându-se sfioși unul la celălalt. Ea îl evitase voit de-a lungul serii, dar îndurase curajoasă toată zeflemeaua care venea dinspre membrii grupului. Nu era surprinzător că era un pic mai palidă. Acum, că se terminase, întreaga scenă o îngrozea mai mult decât se așteptase. Când unii dintre oaspeții de la cină anunțară cu o figură serioasă că Mohamed e un om periculos și că până și guvernul e îngrijorat în privința lui, simți un nod în gât, iar privirea ei se întoarse instinctiv înspre

Brewster care era, se pare, noul dușman al șeicului.

A doua zi, ea și Monty discutară problema în detaliu. Era frumos să-i vezi pe cei doi exprimându-și regretele. Fiecare îi interzicea celuilalt să-și asume întreaga vină și ambii erau atât de fericiți, că Mohamed abia dacă era o virgulă în conversația lor. Toată ziua, portul fusese plin de bărci pescărești, iar la căderea serii continuau să zăbovească prin împrejurimi, sinistre și neliniștite, misterioase ca un uliu care, fără scop, dă târcoale prăzii. Iar negrii care stăteau în ei nu prindeau niciun pește, nici nu foloseau plasele care stăteau uscate și împachetate pe fundul bărcilor lor.

Târziu în noapte, o altă petrecere se ținu pe puntea iahtului Flitter, cu și mai mulți oaspeți care veniseră din oraș. Orele întunecate dinainte de răsărit sosiseră înainte ca oaspeții să se îndrepte spre țărm, dar micile bărci pescărești încă se legănau pe apele negre al portului. Luminile din hublourile iahtului începură să se stingă, iar obosita pază de noapte urma să fie schimbată. Monty Brewster și Peggy rămaseră pe punte și după ce oaspeții coborâseră în bărcile lor. Se sprijineau de balustradă ascultând vocile joviale care se pierdeau în depărtare. Deși erau puține, luminile orașului puteau fi văzute din larg.

— Ești obosită, Peggy? întrebă Brewster, cu tandrețe.

În ultimul timp, simțise o nevoie ciudată să o ia în brațe, și acum nevoia aceasta îl îmboldea din ce în ce mai tare. Ea stătea foarte aproape, și era, în atitudinea ei, un soi de oboseală somnoroasă care părea să ceară protecție.

— Am un sentiment bizar că ceva groaznic urmează să se întâmple în noaptea asta, Monty, răspunse ea cu o voce blândă și îngrijorată.

— Ești agitată, atâta tot, spuse el, și ar trebui să mergi să te culci. Noapte bună!

Mâinile lor se atinseră în întuneric, și tremurul care îi străbătu tot corpul dădu în vileag un adevăr de care el fusese doar vag conștient. Puterea acelei atingeri îl înveseli. Și totuși, când se gândi la ea și la tăcuta ei afecțiune pentru el, se posomorî.

Ceva se lovi de marginea iahtului și apoi se auzi un scârțâit. Urmară alte bufnituri surde, însoțite de susurul apelor tulburate. Peggy și Brewster erau pe punctul să coboare sub punte, când fură atrași de sunetele acelea ciudate.

— Ce e? întrebă ea când se opriră șovăitori.

El păși până la balustradă, fata urmându-l îndeaproape. De deasupra și din spatele lor se auziră trei fluierături ascuțite, dar, înainte să aibă timp să speculeze ce înseamnă, sursa lor se ivi din întuneric.

Ca prin magie, umbre urcau pe punte de dincolo de marginile ambarcațiunii; în urma lor, alte corpuri ca de feline aterizau pe punte cu bufnituri surde, de parcă ar fi venit din cerul de cerneală de deasupra. Urmară câteva clipe de calm înfricoșător. Apoi vreo zece indivizi puternici se aruncară asupra lui Brewster, care, luat complet prin surprindere, fu doborât într-o clipă, în timp ce mâini grele îi astupară gura ca să nu strige după ajutor. Strigătele lui Peggy fură oprite la fel de repede; paralizată de frică, se simți cuprinsă de brațe puternice și obligată să tacă. Se întâmplase totul așa de repede, că nu avuseseră ocazia să dea alarma, nici șansa să se opună măcar.

Brewster se simți luat pe sus și apoi aruncat. Se lovi cu toată greutatea de ceva și căzu înapoi cu spatele pe punte. Avea să descopere după aceea că nu reușiseră să-l arunce peste bord doar pentru că atacatorii, în grabă, îl azvârliseră într-un stâlp de susținere pe care nu-l văzuseră. Peggy fu cărată și coborâtă peste margine, mutată în alte mâini care o așezară pe o suprafață tare. Simți legănatul bărcii, auzi pleoscăitul vâslelor în apă și apoi nu mai știu nimic.

Invadatorii plănuiseră totul cu o șiretenie și răbdare care își meritau pe deplin succesul. Așteptaseră ore întregi, tăcuți, vigilenți și cu o încredere în ei înverșunată. Nimeni nu putuse să-și explice cum se strecuraseră atât de mulți aproape de Flitter sau cum ajunseseră unii dintre ei la bord cu mult înainte de lovitura finală. Răpirea fu atât de rapidă și de precisă, că bărcile se depărtară cu mult de iaht înainte ca unul dintre paznicii rămași teferi să dea alarma.

Marinarii somnoroși se grăbiră pe punte cu o promptitudine uimitoare. Îl găsiră repede pe Brewster și îl dezlegară, transportară doi membri răniți ai echipajului în camere și îl chemară pe căpitanul Perry, în pijamale, să se ocupe de situație.

— Reflectorul! strigă Brewster disperat. Diavolii ăia au furat-o pe domnișoara Gray!

În timp ce brațe vânjoase coborau bărcile pentru urmărire, alți oameni aduceau armele de foc pe punte. Reflectorul își aruncă razele albe de lumină pe deasupra apelor în câteva secunde, și toată lumea căuta nerăbdătoare bărcile hoților. Arabii nu luaseră în considerare reflectorul. Cumplita lor veselie luă sfârșit când misterioasa rază de lumină tăie cerul pentru ca apoi să cadă pe suprafața mării, căutându-i prin întuneric ca un ochi imens și neînduplecat.

Bărcile iahtului coborâseră în apă și vâslașii erau deja pe poziții înainte să se audă strigătul de bucurie la descoperirea flotei de tâlhari. Erau atât de aproape de Flitter, că era evident că bruneții aceia tribali erau niște vâslași proști. Îi puteai vedea, în lumina clară de pe puntea navei, cum vâslesc sălbatic, robele albe fluturându-le de parcă ar fi fost însuflețite de frică. Erau patru bărci în total, plutind copastie lângă copastie.

— Ține lumina pe ei, căpitane! strigă Monty de dedesubt. Încearcă să găsești barca care o are pe domnișoara Gray la bord! Vâsliți, băieți! O sută de

dolari pentru fiecare dintre voi... Ba da, o mie, chiar dacă trebuie să luptăm pentru ea.

— Omoară-i pe toți, domnule Brewster! răcni căpitanul care se retrase în spatele unei bărci când își dădu seama că sunt și femei pe punte.

Trei bărci porniră dintr-o parte a iahtului; Brewster și Joe Bragdon erau în prima și amândoi aveau puști.

— Hai să tragem în ei! strigă un marinar care stătea la pupă, cu degetul pe trăgaci.

— Nu, că nu știm în ce barcă o țin pe Peggy! ordonă Brewster. Stați calmi, băieți, și fiți gata de o încăierare dacă e nevoie.

Era pe jumătate înnebunit de frică și îngrijorare și era hotărât să extermine banda de tâlhari dacă aveau să-i facă ceva fetei.

— E în a doua barcă, se auzi un strigă de pe iaht, iar lumina reflectorului rămase pe acea barcă, aproape ignorându-le pe celelalte.

Dar căpitanul Perry înțelese că trebuie să stea cu ochii pe toate patru, ca să mai prevină vreo șiretenie. Marinarii vânjoși ai lui Brewster se ținură după ele ca ogarii, țipând în timp ce dădeau buzna peste bărcile fugarilor. Zeloșii băieți americani traseră trei sau patru gloanțe în aer, moment în care arabii începură să urle puternic în timp ce își cârmeau bărcile cuprinși de panică. Barca lui Monty era acum în raza de lumină a reflectorului și nu cu mult în urma bărcii în care era Peggy. Stătea la provă.

— Ocupați-vă de ceilalți! le strigă el. Noi o să mergem după șef!

Din spate, auzi urale, vreo șase împușcături și cele mai vesele înjurături care ieșiseră vreodată pe gura vreunui marinar american, amestecate cu țipete din bărcile de care „trebuia să se ocupe".

— Opriți-vă! le strigă Brewster arabilor. Opriți-vă sau vă omorâm pe toți!

Barca lui era la mai puțin de cincisprezece metri de cea inamică.

Brusc, un individ înalt care purta o robă albă se ridică din mijlocul ambarcațiunii egiptene, și, câteva clipe mai târziu, urmăritorii văzură cum Peggy se ridică și ea lângă el. O prinse imediat cu unul dintre brațele sale lungi, iar celălalt braț îl ridică deasupra ei. În mâna ridicată ținea un cuțit cu tăișul strălucitor.

— Trage, dacă ai curaj! zise arabul înalt în franceză. Câine american ce ești, o să moară dacă te apropii de ea!

XXV
Salvarea lui Peggy

Bătăile inimii lui Brewster aproape că se opriră, iar fața lui era lipsită de orice culoare. Arabul și prizoniera lui se vedeau limpede în bătaia luminii reflectorului, pe fundul întinderii negre a apelor. Nu te puteai îndoi de sinceritatea amenințării, nici nu puteai să ignori înfiorătoarele intenții ale cuțitului lung și nemilos care strălucea deasupra capetelor lor. Trupul lui Peggy era un scut care îl apăra pe cel al răpitorului ei. Brewster și Bragdon îl recunoscură pe bărbat ca fiind unul dintre principalii servitori ai lui Mohamed, un individ cu aspect fioros, care atrăsese neobișnuit de multă atenție în ziua vizitei șeicului.

— Pentru Dumnezeu, n-o omorî! strigă Brewster, cu o voce chinuită.

Se văzu un rânjet diabolic pe fața arabului, care era pe cale să spună cine știe ce batjocură insolentă, când se întâmplă ceva neașteptat.

Pocnetul ascuțit al unei puști se auzi dinspre pupa bărcii lui Brewster; un glonț lovi fără greș drept în fruntea arabului. Îl lovi chiar între ochi și îl omorî pe loc. Cuțitul îi zbură din mână, corpul i se chirci și se prăbuși, răsturnându-se nu peste vâslașii săi, ci tocmai peste copastia bărcii. Înainte ca cineva să poată interveni, arabul mort și fata căzură în mare.

Americanii strigară îngroziți; din partea răpitorilor se auzi ceva care semăna a strigăt de triumf. În vreme ce Brewster se pregătea să sară în apă, cineva i-o luă înainte cu un pleoscăit zgomotos. Omul care trăsese glonțul plănuise totul cu inteligență și acum ducea la bun sfârșit ultimele

detalii ale unui plan inspirat. Poziția arabului în barcă era de așa fel încât marinarul bănuise că nu se poate prăbuși decât înainte, adică peste marginea bărcii. Știind clar lucrul acesta, trăsese drept la țintă și se pregătea să sară chiar în momentul când cei doi se răsturnaseră peste margine.

Monty Brewster fu în apă o secundă mai târziu, aruncându-se în locul în care cei doi dispăruseră, puțin mai la stânga cursului pe care-l urma barca sa. Se auzi un răpăit de arme de foc, cu înjurături și urale, dar nu băgă în seamă zgomotele. Era cu un braț sau două în urma marinarului, rugându-se din inimă ca unul dintre ei să ajungă la roba albă care se mai păstra încă la suprafața apei. Echipajul lui vâslea înapoi și se încorda din răsputeri să aducă barca în locul în care era nevoie de ea.

Marinarul, care înota mai cu forță, ajunse primul în locul cu pricina, dar nu îndeajuns de devreme ca să prindă sutana albă. Chiar înainte să întindă brațul ca să prindă corpul fetei, ea se scufundă. Nu ezită nici măcar o secundă și se afundă după ea. Peggy se desprinsese din brațele arabului mort, iar omul acela de nimic ajunsese deja pe fundul mării. Fata era pe jumătate conștientă când fusese împușcat, dar apa rece o trezise. Strădaniile ei fură de ajuns să o țină la suprafață câteva secunde, dar nu suficient de mult cât să ajungă înotătorii la ea. Simți cum se duce din ce în ce mai jos, înăbușindu-se, asfixiindu-se, murind. Apoi, o mână ca o menghină o prinse de braț și simți cum e trasă în sus cu putere.

Marinarul se chinui să iasă la suprafață cu fata și, într-o clipă, Brewster fu alături de ei. O sprijiniră amândoi până când se apropiară bărcile cu ceilalți salvatori care îi traseră pe toți trei peste copastie. Răpitorii se împrăștiaseră ca oile fără păstor, și cum nu mai avea niciun rost să-i urmărească, mica flotă americană se retrase grabnic spre iaht. Peggy era conștientă când fu

urcată la bord de către învingătorul Brewster. Cuvintele pe care i le șoptise când stătea întinsă pe fundul bărcii fuseseră de ajuns ca să-i dea viață.

Agitația de pe puntea Flitter era fără limite. Frica lăsă locul bucuriei, și, acolo unde disperarea aproape că domnise neîngrădit, acum era o satisfacție nebună. Peggy fu dusă jos în cabină, însoțită de doctorul Lotless și ajutată de toate femeile de pe vas. Brewster și marinarul, uzi leoarcă dar bucuroși, fură purtați pe brațe de suporterii lor entuziaști, până într-un loc în care fură serviți cu rachiu cald și înveliți în pături.

— Tocmai ți-ai plătit datoria, Conroy, spuse Brewster înflăcărat, în timp ce se apleca peste capetele celor care îi purtau pe sus pentru a strânge mâna marinarului care împărțea cu el faima momentului.

Conroy râdea cu gura până la urechi, cocoțat pe umerii colegilor săi.

— Am avut mult mai mult noroc decât credeam în ziua în care ți-am salvat viața.

— N-a fost mare lucru, domnule Brewster, spuse tânărul Conroy. Am găsit ocazia să-l omor pe negroteiul ăla, și apoi era datoria mea s-o scot din apă.

— Ai riscat enorm, Conroy, dar ai reușit! Dacă n-ai fi fost tu, băiete, ar fi putut să scape cu domnișoara Gray!

— Nu face nimic, domnule Brewster, chiar n-am făcut mare lucru! protestă Conroy încurcat. Aș face orice pentru dumneavoastră și pentru dumneaei.

— Cum era zicala aia cu „Aruncă-ți pâinea ta pe ape și după multă vreme o vei găsi din nou“[21]? îl întrebă Rip van Winkle pe Joe Bragdon, în timp ce urmăreau procesiunea de sub ei.

Nimeni nu prea dormi în noaptea aceea. De fapt, soarele nu întârzie să apară imediat după ce salvatorii se întoarseră pe vas. Încercarea îndrăzneață a emisarilor lui Mohamed fu discutată

fără constrângere, și fiecare marinar avea o poveste de spus despre urmărire și salvare. Întâmplarea alimentă subiectele de conversație ale marinarilor și pasagerilor zile întregi. Dan DeMille se învinovățea neabătut pentru că dormise în timpul întregii întâmplări și stătea trist cu orele pentru că pierduse ocazia de „a face ceva“. A doua zi de dimineață se oferi să conducă el însuși un asalt. O investigație avu loc și oficialii guvernamentali încercară să-l tragă la răspundere pe Mohamed, dar el fugise deja în deșert și căutările eșuară.

Brewster refuza să accepte o parte din gloria de pe urma salvării lui Peggy, spunând că adevăratul erou era Conroy. Dar marinarul insista că nu ar fi putut-o face fără ajutor – că era deja complet epuizat atunci când Monty venise să-i salveze. Lui Peggy îi venea foarte greu să-i mulțumească, mai ales că spiritul ei fusese testat la limită și era pe cale să se revolte, așa că mulțumirile ei păreau slabe și insuficiente.

„S-ar fi întâmplat același lucru, chiar dacă altă persoană ar fi încercat s-o salveze“, se gândea el, profund mâhnit. „Ține la mine ca o soră și asta-i tot. Peggy, Peggy“, se lamenta el, „dacă m-ai putea iubi, aș... aș... Nu mai are rost să mă gândesc la asta! O să iubească pe altcineva, firește, și-o să fie fericită. Dacă mi-ar arăta și mie măcar o zecime din recunoștința pe care i-o arată lui Conroy, aș fi mulțumit. A avut norocul să ajungă primul, asta e tot, dar Dumnezeu știe c-am încercat s-o fac!“

Doamna Dan DeMille era suficient de isteață cât să înțeleagă situația, așa că imediat încercă să clarifice lucrurile. Era mult prea inteligentă să facă din asta o campanie prea zgomotoasă, așa că își pregăti bazele pentru ca apoi să construiască pe ele, cu istețime și în siguranță, din cele mai însemnate materiale care ajungeau la ea de pe o zi pe alta. Pacienții săi erau prea mâhniți unul din pricina celuilalt ca să vadă cu ochi buni intervenția

unui străin, iar doamna Dan era cât se poate de înțeleaptă când venea vorba despre capriciile iubirii.

Peggy nu se simți în largul ei câteva zile după întâmplare și întregul grup fu ușurat când iahtul părăsi, în cele din urmă, portul și porni spre vest. O telegramă care ajunsese cu o zi în urmă ar fi putut fi cauza depresiei lui Brewster, dar el nu era genul de om care s-o recunoască. Era de la Swearengen Jones, din Butte, Montana; conținutul ei era un pic sinistru. Scria:

Brewster, Consulatul SUA, Alexandria

Distrează-te cât mai poți.

Jones

Speranțe, temeri și incertitudini se îngrămădeau în mintea lui în număr așa de mare, încât depășeau cu mult limitele normale. Ajunsese la punctul în care era nevoie de mințile a doisprezece oameni pentru a conduce afacerile care îi mișunau acuma prin cap. Simplul fapt că mai erau doar două luni până la sfârșitul anului său de încercare, și că acel sfârșit părea din ce în ce mai nedeslușit, era suficient să-l îngrijoreze; însă noua lui problemă era și mai greu de îndurat. Când se așeza să se gândească la întreprinderile sale financiare, mintea îi zbura, înșelătoare, spre Peggy Gray și toate deveneau dintr-odată lipsite de speranță. Își amintea de curajul și de încrederea cu care se prezentase cu declarația de dragoste în fața Barbarei Drew – fermecătoarei și mondenei Barbara – și zâmbea amar când vedea cum cei doi aliați ai lui îl părăsiseră acum, când era îndrăgostit de Peggy Gray. Din cine știe ce motiv, fusese încrezător în fața Barbarei; din alte motive, nu credea că are vreo șansă cu Peggy. Nu făcea parte din aceeași categorie – era altfel. Era... Ei bine, era Peggy.

Din când în când, gândurile sale înțelegeau cât de importante sunt calculele. Croaziera aceea avea

să coste 200.000 de dolari, o sumă regală, dar insuficientă. Telegrama lui Swearengen Jones nu-l înspăimântase prea tare. Pentru el, cheltuirea milionului devenise o manie și nu se mai gândea la consecințe. Singura lui dorință, în afară de Peggy, era să crească costurile croazierei.

Tocmai ce plecau din Gibraltar, când o altă idee îi trecu prin mintea neliniștită.

Decise să-și schimbe planurile și să navigheze spre Capul Nord, adăugând astfel încă 30.000 de dolari al suma cheltuită.

---

[21] Verset biblic din *Eclesiastul* 11:1-2.

XXVI
Răscoala

Monty era pe punte când îi veni ideea și nu mai pierdu timp să le-o spună și oaspeților săi, care tocmai luau micul dejun. Deși se îndoia că vor avea o părere bună despre aranjament, nu era pregătit pentru tăcerea amenințătoare care se așternu în urma anunțului.

— Vorbiți serios, domnule Brewster? îl întrebă căpitanul Perry, primul din grup care reacționă.

— Firește că da. Am închiriat nava pentru patru luni, cu dreptul de a prelungi termenul cu încă o lună. Nu văd niciun motiv care ne-ar putea împiedica să prelungim călătoria, spuse, cu o deplină stăpânire de sine. V-ați obișnuit să protestați atâta împotriva oricărei sugestii pe care o fac, că acuma nu vă mai puteți opri.

— Dar, Monty, spuse doamna Dan, dacă oaspeții tăi ar vrea să ajungă acasă?

— Prostii! V-am invitat pentru o croazieră de patru luni. În plus, gândiți-vă ce-ar însemna să ajungeți acasă la mijlocul lunii august, când toată lumea e plecată! Ar fi ca și cum ne-am duce în Philadelphia.

Și, deși se arătase curajos în fața prietenilor, de îndată ce ajunse în intimitatea cabinei sale se lăsă din nou cuprins de tristețea care se năpustise asupra lui. Era cel mai greu lucru din viața lui să continue cu planul acela în ciuda atâtor opozanți. Știa că toți bărbații și femeile de pe vas sunt împotriva propunerii, mulți chiar de dragul lui, și îi venea greu să se arate despotic în acele condiții. O evită pe Peggy toată dimineața, cu bună știință.

Singura privire pe care i-o aruncă în salon fu de ajuns ca să-l răvășească cu totul.

Opoziția celor din grup, însă, fu învinsă. Capul Nord era fermecător, dar anunțul că aveau să meargă acolo fusese prea brusc, luase prea repede în răspăr așteptările și dorințele generale. Mulți dintre oaspeți își făcuseră planuri acasă pentru luna august, dar chiar și cei care nu-și făcuseră niciunul era sătui de atâta agitație. În timpul dimineții se adunară în grupuri mici ca să discute situația. Erau cu toții generoși și spunea fiecare că ar putea să călătorească la nesfârșit, dar o altă călătorie pe banii lui Monty părea exclusă de la bun început. Simțeau că e de datoria lor să ia atitudine împotriva deciziei.

Micile grupulețe care vorbeau în șoaptă se adunară în niște grupuri mai mari, și, în cele din urmă, toată lumea ceru o întâlnire generală în cabina principală. Căpitanul Perry, primul ofițer, inginerul-șef fură și ei chemați, dar Montgomery Brewster nu avea voie să intre. Joe Bragdon consimți, cu loialitate, să-l țină ocupat în altă parte în timpul întâlnirii. Încuiară ușile ei și conducătorul întâlnirii, Dan DeMille, aruncă o privire prin cabină ca să se asigure că nimeni, în afara devotatului Bragdon, nu lipsește. Căpitanul Perry era nervos, în mod evident, și tulburat. Ceilalți păreau cuprinși de o energie înăbușită care amenința să izbucnească.

— Căpitane Perry, nu degeaba ne-am adunat aici, spuse DeMille, tușind de trei ori pentru a-și drege glasul. În primul rând, noi am înțeles că dumneavoastră sunteți ofițerul de navigație al acestei nave. Cu alte cuvinte, sunteți, în conformitate cu legile maritime, comandantul acestui vas. Numai dumneavoastră puteți să dați ordine marinarilor și numai dumneavoastră puteți să decideți când părăsiți portul. Domnul Brewster n-are altă autoritate decât cea de simplu client. Am dreptate?

— Domnule DeMille, dacă domnul Brewster îmi cere să merg spre Capul Nord, atunci asta o să fac! spuse ferm căpitanul. Barca e a lui pentru toată durata închirierii, și eu m-am angajat s-o conduc alături de echipajul meu până pe data de zece a lunii septembrie.

— Vă-nțelegem poziția, căpitane, și sunt sigur că și dumneavoastră o înțelegeți pe a noastră. Să nu credeți că vrem să încheiem o croazieră foarte plăcută, doar că ni se pare că este o nebunie curată din partea domnului Brewster să-și mai prelungească turul la un cost atât de mare. El e – sau era – un om bogat, dar e imposibil să nu vezi că-și bagă mâna mult prea adânc în buzunar. Mai simplu spus, vrem să-l împiedicăm să-și mai cheltuiască banii în croaziera asta. Acum ne înțelegeți poziția, căpitane Perry?

— În întregime. Aș vrea din tot sufletul să-l pot ajuta pe dumnealui sau pe dumneavoastră. Însă n-am ce face din cauza contractului, oricât de rău mi-ar părea acum.

— Echipajul ce părere are despre călătoria asta neașteptată? întrebă DeMille.

— Au plecat pentru cinci luni și o să primească plata pe cinci luni. Oamenii au fost tratați foarte bine și o să rămână alături de domnul Brewster până la sfârșit, spuse căpitanul.

— Nu există nicio șansă să avem o răscoală, atunci? întrebă Smith cu regret.

Căpitanul îl privi cu duritate, dar nu spuse nimic. Toată lumea părea stingherită.

— Se pare că singura cale e cea sugerată de domnul Smith azi-dimineață, spuse doamna Dan, vorbind din partea femeilor. Sunt sigură că nimeni n-o să obiecteze dacă și căpitanul Perry și ofițerii dânsului o să audă planul.

— De fapt, e nevoie să-l afle, spuse domnul Valentine. Nu putem continua fără ei. Dar o să fie de acord cu noi, sunt sigur, că e o măsură înțeleaptă.

O oră mai târziu, întâlnirea se încheie și complotiștii se întoarseră pe punte. Era straniu că niciunul dintre ei nu urcase singur. Mergeau în grupuri de trei sau patru, și aproape că puteai să vezi misterul care se crea în jurul lor. Nimeni nu voia să-l înfrunte singur pe entuziasmatul și vioiul Brewster; găsiseră putere și siguranță în tovărășie.

Peggy fusese singura care se opusese conspirației, deși știa că pasul pe care ceilalți aveau de gând să-l facă era unul justificat. Li se alătură cu și ea în cele din urmă, dar avea impresia că e cel mai ticălos trădător din grup. Uitând propria îngrijorare cu privire la modul în care Monty își risipea averea, ea era totuși singura care îi luase partea până la capăt, pentru ca apoi să recunoască, printre lacrimi, în fața doamnei DeMille, că fusese „foarte nerezonabilă“ făcând asta.

Stând singură în cabina ei după semnarea înțelegerii, se întreba ce va crede Monty despre ea. Îi datora atât de multe, că ar fi putut măcar să fie alături de el. Știa că el avea să se gândească la asta. Cum putuse să se întoarcă împotriva lui? Nu avea să înțeleagă – firește că nu avea să înțeleagă. Și avea s-o urască laolaltă cu toți ceilalți – mai mult decât pe ceilalți. Era într-o blestemată de încurcătură și nu vedea cum putea ieși din ea.

Lui Monty, oaspeții săi i se părură foarte dificili. Îi ascultară planurile cu foarte puțin interes. Era o situație cu totul nouă pentru ei și erau foarte tensionați. „Se plimbă de colo până colo ca niște băieți și fetițe bosumflate“, mormăi în sinea lui. „Dar mergem la Capul Nord orice-ar fi! Chiar dacă toată lumea mă părăsește, nu-mi pasă, am luat hotărârea!“

Oricât de mult încercă, nu putu să rămână singur cu Peggy. Avea să-i spună multe și tânjea după consolarea pe care i-ar fi putut-o aduce încuviințarea ei, dar ea îi căuta compania lui Pettingill cu o stăruință care era descurajantă.

Vechiul sentiment de gelozie pe care i-l trezea artistul începu să-l tulbure din nou.

„Crede că sunt un idiot incurabil“, își spuse. „Și nici nu dau vina pe ea, de fapt.“

Înainte de lăsarea serii, observă că prietenii săi se întâlnesc la provă. Când se îndreptă spre grup, Metrou Smith și DeMille veniră să-l întâmpine. Unii dintre ceilalți zâmbeau sfios, dar cei doi bărbați erau întruchiparea solemnității și a fermității.

— Monty, spuse DeMille cu hotărâre, am uneltit împotriva ta și ne-am decis să pornim spre New York mâine-dimineață.

Brewster încremeni; nu aveau să uite niciodată expresia de pe fața lui. Mirarea, incertitudinea și durerea o traversară, una după alta, ca fulgerul. Timp de câteva secunde, nimeni nu scoase niciun cuvânt. Roșul acela al umilirii i se urcă în obraji curând, în timp ce în privire i se citea că se simte prins la ananghie.

— Voi v-ați decis? întrebă el lipsit de însuflețire, și mulți dintre cei prezenți îl compătimiră.

— Nu ne-a plăcut, Monty, dar am făcut-o de dragul tău, și nu există altă cale! spuse Metrou Smith repede. Am supus chestiunea la vot și nimeni nu s-a opus.

— Ăsta e pur și simplu un caz de răscoală, spuse Monty, absolut singur și cu inima frântă.

— Nu e nevoie să-ți spunem de ce am ales să facem asta, spuse DeMille. Ne doare inima să ne ridicăm împotriva ta acum. Ai fost cel mai bun și…

— Las-o moartă! țipă Monty, recâștigându-și încrederea în sine. Nu e cazul să ne lăudăm unii pe alții.

— Te simpatizăm, Brewster.

Doamna Valentine îi sări în ajutor conducătorului, pentru că ceilalți începuseră să-l privească cu milă pe Monty.

— Te simpatizăm atât de mult, că nu putem să luăm pe umerii noștri responsabilitatea extravaganței tale. Ne-ar face pe toți de rușine.

— Nici măcar nu am vorbit despre rușinea noastră! spuse Peggy indignată, pentru ca apoi să adauge, pe un ton mai convingător: Ne-am gândit doar la binele tău.

— Vă apreciez motivele și vă sunt recunoscător, spuse Monty. Nici nu pot să spun cât de rău îmi pare că această croazieră trebuie să se încheie în felul ăsta, dar și eu am luat o hotărâre. Iahtul o să vă ducă până într-un punct din care puteți lua un vapor cu aburi până la New York. O să plătesc călătoria tuturor și o să ajungeți, foarte curând, acasă. Căpitane Perry, vrei, te rog, să pornești spre orice port în care vor oaspeții mei să ajungă?

Se întoarse să plece, când Metrou Smith îl opri.

— Ce vrei să spui cu vaporul de aburi până la New York? Dacă mergem cu Flitter, ce are? întrebă el.

— Flitter nu o să pornească spre New York chiar acum, răspunse Brewster cu fermitate, în ciuda ultimatumului vostru! O să mă ducă pe *mine* la Capul Nord.

XXVII
Un trădător onest

— Acum o să fii rezonabil? îi strigă Reggie Vanderpool lui DeMille, în timp ce Monty cobora pe scara tambuchiului.

Și chiar de remarca aceea era nevoie, fiindcă sentimentele până atunci stăpânite ale întregului grup se revărsară asupra bietului tânăr. Metrou Smith propuse să fie agățat de vergă, iar acuzele celorlalți erau atât de hotărâte, că Reggie se refugie în camera de navigație. Dar atmosfera se limpezi repede și liderii răscoalei erau pregătiți să intre într-o ședință executivă și să rezolve problema. În timpul ședinței, femeile așteptară pe punte. Erau absolut toate de părere că întreaga chestiune fusese gestionată prost.

— Ar fi trebuit să se ofere să rămână pe navă, cu condiția ca Monty să-l lase pe domnul DeMille să conducă croaziera, spuse domnișoara Valentine. Asta ar fi fost o concesie și ar fi dat o bază economică întregii călătorii.

— Cu alte cuvinte, ai accepta ca un bărbat să te invite la cină dacă ți-ar permite ție să o comanzi și să-i inviți pe ceilalți oaspeți! spuse Peggy, care se ridică repede în apărarea lui Monty.

— Tot ar fi mai bine decât să mănânci toată mâncarea pe care o are.

Dar domnișoara Valentine evita certurile de fiecare dată, așa că o spuse ca o aluzie răutăcioasă, chiar înainte să se îndepărteze.

— Trebuie să fie ceva mai mult în spatele acestei extravaganțe a lui Monty, mai mult decât știm noi, spuse doamna Dan. Nu e genul de om

care să-și risipească și ultimii bani fără să obțină ceva. E un tâlc în nebunia lui.

— A făcut-o pentru noi, spuse Peggy. A încercat în tot timpul ăsta să ne facă să ne simțim bine, și acum îi arătăm cât de recunoscători suntem.

Discuția fu oprită de apariția comitetului conspirativ, și întregul grup fu chemat ca să audă anunțul președintelui DeMille.

— Am găsit o soluție pentru problemele noastre, începu el, și vorbea cu asemenea veselie, încât toată lumea deveni optimistă. E o soluție disperată, dar cred c-o să fie eficientă. Monty ne-a dat posibilitatea de a părăsi iahtul în orice port din care putem lua un vapor spre New York. Sugestia mea e să alegem locul cel mai convenabil pentru noi toți, și niciunul nu e mai convenabil decât Boston.

— Dan DeMille, ești chiar nesăbuit! îi strigă soția. Cine Dumnezeu a venit cu ideea asta ridicolă?

— Căpitanul Perry și-a primit ordinele, continuă DeMille, întorcându-se spre căpitan. Nu procedăm conform ordinelor date de Monty însuși?

— O să pornesc spre Boston, dacă asta-mi cereți, spuse căpitanul. Dar mai mult ca sigur o să se anuleze un asemenea ordin.

— N-o s-o poată face, căpitane, spuse Metrou Smith, care își dorea de ceva timp să participe la conversație. Asta este o răscoală ca la carte și fără cale de întoarcere, și noi avem de gând să ducem planul inițial la capăt, adică să-l aruncăm pe domnul Brewster în lanțuri, până când o să scăpăm de orice împotrivire.

— E prietenul meu, domnule Smith, și e de datoria mea să-l apăr de orice josnicie, spuse căpitanul cu asprime.

— Porniți spre Boston, dragul meu căpitan, iar noi o să ne ocupăm de restul! spuse DeMille. Domnul Brewster nu vă poate anula ordinele decât dacă vă vede față în față. O să avem grijă să nu

poată vorbi cu dumneavoastră până nu ajungem în apropierea portului din Boston.

Căpitanul părea indecis și se îndepărtă dând din cap. În sinea lui, era de partea răsculaților și era hotărât să-i ajute atâta timp cât putea să o facă fără să încalce obligațiile pe care le avea față de Brewster. Însă când dădu ordinul să se pregătească nava pentru direcția Boston, se simți vinovat. Secretul călătoriei le fu dezvăluit ofițerilor, dar marinarilor nu li se spuse nimic despre destinația iahtului.

Oaspeții lui Montgomery Brewster fură cu toții încântați de aranjament, deși se îndoiau de reușita lui. Doamna Dan își regretă comentariile pripite de pe punte și, cu râvnă, se făcu și ea părtașă la complot. Urmând planurile puse la cale de răsculați, doi oameni păziră ușa de la cabina lui Monty toată noaptea. A doua zi, când ieși din cameră, fu întâmpinat de Metrou Smith și de Dan DeMille.

— Bună dimineața! îi salută el. Cum e vremea azi?

— Excelentă, răspunse DeMille. Apropo, bătrâne, o să iei micul dejun la tine în cameră.

Fără să bănuiască nimic, Brewster intră în cabină, urmat de cei doi bărbați.

— Ce e cu tot misterul ăsta? întrebă el.

— Am fost trimiși să facem o treabă urâtă, spuse Metrou Smith, în timp ce învârtea cheia în ușă. Am venit să-ți spunem ce port am ales.

— Frumos din partea voastră.

— Nu-i așa? Doar am studiat modul de tratament cavaleresc acordat prizonierilor. Ne-am decis să mergem la Boston.

— E vreun Boston în partea asta a oceanului? întrebă Monty ușor uimit.

— Nu. Există un singur Boston în tot universul, din câte știm. E o comunitate imensă de capete luminate[22], înconjurate de restul lumii.

— Despre ce naiba vorbești? Doar nu te referi la Boston, Massachusetts? strigă Monty sărind în picioare.

— Ba, exact la ăsta! Ăsta e portul nostru, și ne-ai spus că-l putem alege singuri, spuse Smith.

— N-o să accept și cu asta basta! exclamă Brewster indignat. Căpitanul Perry primește ordine de la mine și de la nimeni altcineva!

— Și-a primit deja ordinele, spuse DeMille, zâmbind misterios.

— O să mă ocup eu și de asta!

Brewster se repezi la ușă. Era încuiată și cheia era în buzunarul lui Metrou Smith. Cu un strigăt de nerăbdare, se întoarse și apăsă pe butonul soneriei electrice.

— N-o să sune, Monty, îi explică Metrou. Firul a fost tăiat. Calmează-te o clipă sau două, ca să discutăm.

Brewster avu un acces de furie în primele cinci minute, în timp ce delegația aștepta răbdătoare, zâmbind cu o încredere în sine exasperantă. În cele din urmă, Monty se calmă și ceru o explicație rațională. I se spuse că iahtul se îndreaptă spre Boston și că o să fie ținut prizonier întreaga călătorie, dacă nu se supune voinței majorității.

Brewster ascultă anunțul negru de furie. Își dădu seama că ei câștigaseră avantajul printr-un truc isteț și că nu-i putea păcăli decât adoptând el însuși o strategie. Dar era exclus să se supună lor tocmai atunci, când controversa căpătase alura unei lupte.

— O să fii rezonabil, nu-i așa? întrebă DeMille neliniștit.

— Am de gând să mă lupt cu voi până la capăt, spuse Brewster, cu o licărire în priviri. Deocamdată sunt prizonierul vostru, dar drumul e lung până la Boston.

Timp de trei zile și două nopți, Flitter se avântă spre vest pe apele Atlanticului, cu stăpânul ei temporar încuiat în cabină. Arestul era enervant, deși îi plăcea sentimentul că e preocupat și de

altceva în afară de bani. Deseori, râdea de unul singur de absurdul situației. Dușmanii lui îi erau prieteni, prieteni adevărați și credincioși; paznicii săi erau stăruitori, dar îl tratau cu stimă. Ordinul că trebuie păzit de cel puțin un om fu încălcat încă din prima zi. Erau momente în care garda lui era formată din cel puțin zece persoane; unii dintre ei îi aduceau ceai și îl implorau să fie om de înțeles.

— E greu să nu fiu, spuse el cu înverșunare. E ca și cum ai ține un om culcat la pământ și i-ai cere să tacă din gură. Dar o să vină ea și vremea mea!

— Și cum o să se mai răzbune! exclamă doamna Dan dramatic.

— Ai putea să-ți scurtezi termenul de arest, dacă dai dovadă de bună purtare, sugeră Peggy, ale cărei rezerve începeau să cedeze. Te rog să fii bun și să accepți situația!

— N-am mai fost așa de fericit în toată călătoria asta, spuse Monty. Pe punte, nici n-aș fi băgat în seamă, dar aici sunt centrul atenției. În plus, pot să ies afară ori de câte ori am chef.

— Pariez pe o mie de dolari cu tine că nu poți, spuse DeMille, iar Monty îi întinse mâna atât de repede, că adăugă: Că nu poți să ieși de unul singur.

Monty acceptă condiția și le dădu și celorlalți șansa să participe la pariu, dar niciunul nu se arătă dornic.

— Așa să fie, spuse el zâmbind trist, ca pentru sine. Pot să fac o mie de dolari stând aici și nici nu-mi permit să evadez.

În cea de-a treia zi de arest, Flitter începu să se balanseze puternic. La început, îl bucură disconfortul paznicilor săi, cărora nu le plăcea să rămână sub punte. Metrou Smith și Bragdon erau de pază și niciunul dintre ei nu era un înotător grozav. Când Monty își aprinse pipa, paznicii fură cuprinși de uimire și Metrou ieși pe punte.

— Ești un om curajos, Joe, îi spuse Monty celuilalt, suflând fumul în direcția lui. Știam c-o să

rămâi la post. N-ai pleca nici dacă s-ar scufunda nava.

Bragdon ajunsese în faza în care nu mai avea curaj să vorbească și era preocupat încercând „să respire în ritmul mișcărilor bărcii“, cum spunea el.

— Doamne, continuă Monty neabătut, ce fum s-a făcut aici! Poate că dacă arunc cu niște apă de toaletă pe aici, o să se schimbe mirosul.

Și de îndată ce simți izul dulceag al apei de toaletă, Bragdon o luă la fugă pe scara tambuchiului, lăsând ușa cabinei deschisă și pe prizonier liber să meargă unde voia. Primul impuls al lui Monty fu să-l urmeze imediat, dar se opri în pragul ușii.

„Afurisitul ăla de pariu cu DeMille“, își spuse, apoi strigă după paznicul care-și luase tălpășița:

— Cheia, Joe, întoarce-te să iei cheia!

Dar Bragdon nu mai auzea nimic, așa că Monty încuie ușa pe dinăuntru și strecură cheia prin gura de aerisire.

Pe punte, o mică parte a grupului înfrunta curajoasă valurile la adăpostul dunetei; restul coborâse de multă vreme în cabine. Nava se balansa violent pe cea mai amenințătoare dintre mările pe care le întâlnise; sub masca de nepăsare a căpitanului Perry se ghicea îngrijorarea. DeMille și Lotless vorbeau în maniera aceea lipsită de sens, pe care o folosesc bărbații atunci când încearcă să-și ascundă teama. Dar femeile nu vorbeau deloc, nu aveau chef de conversații.

Una singură părea că nu-și face griji în privința disconfortului personal și pericolului. Peggy Gray se gândea la prizonierul de sub punte. Punându-se în situația lui, și-l închipuia ghemuit în cabina mică, ca un criminal condamnat care își așteaptă execuția, singur, neglijat, uitat, fără ca nimănui să-i fie milă de el. La început, le ceruse bărbaților să-l elibereze, dar ei insistaseră să mai aștepte, cu speranța că o sperietură zdravănă avea să-i bage mințile în cap. Peggy descoperise că nu poate

obține ajutorul niciuneia dintre femei, oricât de mult le-ar fi păsat de siguranța și liniștea lui Brewster. Îi dușmănea acum pe toți cei care erau responsabili de situație, și în sufletul ei se răscula cu furie împotriva tuturor. Toate acele sentimente își găsiră apogeul în decizia de a-l elibera pe Monty cu orice preț.

Cu greutate, merse până la ușa cabinei, când ținându-se de balustrade, când lovindu-se de ele. Ascultă timp de câteva minute, ținându-se cu disperare de ușa lui Brewster sau de bare. Nu era niciun paznic acolo, iar tumultul mării acoperea orice sunet dinăuntrul cabinei. Când nu răspunse nimeni la chemările ei repetate, imaginația începu să i-o ia razna.

— Monty, Monty! țipă ea, bătând cu sălbăticie în ușă.

— Cine e? Ce s-a-ntâmplat? se auzi o voce înăbușită, iar Peggy respiră ușurată.

Chiar atunci descoperi cheia pe care Monty o aruncase afară și deschise imediat ușa, așteptându-se să-l găsească leșinat de frică. Dar imaginea era cu totul alta. Prizonierul era așezat pe divan, sprijinit de multe perne și citind, cu ajutorul unei lămpi electrice, *Intruziunile lui Peggy*[23].

---

[22] Orașul Boston și zona metropolitană era, și încă este, sediul a zeci de universități americane, printre care Harvard și MIT. La trecerea dintre secole, orașul era deja faimos pentru viața sa intelectuală.

[23] *The Intrusions of Peggy* (1902), roman al scriitorului minor de origine britanică Anthony Hope (1863-1933).

XXVIII
O catastrofă

— O! exclamă Peggy, și în privirea ei să văzu o urmă de dezamăgire.

— Intră, Peggy! O să citesc cu voce tare, o întâmpină Monty, ridicându-se în picioare.

— Nu, trebuie să plec, răspunse Peggy încurcată. Credeam c-o să fii neliniștit din cauza furtunii și…

— Și ai venit să-mi deschizi ușa?

Monty nu mai fusese niciodată atât de bucuros.

— Da, și nici nu-mi pasă ce-o să zică ceilalți. Credeam că suferi…

În clipa aceea, iahtul se legănă atât de puternic, că o aruncă peste prag, drept în brațele lui Monty. Se izbiră amândoi de perete, iar el o ținu în brațe câteva secunde, uitând de furtună. Când se trase de lângă el, îi arătă ușa deschisă și libertatea. Nu putea să vorbească.

— Unde sunt ceilalți? întrebă el, ținându-se cu putere de tocul ușii.

— Monty, nu trebuie să mergem la ei! O să creadă că sunt o trădătoare.

— De ce ai fi o trădătoare, Peggy? întrebă el, întorcându-se brusc cu fața la ea.

— Pe… pentru că a părut un gest atât de nemilos să te ținem închis în timpul furtunii, răspunse ea roșind.

— Și din niciun alt motiv? insistă el.

— Nu, te rog, nu mai întreba! spuse ea tânguitor, iar el îi înțelese greșit sentimentele.

— N-are nimic, Peggy, e bine. Ai fost alături de mine, așa că o să-ți fiu și eu alături. Haide să

mergem. O să-nfruntăm mulțimea și o să mă lupt eu cu ei.

Merseră împreună și se înfățișară răsculaților, care erau adunați cu toții în cabina principală.

— O, ia te uită ce conspirație! spuse Dan DeMille, dar vocea lui era lipsită de furie. Cum de-ai scăpat? Tocmai mă gândeam să-ți descui ușa, Monty, dar n-am găsit cheia nicăieri.

Peggy o arătă tuturor, triumfătoare.

— Pe Zeus! strigă Dan. Asta e trădare pur și simplu. Cine era de pază?

Un intendent care tocmai traversa grăbit cabina chemat de strigătele disperate ale lui Bragdon oferi răspunsul la această întrebare.

— A fost simplu, spuse Monty. Paznicii și au părăsit postul și-au lăsat cheia în urmă.

— Atunci am să-ți plătesc o mie de dolari.

— Deloc, protestă Monty surprins. N-am scăpat de unul singur. Am avut ajutor. Banii sunt ai tăi. Și acum, că sunt liber, adăugă încet, pot spune că barca asta nu merge în Boston.

— Era de așteptat! spuse Vanderpool.

— Se duce direct la New York! declară Monty.

Abia ce rosti aceste cuvinte, că un alt val îl izbi de podeaua cabinei, după care conchise:

— Sau la fund.

— Nu e chiar atât de rău, spuse căpitanul Perry, a cărui intrare fu grăbită de înclinația navei. Dar până când trece furtuna asta, trebuie să vă țin sub punte.

Râse, dar văzu că nu reușise să-i păcălească.

— Valurile sunt mari, și degeaba am bricuit puntea; n-aș vrea ca unul dintre voi să fie împins peste margine din greșeală.

Hublourile au fost închise bine, dar grupul care a încercat să-și petreacă seara în cabina principală era unul trist. Toată polologhia lui Monty despre avantajele Capului Nord în fața furtunosului Atlantic nu a reușit să le ridice moralul; era foarte devreme când el și oaspeții săi mâhniți s-au retras.

S-a dormit foarte puțin la bordul iahtului Flitter în noaptea aceea. Chiar dacă le-ar fi fost ușor să ignore pericolul, scârțâitul navei și zgomotul constant al apelor erau de ajuns să-i țină treji. Cu fiecare nouă legănare, părea greu de crezut că iahtul mai putea rezista. Era un obiect prea mic ca să facă față unui atac de o asemenea furie. Pe măsură ce se ridica pe val, pentru a se opri îngrozit pe creasta lui înainte să-l coboare tremurând, toți își trăgeau suflarea și inima parcă li se oprea în piept. Pe tot parcursul nopții, mica și fragila ambarcațiune și-a făcut drum singură peste valuri, ignorând cu vitejie propria slăbiciune și puterea infinită a dușmanului ei. Căpitanul, care era legat de puntea de manevră, a trecut prin momente de mare îngrijorare – momente în care se temea de fiecare val care se apropia, pentru ca, după ce acesta trecea, să se întrebe ce pagube făcuse. Când, spre dimineață, vântul a început să bată mai puternic, a căpătat certitudinea, amețitoare, că mica ambarcațiune e învinsă. Părea că își pierduse curajul, că se pregătea să renunțe și să se dea bătută. O privea cu groază, pe măsură ce soarele se ridica din mare. Dar abia pe la ora șapte a venit șocul, care i-a scos pe pasageri din cușete și i-a umplut de groază. Mișcarea amețitoarea a elicei rupte părea să înghită întreaga navă. În toate cabinele părea să se vorbească despre dezastru cu o însuflețire oribilă. Toată hărmălaia de voci și zgomotul de pași care au urmat nu puteau să însemne decât un singur lucru. Motoarele s-au oprit aproape imediat – o tăcere de rău augur s-a lăsat în mijlocul vuietului apelor și al vântului urlând.

Grupul care s-a adunat repede în cabina principală era îngrozit, dar rămânea curajos. Nimeni nu țipa și doar puțini plângeau. Se așteptau la orice și erau pregătiți pentru ce e mai rău, dar nu aveau de gând să facă pe lașii. Doamna Dan fu cea care rupse tăcerea:

— Mi-am asigurat perlele, zise. Mă gândesc c-o să fie apreciate pe fundul mării.

Brewster intră în cabină și îi surprinse râzând.

— Îmi place sângele vostru rece, oameni buni, exclamă el, sunteți cu toții bine! N-o să mai fie la fel de rău. Vântul s-a mai domolit puțin.

La mult timp după aceea, când au discutat despre întâmplare, DeMille avea să spună că singurul lucru care îl deranjase în noaptea aceea fusese încercarea de a-și da seama dacă membrii clubului din care el și Monty făceau parte aveau să așeze în holul principal două cărți de vizită cu marginea neagră[24], fiecare cu câte un nume, sau o singură carte cu ambele nume. Domnul Valentine regreta că plătise ani întregi asigurarea de viață, și acum singurele lui rude erau pe ambarcațiune și aveau să moară o dată cu el.

Căpitanul, care părea puțin amețit după veghea de douăzeci și patru de ore, își chemă șeful:

— Suntem într-o fundătură, domnule Brewster, îi spuse când rămaseră singuri, și asta e sigur. O elice ruptă și vremea asta sunt o combinație proastă rău.

— N-avem nicio șansă s-ajungem într-un port pentru reparații?

— Nu văd niciuna, domnule. Avem mult de vâslit.

— Și suntem și departe de cursul stabilit, bănuiesc?

Calmul lui Monty îi câștigă admirația căpitanului.

— Nu pot să spun cât de departe, până nu iese soarele, dar vântul ăsta bate ca dracu'. Bănuiesc că ne-am îndepărtat destul de mult.

— Hai să bei o cafea, căpitane! Cât ține furtuna, n-avem altceva de făcut decât să înveselim femeile și s-așteptăm să ne surâdă norocul.

— Ești cel mai curajos tovarăș cu care am călătorit vreodată pe mare, domnule Brewster!

Mâna căpitanului o prinse pe a lui Monty într-un fel care spunea multe. Era un tribut pe care Monty îl aprecia.

În timpul acelei zile, Monty se devotă oaspeților săi; la primul semn de întristare, avea o poveste sau o glumă pregătită. Dar o făcea cu un tact care dădea tuturor speranță, și nimeni nu bănuia că el însuși ar putea să nu fie vesel. Se purtă tandru mai ales cu Peggy Gray și se hotărâse că, dacă lucrurile aveau să se termine prost, avea să îi spună că o iubește.

„N-are ce rău să facă“, se gândi el, „și vreau ca ea să știe.“

Spre noapte, părea că trecuse ce era mai rău. Marea se liniștise, iar hublourile fură deschise câteva minute ca să lase aerul să intre în cabine, deși vremea era încă prea urâtă pentru a ieși afară. Dimineață următoare fu luminoasă și senină. Adunat pe punte, echipajul putu să vadă haosul creat de furtună. Două dintre bărci fuseseră luate de ape, iar rampa nu mai putea fi folosită, din cauza unei găuri imense în pupa navei.

— Doar nu vrei să spui c-o să fim în derivă până când se termină reparațiile? întrebă doamna Dan alarmată.

— Ne-am abătut deja cu trei sute de mile de la curs, explică Monty, și cu pânzele o să ne mișcăm destul de lent.

Se hotărâră să se îndrepte spre Insulele Canare, unde puteau fi făcute reparații pentru ca iahtul să-și poată relua călătoria. Dar dacă vântul bătuse violent cu câteva zile înainte, acum aproape că dispăruse cu totul; timp de o săptămână, Flitter pluti încolo și încoace fără să poată avansa în niciun fel. Sosise și 1 august, iar Monty însuși începea să-și piardă calmul. Cu fatala zi la nici două luni depărtare, lucrurile începeau să pară din ce în ce mai grave. Avea să mai rămână cu peste o sută de mii de dolari, după ce plătea toate cheltuielile croazierei, iar el plutea neajutorat în

mijlocul oceanului. Chiar dacă ar fi putut să facă reparațiile necesare, avea să le ia paisprezece zile ca să ajungă din Canare la New York. Oricât de mult se gândea, nu vedea nicio ieșire din situația aceea nefericită. Mai trecură două zile, și tot nu se simțea nicio adiere. Părea sigur că 23 septembrie avea să-l găsească plutind pe apele oceanului, având în posesie o sută de mii de dolari în plus.

La sfârșitul a zece zile, iahtul înaintase doar două sute de mile, iar Monty începu să-și plănuiască întreaga existență pe capitalul acela de 100.000 de dolari. Renunțase la orice speranță mai avea în privința moștenirii Sedgwick și încerca să-și accepte soarta, când marinarii zăriră un cargobot la orizont. Brewster ordonă să fie ridicat un steag de alarmă. Apoi îl căută pe căpitan să-i spună ce făcuse. Dintr-un salt, căpitanul ajunsese pe punte și smulse steagul din mâinile marinarului.

— Eu am dat ordinul ăla, spuse Monty, iritat de comportamentul căpitanului.

— Vreți să ne vadă și să ceară răsplată de salvare?

— Ce vrei să spui, căpitane?

— Dacă pun ochii pe noi și răspund steagului de alarmă, o să ceară întreaga valoare a iahtului drept recompensă. Vrei să mai cheltui încă 200.000 de dolari pe vasul ăsta?

— Nu știam, spuse Monty sfios. Dar trebuie să-l repari cumva, pentru numele lui Dumnezeu! Nu pot să ne remorcheze? O să plătesc eu.

Comunicarea între ambarcațiuni fu lentă, dar, după ce semnalară una spre alta la nesfârșit, căpitanul anunță că vaporul de marfă merge în direcția Southampton și că poate să remorcheze iahtul până acolo la un anumit preț.

— Înapoi la Southampton, mormăi Monty. Asta înseamnă luni de zile până când ne putem întoarce înapoi la New York.

— Spune că ne poate duce la Southampton în zece zile, îl întrerupse căpitanul.

— Pot s-o fac, pot s-o fac! strigă el spre uimirea oaspeților care se întrebau dacă nu cumva înnebunise. Dacă o să ne aducă în Southampton până pe 27, o să-i dau o sută de mii de dolari.

---

[24] *Black-bordered cards*, în original. Cărți de vizită ale căror margini negre indică fie că posesorul lor este în doliu, fie că a decedat persoana al cărui nume e inscripționat pe ele.

XXIX
Întoarcerea fiului risipitor

După o vreme care lui Monty i se păruse o eternitate, Flitter, remorcat de cargobotul Glencoe, ajunse la Southampton. Căpitanul navei era un scoțian foarte prosper, iar încărcătura era una ușoară; nu avea, deci, nimic împotrivă să remorcheze o altă navă. Dar gândul la răscumpărare îl făcuse să ceară un preț ridicat pentru acea favoare, iar Monty, după o tocmeală inutilă, căzuse de acord. Prețul era de cincizeci de mii de dolari; tânărul credea, mai mult ca niciodată, că totul e condus de o Providență înțeleaptă, care nu-l părăsise. Oaspeții săi se simțiseră disperați când auziseră suma, dar erau la fel de bucuroși ca Monty la gândul că pot ajunge din nou pe uscat.

Glencoe se opri de câteva ori înainte de Southampton, unde vasul ajunse pe 28 august; când văzură coasta engleză la orizont, toți deveniră nerăbdători să coboare pe uscat ca să profite de timpul rămas. Dan DeMille se oferi să găzduiască întregul grup pentru o săptămână de vânătoare în Scoția, dar Monty se opuse hotărât planului:

— O să luăm cel mai rapid vas spre New York! spuse acesta și plecă să afle plecările și să stabilească îmbarcarea.

Primul vas urma să plece în 30, dar nu putea să obțină locuri decât pentru doisprezece dintre oaspeții lui. Restul erau obligați să amâne plecarea cu o săptămână. Toată lumea fu de acord, iar Bragdon fu lăsat în urmă pentru a se ocupa de reparațiile iahtului și a pregăti călătoria de întoarcere. Monty îi dădu cincizeci de mii de

dolari pentru toate cheltuielile și obținu de la el solemna promisiune că va folosi întreaga sumă.

— Dar n-o să coste nici măcar jumătate din banii ăștia! protestă Bragdon.

— Va trebui să ai grijă ca oamenii să se distreze în timpul săptămânii și… Ei bine… să promiți că n-o să mai văd niciun sfanț din toată suma. O să afli într-o zi de ce fac toate astea. Monty se simți ușurat când prietenul său acceptă să-i îndeplinească dorința.

Dădu drumul echipajului de pe Flitter, cu plata pe cinci luni și recompensa promisă în noaptea salvării lui Peggy, care scoase la iveală sentimente înduioșătoare. Căpitanul Perry și ofițerii săi n-au uitat niciodată acel rămas-bun, nici nu-și puteau ascunde regretul care li se citea limpede pe fețele bătute de vreme.

Atenția lui Monty fu în întregime ocupată de planurile de a scăpa de bunurile din casă și de banii care îi mai rămăseseră de îndată ce ajungea la New York; majoritatea oamenilor ar fi renunțat la plan zicând că e lipsit de speranță, dar Monty nu disperă. Era încă în joc și se pregăti pentru ultima săritură cu o hotărâre cumplită.

„Ar fi trebuit să existe o clauză pentru „vreme nefavorabilă“ în condițiile puse de Jones“, își spuse. „Nu-i poți cere unui marinar naufragiat să cheltuiască un milion de dolari.“

Doamna DeMille stabili cu tact membrii celor două grupuri pentru călătoriile de întoarcere. Familia Valentine îi însoți pe cei „de la a doua masă“, cum îi numi Smith pe cei care rămâneau în urmă, iar doamna Dan se înscrise în primul grup. Peggy Gray și Monty Brewster făceau parte din grupul DeMille. În cele trei zile petrecute în Anglia, lumea fu martora unei extravaganțe fără paralel din partea lui Monty. Unul dintre hotelurile locale fu închiriat pentru o săptămână, deși ei nu stătură acolo decât ca să ia prânzul, iar Hotelul Cecil din Londra făcu un profit de câteva mii de

dolari în timpul pe care Monty îl petrecu acolo. Mica trupă măcinată de griji luă trenul special pe care Monty îl închiriase pentru Southampton și se îmbarcă două zile mai târziu. Zilele de odihnă care urmară prinseră bine tuturor; Brewster, mai ales, era fericit că se apropia de sfârșitul cursei sale.

Încet-încet, vaporul de linie reducea din distanța care îl separa de New York. Călătoria se bucură de vreme bună și bună-dispoziție; nopțile blânde și înmiresmate parcă erau anotimpuri într-o țară de basm. În sinea lui, Monty se bucura de speranțele pe care i le dăduse Peggy în noaptea furtunii. Cumva, speranța arunca o rază de lumină asupra modului vag în care înțelegea el situația, și îl bucura faptul că poate menține flacăra vie, cu evlavie, chiar dacă și cu ceva îndoieli. Ochii lui îi căutau mereu pe ai ei, căutând încurajarea pe care, orb din dragoste, n-o putuse vedea, chinuindu-se singur cu temeri, speranțe și iarăși temeri. Fericirea și voioșia ei îl nedumereau – deseori, îl deranjau și din când în când îl uluiau de-a dreptul.

Patru zile depărtare de New York, apoi trei zile, două zile, și Brewster începu să simtă cum acea ultimă furtună a risipei îi întunecă zilele tiranic, amenințător, sălbatic. Jos, în cabină, începu să facă noi calcule și estimări, cumpănindu-le pe cele vechi în așa fel încât să se potrivească planurilor sale. Analizând cu grijă statisticile, estimă că întreaga croazieră, cu tot cu reparații și întoarcerea iahtului la New York, avea să-l coste 210.000 de dolari. Călătoria durase o sută treizeci și trei de zile și, aproximând o sumă cât mai apropiată de cea reală, găsi că asta însemna cam 1.580 de dolari pe zi. Conform contractului, el trebuia să plătească pentru iaht, cu tot cu serviciile de bucătărie și cele de personal. Și găsise că era destul de simplu să cheltuiască și restul de 1.080. Firește, fuseseră zile în care cheltuise 5.000 de dolari dintr-un foc, și altele în care cheltuise mai puțin de 1.000, dar media arăta bine. Luând toate acestea în

considerare, Brewster descoperi că averea sa mai consta în câteva neînsemnate mii de dolari, asta pe lângă profiturile pe care avea să le facă de pe urma vânzării mobilei. În general, era mulțumit.

Sosirea la New York și destrămarea grupului nu fură tocmai pline de bucurie. Toate certurile fuseseră uitate și călătorii știură atunci că cea mai minunată călătorie de la Noe încoace luase sfârșit. Nu era unul singur printre ei care să nu fi vrut să o ia de la capăt a doua zi.

Imediat după debarcare, Brewster și Gardner se ocupară de plățile finale. După ce rezolvară toate datoriile de pe urma croazierei, simțiră că o perioadă de reflecție ar fi cât se poate de nimerită. Era un moment dificil – un moment în care reproșurile nerostite pluteau în aer. Dar Gardner părea să fie cel mai melancolic dintre cei doi.

În camera în care stăteau, grămezi de ziare stăteau împrăștiate pe podea. Fiecare dintre ele spunea câte o poveste senzațională despre călătoria fiului risipitor, cu fotografii, întâmplări și profeții. Monty era rănit, umilit și ofensat, dar suficient de sincer pentru a recunoaște că multe dintre lucrurile spuse despre el erau justificate. Citea părți din articole, pentru ca apoi să le arunce cât colo, lipsit de speranță. În câteva săptămâni, aveau să spună o altă poveste, la fel de emfatic.

— Partea cea mai proastă, Monty, e că ești la limita sărăciei, mormăi Gardner. Eu am făcut tot ce-am putut să pun bani de-o parte aici, acasă, așa cum poți să vezi după cifrele astea, dar nimic nu poate să echilibreze extravaganțele călătoriei tale. Sunt pur și simplu înspăimântătoare.

Cu reproșurile prietenilor traversându-i mintea și așa îngrijorată, cu rânjetele de dispreț ale cunoscuților care îi răneau mândria, cu articolele din ziarele comice care îl torturau fără milă, Brewster era pe cale să devină cel mai nefericit om din New York. Prietenii săi mai vechi îl evitau când îl vedeau, membrii clubului îl ignorau sau îl

batjocoreau de față cu alții, femeile îl tratau mereu cu răceala reproșurilor nerostite și întreaga lume părea scufundată în umbră. Insistența acestei disperări îl ținea treaz, dar efortul care îl împovăra era atât de stăruitor, că lupta era din ce în ce mai mult în dezavantajul lui. Nu se așteptase să fie întâmpinat astfel.

Spre deosebire de omul care fusese înainte, Monty era acum o epavă fizică, tras la față, slab, o umbră a new-yorkezului binedispus de pe vremuri, ajuns obiect al milei și disprețului. Rușinat și disperat, aproape că îi lipsise curajul să se întâlnească cu doamna Gray. Își refuza consolarea pe care altădată o primise de la ea, iar suferința lui, oricât de neobișnuită ar fi fost, era reală. Dădea, într-o nechibzuință totală, cină după cină, petrecere după petrecere, toate cu cheltuieli excesive, iar mulți dintre oaspeții săi îi râdeau în față în timp ce se bucurau de ospitalitatea lui. Adevărații prieteni protestau, îl implorau, făceau tot ce puteau pentru a opri graba cu care se îndrepta spre sărăcie, dar fără succes; nu putea fi oprit.

În cele din urmă, mobila a început să dispară, apoi vesela, apoi bibelourile ieftine. Ușor, ușor au dispărut toate, până când apartamentele au rămas goale și el cheltuise toți cei 40.350 de dolari pe care îi obținuse din vânzări. A plătit servitorii, a părăsit apartamentul și a început să afle ce înseamnă să nu mai ai para chioară. La bancă, a constatat că dobânda banilor săi însuma 19.140 de dolari și 86 de cenți. Cu o săptămână înainte de 23 septembrie, întregul milionul dispăruse, inclusiv sumele pe care le câștigase din cherestea și combustibili și alte întreprinderi fără noroc. Mai avea încă 17.000 de dolari din banii de dobânzi de prin bănci, dar inima lui avea un miliard de remușcări, toate dobânzi ale risipei sale.

Se bucură când descoperi că servitorii îi furaseră lucruri în valoare de 3.500 de dolari, inclusiv cadourile de Crăciun pe care nu le-ar fi putut

vinde. Singurele încurajări pe care le primi veneau de la Grant și Ripley, avocații, care îl încurajau, îmboldindu-l înainte și promițându-i o viață strălucitoare. Swearengen Jones era la fel de tăcut ca muntele pe care trăia. Nu primise nicio veste de la el și nu era deloc sigur că avea să fie de acord cu felul în care se ștersese orice urmă a averii lui Edwin Peter Brewster.

Dan DeMille și soția lui îl implorară pe Monty să vină cu ei la munte înainte să-și risipească întreaga avere. Domnul DeMille îi oferi bani și un loc de muncă, odihnă și siguranță dacă renunța la drumul pe care apucase. Undeva pe Strada 40, Peggy Gray era mâhnită din cale afară, și el știa asta. În ultima săptămână a încercării, doi sau trei dintre cei pe care îi crezuse prieteni se făcură că nu îl cunosc când se întâlnise cu ei; nu-l interesă nici faptul că domnișoara Barbara Drew avea să devină ducesă înainte de sfârșitul iernii. Găsi totuși ceva satisfacție în vestea că un individ din Chicago, pe nume Hampton, ieșise de mult din cursă.

Într-una dintre zile îl implora pe credinciosul Bragdon să fure terrierii. Nu putea și nu voia să-i vândă și nici nu îndrăznea să-i dea altcuiva. Profund mâhnit, Bragdon acceptă câinii, iar Brewster anunță în aceeași zi că oferă o recompensă oricui îi aduce, „fără întrebări“.

Închirie un apartament într-un mic hotel și începu să plănuiască intens cum să scape de ultimele mii de dolari. Bragdon locuia cu el, iar „Băiețeii bogaților“ erau cu toții pregătiți să-l ajute la prima strigare. Dar până și acea locuință trebui abandonată în cele din urmă. Ușa vechilor camere din Strada 40 era încă deschisă pentru el, și, deși tremura la gândul de a-și face din ele un refugiu, înfruntă acea încercare grea ca un martir.

XXX
Promisiunea prosperității

— Monty, îmi frângi inima! a fost primul și ultimul reproș pe care doamna Gray i l-a făcut vreodată.

Era cu două zile înainte de data de 23 și nu-l rostise decât după ce oamenii de la magazinul de mâna a doua plecaseră de la ușa ei cu toate hainele lui în spatele unei trăsuri. Ea și Peggy îl văzuseră foarte puțin pe Brewster, și neliniștea și agitația lui le îngrijorau. Tot orașul vorbea despre întoarcerea lui. Bărbații încercau să-l evite, dar el continua să risipească o parte a averii sale pe supușii săi nedoritori. Când dădu cinci mii de dolari bani gheață Casei Ziariștilor, până și prietenii săi traseră concluzia că e nebun de legat. Era singura donație pe care o făcuse și își justifică această zgârcenie reamintindu-și de ordinul lui Jones care-i cerea „să facă donații cumpătate". Nu se mai gândea la nimic, decât la râvna copleșitoare de a scăpa de ultimele enervante mii de dolari. Se simțea ca un exclus, un paria, un lucru urât care-i infecta pe toți cei cu care intra în contact. Îi era aproape imposibil să doarmă și îi venea greu să mănânce; dădea cine elaborate, unde nici măcar nu se atingea de mâncare. Prietenii săi cei mai buni începuseră deja să discute măsura de a-l interna într-un sanatoriu, ca să-l împiedice să-și piardă mințile. Toată lumea vorbea despre cazul lui ca despre unul neobișnuit în istoria omenirii; niciun ziarist nu putea să-i găsească o paralelă, nimeni nu știa cu cine să-l compare.

Doamna Gray îl întâlni în holul casei ei tocmai când băga în buzunar cei șaizeci de dolari pe care

îi primise pe haine. Era palidă la față ca o fantomă. Încercă să răspundă mustrărilor ei, dar cuvintele nu-i ieșeau pe gură, așa că plecă în camera lui, încuind ușa după el. Acolo începu să se gândească la tranzacția care avea să ducă la dispariția totală a ultimei părți din milionul lui Edwin Brewster – ultimul său raport către Swearengen Jones, executorul testamentului lui James Sedgwick. Pe podea erau tot felul de pachete, ambalate cu grijă și legate, iar pe masă se găsea o foaie lungă de hârtie albă pe care scria raportul. Pachetele conțineau chitanțe – mii și mii de chitanțe – pentru toți dolarii pe care-i cheltuise în mai puțin de un an. Avea să le trimită lui Jones pentru inspecție, ținute cu atenție și în mod cinstit, de parcă bătrânul din vest avea să citească nenumăratele documente în detaliu.

Balanța conturilor era făcută la milimetru. Pe foaia albă erau toate înregistrările lipsei sale de scrupule, epitaful milionului său. În buzunar mai avea șaptezeci și nouă de dolari și opt cenți. Trebuia să-l țină patruzeci și opt de ore, după care aveau să fie trecuți lângă restul. Plănuia să-i viziteze pe Grant și Ripley în după-amiaza zilei de 22 și să le citească raportul, înainte de întâlnirea cu Jones de a doua zi.

Înainte de amiază, după întâlnirea cu doamna Gray, coborî scările și, pentru prima oară după multe zile, o căută pe Peggy. Vechiul său zâmbet i se citea din nou în privire și vechiul ton energic al vocii sale se auzi din nou, când intră s-o caute în bibliotecă. Nu citea. Cărțile, plăcerile și toate bucuriile vieții n-o mai preocupau; se gândea numai la dezastrul în care se afla băiatul pe care îl iubise dintotdeauna. Inima lui începu să bată și mai tare când se uită în ochii ei adânci și speriați, care se îndreptară spre el plini de frică și iubire.

— Peggy, tu crezi că mai merit bunătatea mamei tale? Crezi c-o să-mi ceară să mai locuiesc aici? întrebă el fără să ezite, punându-i mâna într-a lui.

A ei era rece, a lui ardea ca focul.

— Mai știi ce mi-ai spus când nu mai știu pe unde eram? Mi-ai spus c-o să mă lase să locuiesc aici, dacă merit. Sunt sărac, Peggy, și mi-e teamă… Mi-e teamă că trebuie să mă apuc din nou de muncă. O să mă dea afară? Știi doar că-mi trebuie un loc în care să stau. O să mă duc la azilul săracilor? Mai ții minte că mi-ai zis într-o zi că o să sfârșesc în azilul săracilor?

Ea îl privea drept în ochi, temătoare de ce ar putea găsi acolo. Dar nu se vedea nici măcar o umbră de nebunie acolo, nicio nervozitate; se vedea, în schimb, zâmbetul liniștit al unui om care e împăcat cu sine și cu lumea. Se simțea emoția din vocea lui, dar era vocea cuiva care era stăpân pe mintea lui.

— I-ai cheltuit pe toți, Monty? întrebă ea aproape șoptit.

— Asta e ce-a mai rămas din averea mea, spuse el, deschizându-și portofelul, calm. Sunt exact în locul în care eram acum un an. Milionul s-a dus și aripile mi-au fost tăiate.

Era albă la față, și peste inima ei parcă se așezase gheața. Cum putea să vorbească atât de liniștit despre problema aceea, când ea agoniza tocmai de dragul lui? Încercă de două ori să vorbească, dar vocea o părăsi. Se întoarse încet și merse la fereastră, stând cu spatele la bărbatul care zâmbea atât de trist și atât de fără inimă.

— Nu voiam milionul, Peggy, continuă el. Ești și tu de aceeași părere ca toți ceilalți, știu, c-am fost un prost să fac ce-am făcut. Ar fi idiot din partea mea să te acuz pe tine sau pe ceilalți că gândiți asta despre mine. Aparențele s-au strâns împotriva mea și dovezile sunt copleșitoare. Acum un an mi se spunea că sunt bărbat, iar azi mi-au interzis orice pretenție pe care aș mai putea-o avea la acest renume. Lumea spune că sunt nebun, un neghiob, un criminal chiar, dar nimeni nu mai crede că sunt bărbat. Peggy, o să-ți schimbi părerea

despre mine dacă-ți spun c-o să-mi reiau viața de la început? Un nou Monty Brewster o s-o ia de la capăt în câteva zile, sau – dacă vrei tu – o să fie tot cel vechi, Monty cel pe care-l știai odată.

— Vechiul Monty, murmură ea încet, visătoare. Ar fi bine dacă l-aș revedea, mult mai bine decât să-l văd pe Monty din ultimul an.

— Și, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le-am făcut, o să-mi rămâi alături? N-o să mă părăsești ca toți ceilalți? O să fii aceeași Peggy ca înainte? o întrebă el, pierzându-și calmul.

— Cum poți să-ntrebi asta? De ce te-ai îndoi de mine?

Rămăseseră tăcuți câteva clipe, uitându-se fiecare în sufletul celuilalt, văzând fiecare începutul unei vieți noi.

— Copilă, spuse el cu voce tremurătoare, mă-ntreb dacă ții suficient de mult la mine încât să… Dar nu putu să continue întrebarea decât cu privirea.

— S-o iau de la început cu tine? îi șopti ea.

— Da. Să ai încredere în fiul risipitor care s-a întors acasă. Fără tine, copilă, viața mea n-ar fi decât pleavă. Peggy, pe tine te vreau, pe tine! Tu mă iubești, văd asta în ochii tăi, o simt când îmi stai aproape.

— Cât de mult ți-a luat să-ți dai seama, spuse ea gânditoare, întinzându-și brațele spre el.

O ținu în brațe multe minute, găsind din nou pacea frumoasă din lume.

— De cât timp simți asta pentru mine? întrebă el în șoaptă.

— Dintotdeauna, Monty, dintotdeauna.

— Și eu la fel, draga mea, dintotdeauna. Îmi dau seama de asta acum, mi-am dat seama de luni de zile. O, ce prost am fost să irosesc toată dragostea ta, toată dragostea mea! Dar nu o să fiu un risipitor în dragoste, Peggy! N-o să irosesc nici măcar un atom din ea, draga mea, atâta timp cât o să trăiesc.

— Și-o să construim o dragoste mai mare împreună, Monty, la fel cum o să începem o altă viață împreună. N-o să fim niciodată săraci atâta timp cât dragostea o să fie comoara noastră.

— Și n-o să-ți displacă să fii săracă alături de mine? întrebă el.

— N-am cum să fiu săracă alături de tine, spuse ea cu simplitate.

— Și când te gândești c-aș fi putut să pierd toate lucrurile astea! zise el cu pasiune. Ascultă, Peggy, o să-ncepem un drum nou împreună, tu să fii soția și averea mea. Tu o să fii tot ce mai păstrez din trecutul meu. Vrei să te măriți cu mine poimâine? Nu mă refuza, dragostea mea! Vreau să reîncep totul atunci. La șapte dimineața? Nu vezi ce început bun poate să fie ăsta?

Și o imploră cu atâta ardoare și sinceritate, că o convinse, deși totul părea să fi pornit dintr-un capriciu pe care ea nu-l putea înțelege. Nu avea să afle decât după aceea motivul pentru care îi ceruse să se căsătorească în dimineața zilei de 23 septembrie, cu două ore înainte de ora stabilită pentru primirea milioanelor lui Sedgwick. Dacă totul avea să meargă bine, milioanele acelea aveau să fie ale lui Brewster înainte de ora douăsprezece, și viața în sărăcie a lui Peggy nu avea să dureze mai mult de trei ore. Dar ea credea că Monty e omul cu care merită să-ți petreci viața în sărăcie. Așa că aveau să înceapă noua viață cu o singură posesiunea – iubirea.

Peggy se opuse intenției lui de a cheltui ultimii șaptezeci de dolari, dar el era ferm hotărât s-o facă. Urma să se plimbe împreună și să ia cina și să trăiască ultima picătura din vechea lor viață – totul pe șaptezeci de dolari. A doua zi, aveau să ia totul de la capăt. Există, însă, un moment grosolan în care lui îi trecu prin minte că Peggy ar fi putut să fie considerată un „bun“ dacă avea să o ia de soție înainte de ora nouă. Dar își dădu seama că i se ceruse doar ca el să fie fără niciun ban și să nu

posede niciun obiect cumpărat din banii lui Peter Edwin Brewster. Femeia care nu avea să-i fie nevastă oficială decât după ce avea să scape de toți banii nu putea fi considerată produsul moștenirii bătrânului. Dar fu atât de atent în legătură cu evenimentul, că se decise să împrumute bani de la Joe Bragdon ca să cumpere actele și să plătească preotul. Nu numai că avea să fie sărac lipsit pământului în ultima zi, dar avea să fie și datornic. Atât de mult se schimbase fața lumii pentru el acum, că nici măcar gândul că n-ar fi primit banii lui Sedgwick nu putea să-i întunece noua viață și bucuria pe care i-o adusese Peggy Gray.

XXXI

Cum au dispărut milioanele

Curând după ziua de 22 septembrie, Monty împături raportul pentru Swearengen Jones, și îl băgă în buzunar și porni înspre firma de avocatură. Un poștalion venise să ia un pachet curios cu câteva minute înainte. Doamna Gray nu-și putu ascunde curiozitatea, dar răspunsurile lui Brewster nu o ajutară să rezolve misterul. Nu-i putea spune că pachetul acela voluminos conținea chitanțele care aveau să îi dovedească sinceritatea în momentul în care avea să își încheie socotelile cu domnul Jones. Brewster folosise chitanțele proprii pentru fiecare plată. Micul caiet de chitanțe fusese făcut la comandă pentru el; nu numai el, dar și fiecare persoană care lucrase pentru el avea unul. Indiferent cât de ieftin era obiectul cumpărat, persoana care primise fie și un dolar de la Brewster trebuise să semneze o chitanță. Băieții care îi aduceau ziarele și văcsuitorii erau singurii cărora nu li se cerea asta; bacșișurile chelnerilor, ușierilor, taximetriștilor erau înregistrate și așezate într-o categorie separată. Chitanțele pentru cei câțiva dolari pe care îi mai avea urma să fie livrate în dimineața zilei de 23, iar raportul general, să fie terminat până la ora nouă a aceleiași zile.

O sărută pe Peggy de rămas-bun, îi spuse să fie pregătită pentru o plimbare la ora patru, apoi plecă să-i caute pe Joe Bragdon și Elon Gardner. Stabilise dinainte întâlnirea cu ei; le spuse de planul lui de a se căsători a doua zi.

— Nu-ți poți permite asta! Monty, izbucni Joe fără teamă. Peggy e o fată prea bună! Dumnezeule, nu e corect față de ea!

— Am căzut amândoi de acord să începem o altă viață mâine. Așteptați să vedeți ce iese. Cred c-o să vă surprindă. Întâmplător, azi trebuie să rezolv cu actele și să vorbesc cu preotul. O să fie foarte restrâns. Joe, tu poți să fii cavalerul meu de onoare dacă vrei, și Gardie, m-aștept să vii acolo să semnezi ca martor. Mâine-seară o să luăm cina la doamna Gray. Lista cu „participanți" n-o să fie foarte lungă, vă asigur. Dar o să vorbim despre asta mai târziu. Acuma vreau să vă cer niște bani cât să-mi ajungă pentru certificatul de căsătorie și pentru plata preotului. O să mă-ntorc mâine după-amiază.

— Să mă ia dracu', exclamă Gardner, consternat de curajul tânărului.

Dar se duseră cu el ca să ia certificatul, și Bragdon plăti pentru el. Gardner promise să găsească un preot care să ajungă la casa familiei Gray a doua zi dimineața. Cealaltă cerință a lui Monty – rostită cu profundă gravitate – era ca Peggy să nu afle despre înțelegerea aceea cu certificatul și preotul. Se grăbi apoi înspre biroul lui Grant și Ripley. Pachetele cu chitanțe ajunseseră acolo înaintea lui.

— Jones a ajuns în oraș? fu prima întrebare pe care o puse nerăbdător după ce-i salută.

— Nu s-a cazat la niciunul dintre hoteluri, îi răspunse domnul Grant, iar Brewster nu observă privirea îngrijorată a avocatului.

— O să vină în noaptea asta, bănuiesc, spuse el satisfăcut.

Avocații nu-i spuseră că toate telegramele pe care le trimiseseră lui Swearengen Jones în ultimele două săptămâni se întorseseră necitite în biroul din New York. Compania de telegraf raportase că domnul Jones nu e de găsit și că nu mai e în Butte din 3 septembrie. Avocații așteptau în fiecare oră vești de la persoane din Montana cărora le ceruseră informații și sfaturi prin telegrame. Erau din cale afară de nervoși, dar

Montgomery Brewster era prea nerăbdător și entuziasmat ca să o observe.

— Un străin înalt și cu barbă a venit în dimineața asta aici să-ntrebe de dumneavoastră, spuse Ripley, care stătea aplecat asupra unor hârtii de pe birou.

— A, trebuie să fi fost Jones, cu siguranță! Întotdeauna mi-am imaginat că are barba lungă, spuse Monty ușurat.

— Nu era domnul Jones. Îl știm destul de bine pe Jones. Omul acesta era un necunoscut și a refuzat să ne dea numele. Spunea că va suna la doamna Gray în după-amiaza asta.

— Arăta ca un polițist sau creditor? întrebă Monty râzând.

— Arăta cât se poate de mult ca un vagabond.

— Ei, să uităm de el deocamdată! spuse Monty, scoțând raportul din buzunar. Ați putea să vă uitați peste raportul ăsta, domnilor? Vreau să știu dacă poate să fie prezentat așa domnului Jones.

Mâna lui Grant tremura când luă hârtia împachetată cu grijă din mâinile lui Brewster. Cei doi schimbară câteva privire disperate.

— Înțelegeți desigur că raportul e doar un rezumat al tuturor cheltuielilor. Sunt clasificate cu grijă, însă, iar chitanțele din pachete sunt aranjate în așa fel încât domnul Jones să poată verifica ușor cifrele din raport. De pildă, acolo unde scrie „trabucuri", am pus întreaga sumă pe care-am ars-o. Chitanțele vor servi drept registru detaliat.

Domnul Ripley luă hârtia din mâinile partenerului său și, recăpătându-și calmul, citi raportul cu voce tare:

New York, 23 sept., 19...

D-lui Swearengen Jones,

Executor al testamentului răposatului James T. Sedgwick, Montana:

Conform condițiilor sus-numitului testament și conform instrucțiunilor stabilite de dumneavoastră

ca executor, prezint aici raportul chitanțelor și cheltuielilor pentru anul care se termină la miezul nopții, 22 septembrie. Acuratețea cifrelor prezentate în această expunere generală poate fi stabilită prin referire la chitanțe, care sunt parte a prezentului raport. Nu mai am în posesie nici măcar un cent din banii lui Edwin Peter Brewster și nu pot să cumpăr nici măcar o piatră de mormânt ca să indic unde am îngropat această avere. Vă trimit aceste cifre pentru o analiză amănunțită.

CAPITAL INIȚIAL	
	1.000.000 $
Nenorocirea cherestea și combustibili	
	58.000
Pariu prost pe meci de box	
	1.000
Educația în Monte Carlo	
	40.000
Erori la cursele de cai	
	700
Vânzarea a șase pui de terrier	
	150
Vânzare mobilier și obiecte personale	
	40.500
Dobândă conturi bancare	
	19.140
Suma totală destinată cheltuirii	
	1.160.040
CHELTUIELI	
Chirie apartamente	
	23.000
Mobilare apartamente	
	108.372
Trei automobile	
	21.000

Închiriere șase automobile

25.000

Pariu pierdut cu DeMille

1.000

Salarii

25.650

Sumă plătită oamenilor răniți în accident de mașină

12.240

Sumă pierdută în faliment bancă

113.468

Sumă pierdută la curse de cai

4.000

Tavan fals de sticlă

3.000

Cadouri de Crăciun

7.211

Poștă

1.105

Telegrame și cablograme

3.253

Papetărie

2.400

Doi terieri de Boston

600

Sumă furată de tâlhari

450

Sumă pierdută tur concerte

56.382

Sumă pierdută ca urmare a speculațiilor lui O. Harrison (în contul meu) *60.000*

Un bal (în două părți)

30.000

Favoruri suplimentare

6.000

O croazieră cu iahtul

212.309

Un carnaval

6.824

Trabucuri

1.720

Băuturi, mai ales pentru alții

9.040

Îmbrăcăminte

3.400

Închiriere vilă

20.000

Un curier

500

Cine

117.000

Supeuri și mese de prânz

38.000

Spectacole de teatru și mese de seară

6.277

Cheltuieli hoteluri

31.274

Preț bilete tren și vapor

61.218

Donația pentru băieții cu ziarele

5.000

Două spectacole de operă

30.000

Reparații la Flitter

6.342

Remorcare de cine știe unde până la Southampton

50.000

Suită specială în Florida

1.000

Reședință în Florida

5.500

Supraveghere medicală

3.100

Cheltuieli de trai în Florida

8.000

Furt al obiectelor personale de către servitori	*3.580*
Taxe pe proprietate privată	*112, 25*
Diverse	*9.105*
Cheltuieli casnice	*24.805*
Total cheltuieli	*1.160.040 $*
SUMĂ RĂMASĂ	*0.000.000 $*

Cu respect,
Montgomery Brewster

— E prezentat foarte pe larg, după cum puteți vedea, domnilor, dar există chitanțe pentru orice cheltuială, în afară de câteva lucruri neimportante. Ar putea să creadă că mi-am împrăștiat averea, dar îl provoc pe el sau pe oricine altcineva să arate că nu i-am cheltuit spre propriul folos. Să fiu sincer, parcă au fost o sută de milioane. Dacă vrea cineva să vă convingă că e ușor să cheltuiești un milion de dolari, trimiteți-l la mine! Toamna trecută aveam optzeci și două de kilograme, ieri abia ajungeam la șaizeci și trei; vara trecută nu aveam niciun rid pe frunte și n-aveam fir de păr alb în cap. Acum puteți vedea efectele muncii excesive. O să-mi ia o groază de timp să revin la condiția fizică dinainte, dar cred c-o pot face în vacanța care începe de mâine. Din întâmplare, urmează să mă și căsătoresc mâine, tocmai acum când sunt mai sărac decât aș putea fi vreodată. Încă mai am câțiva dolari de cheltuit, așa că trebuie să plec. Mâine o să vă dau raportul pentru ce cheltuiesc în seara asta. Intră în categoria „diverse“, dar o să vă

aduc chitanțele, desigur. Ne vedem mâine dimineață!

Plecă, nerăbdător să fie alături de Peggy, fiindu-i teamă să-și mai discute raportul cu avocații. Grant și Ripley dădură uimiți din cap și rămaseră tăcuți mult timp după plecarea lui.

— Ar trebui să primim de veste până diseară, spuse Grant, dar se simțea îngrijorarea din vocea lui.

— Mă-ntreb, zise Ripley, cum o să reacționeze dacă se-ntâmplă ce e mai rău.

XXXII

Noaptea de dinainte

„Totul depinde de Jones acum“, îi trecea lui Brewster prin minte în drum spre întâlnirea cu Peggy Gray. „Milionul s-a dus, s-a dus tot. Sunt mai sărac decât Iov. Depinde de Jones, dar nu văd cum ar putea lua o decizie care să fie împotriva mea. A insistat să facă din mine un om sărac și nu poate să fie atât de lipsit de suflet încât să mă refuze. Dar dacă îi dă prin cap să fie mârșav? Mă-ntreb dacă aș putea să anulez testamentul, să-l înving în instanță.“

Peggy îl aștepta. Avea obrajii roșii, ca de febră. Entuziasmul acela nebun al lui o prinsese și pe ea.

— Haide, Peggy! strigă el nerăbdător. Asta e ultima noastră sărbătoare, să fim bucuroși! Mâine putem s-o dăm uitării, dacă vrei, când o luăm de la capăt, dar poate c-o să merite să fie ținută minte.

O ajută să se așeze pe banchetă și sări lângă ea.

— Am plecat! strigă el cu vocea tremurătoare.

— E nebunie curată, dragule, spuse ea, dar în privirea ei strălucea bucuria nesăbuinței.

Și-așa porniră brișca și cele două inimi vesele. Doamna Gray se întoarse de la fereastra casei sale cu lacrimi în ochi. I se părea, îngrijorată cum era, că cei doi porniseră spre o viață plină de întuneric.

— Un om cu o înfățișare curioasă a venit să te caute azi după-amiază, Monty, spuse Peggy. Avea barbă și m-a dus cu gândul la unul dintre cowboy-i lui Remington[25].

— Cum îl chema?

— I-a spus servitoarei că nu contează. L-am văzut când se îndepărta, și părea un bărbat în toată

firea. A zis că vine mâine dacă nu te găsește în noaptea asta. Nu-l recunoști după descriere?

— Deloc. Nu-mi închipui cine poate să fie.

— Monty, spuse ea, după ce se gândi câteva clipe, nu… ar fi putut să fie un…

— Știu ce vrei să spui. Un polițist trimis să-mi ceară vreo datorie sau ceva de genul ăsta. Nu, draga mea, îți dau cuvântul meu de onoare că nu datorez nimic nimănui.

Apoi își aminti de datoria pe care o avea la Bragdon și Gardner.

— Cu excepția câtorva datorii personale, adăugă în grabă. Nu-ți face griji, dragă, am ieșit să ne distrăm și trebuie să profităm de asta! Mai întâi mergem să ne plimbăm prin Central Park, apoi o să luăm cina la Sherry.

— Dar trebuie să ne schimbăm hainele pentru asta, zise ea. Și însoțitorii?

Se întoarse roșu la față când o auzi vorbind despre îmbrăcăminte.

— Mi-e rușine să-ți spun asta, Peggy, dar nu mai am alte haine decât astea pe care le port acum. Nu, nu te îngrijora, o să fac mâine o comandă pentru haine noi de seară, dacă am timp. Cât despre însoțitori, lumea n-o să înceapă să vorbească până mâine, și atunci…

— Nu, Monty, Sherry e în afara oricărei discuții! Nu putem să mergem acolo! spuse ea hotărâtă.

— O, Peggy! Asta strică totul, zise el profund dezamăgit.

— Nu e corect față de mine, Monty. Ne-ar cunoaște toți, și toată lumea ar vorbi. Ar spune: „Uite-i și pe Monty Brewster și Margaret Gray. Își cheltuiește ultimii dolari cu ea.“ Doar nu vrei să creadă asta?

El își dădu seama că protestul ei e îndreptățit.

— O cină liniștită într-un restaurant mai retras m-ar bucura, spuse ea.

— Ai dreptate, Peggy, ai întotdeauna dreptate. Vezi tu, m-am obișnuit atâta să cheltuiesc banii cu căruța, că nu mai știu s-o fac altfel. Cred c-o să te las pe tine să ții portmoneul de mâine. Stai să mă gândesc... Cred că știu un restaurant drăguț în centrul orașului. Mergem acolo și după aia la teatru. Dan DeMille și soția o să fie în loja mea, și pe urmă mergem cu toții la studioul lui Pettingill. O să le ofer băieților o cină de rămas-bun. Dacă n-am greșit calculele, ăsta o să fie sfârșitul plimbării din seara asta și o să ne îndreptăm spre casă bucuroși.

La ora unsprezece, studioul lui Pettingill își deschise ușile pentru „Băiețeii bogaților“ și oaspeții lor, și ultimul lor „prânz olandez“ își urmă cursul. Brewster plătise pentru el în acea seară, și, când se așeză în capătul mesei, nu mai avea niciun ban în buzunar. Cu un an înainte, în același loc și la aceeași oră, el și „Băiețeii bogaților“ sărbătoreau o zi de naștere. În acea seară moștenise un milion de dolari. În noaptea asta era mai sărac decât în toate celelalte ocazii, dar se aștepta la un mic cadou la noua aniversare.

În jurul mesei, pe lângă cei nouă „băieței“, mai erau șase oaspeți, printre care soții DeMille, Peggy Gray și Mary Valentine. Nopper Harrison era singurul dintre „băieței“ care lipsea; Brewster închinase în sănătatea lui imediat după toasturile în cinstea miresei și mirelui.

Dar petrecerea fu întreruptă mult mai devreme decât cea care avusese loc cu un an înainte. Ellis îi adusese mesajele lui Brewster abia la ora trei noaptea, dar băiatul de la compania telegrafică care sunase la ușa lui Pettingill și la petrecerea trecută îi aduse o telegramă înainte de miezul nopții.

— Încep să vină felicitările, bătrâne, spuse DeMille în timp ce Monty se uita cu teamă la micul plic pe care i-l dăduse băiatul.

— La mulți ani de ziua ta, sugeră Bragdon. Pe Zeus, ce inteligent din partea ta să te căsătorești de ziua de naștere, Monty! Le dă prietenilor tăi ocazia să economisească timp și bani.

— Citește-o cu voce tare! zise Metrou Smith.

— Sunt șaizeci la sută șanse să fie de la Nopper Harrison, spuse Pettingill.

Deși nu știa de ce, degetele lui Brewster tremurau când deschise plicul. Avea sentiment groaznic în suflet, o premoniție înspăimântătoare că avea să primească vești proaste îl copleși. Scoase telegrama și o despături lent, dureros. Nimeni n-ar fi putut spune, uitându-se la fața lui, că se simțea de parcă și-ar fi citit condamnarea la moarte. Telegrama era de la Grant și Ripley. Era clar că băiatul umblase după el prin oraș să i-o dea de ceva timp. Avocații o scriseseră la ora 8.30.

O citi dintr-odată, cu ochii arzând și inima înghețată în piept. Până la sfârșitul vieții sale, cuvintele acelea i-au rămas adânc întipărite în minte:

Vino la birou imediat. O să te așteptăm toată noaptea dacă e nevoie. Jones a dispărut și nu i se poate da de urmă.

Grant & Ripley.

Brewster încremeni, iar pe chipul lui nu se citea nicio emoție. Ceilalți începură să strige să fie citită telegrama, dar el parcă surzise și nu mai putea să-și miște buzele. Fiecare strop de sânge din corpul său înghețase după șocul acela, fiecare dintre cele cinci simțuri pe care i le dăruise Creatorul erau concentrate asupra celor unsprezece cuvinte transcrise neglijent de operatorul telegrafic: „Jones a dispărut și nu i se poate da de urmă.“

JONES A DISPĂRUT! Acestea erau cuvintele, simple și terifiante în claritatea lor, extraordinar de brutale. Încet, restul mesajului începu să-i reclame atenția. „Vino la birou imediat“ și „O să te așteptăm toată noaptea“ erau propozițiile care se

luptau una cu alta să fie băgate în seamă. Era calm pentru că-i lipsea puterea să exprime vreo emoție. N-a știut niciodată cum a reușit să-și păstreze controlul după aceea. O forță puternică și binevoitoare s-a arătat atunci, venindu-i in ajutor cu punctualitatea unui spiriduş. În cele din urmă, și-a dat seama că ceilalți așteaptă ca el să citească mesajul cu voce tare. Nu era sigur că avea să poată articula cuvintele dacă va deschide gura să vorbească, dar vocea lui sună ferm, firesc și rece ca oțelul.

— Îmi pare rău că nu pot să vă vorbesc despre asta, spuse el atât de grav, că toată lumea amuți. Este o chestiune de afaceri atât de importantă, că trebuie să vă cer să mă iertați că mă retrag o oră. O să vă explic totul mâine. Vă rog să nu vă îngrijorați. O să vă fiu foarte recunoscător, dacă o să aveți bunăvoința să rămâneți în continuare la cina unei gazde absente. Este imperios necesar să plec, chiar acum! Promit să mă-ntorc într-o oră.

Stătea în picioare, cu genunchii înțepeniți, ca de fier.

— E ceva grav? întrebă DeMille.

— Ce! S-a-ntâmplat ceva? se auzi vocea speriată și șovăielnică a lui Peggy.

— Mă privește doar pe mine și e numai o chestiune de afaceri. Serios, nu mai pot întârzia plecarea cu nici măcar un minut. E vital! Într-o oră o să fiu înapoi. Peggy, nu te îngrijora, nu te nelinişti din cauza mea! Continuați să vă distrați și când o să mă-ntorc o să fiu cel mai vesel dintre toți. E ora douăsprezece. O să fiu aici la ora unu, 23 septembrie.

— Lasă-mă să vin cu tine! îl imploră Peggy tremurând, în timp ce ieși după el în hol.

— Trebuie să merg singur, îi răspunse el. Nu-ți face griji, micuțo, o să fie totul în regulă!

Sărutul lui o înfrigură pe Peggy până în străfundul inimii.

[25] Frederic Remington (1861-1909), pictor american, cunoscut pentru tablouri care înfățișează viața din Vestul Sălbatic.

XXXIII
Fuga lui Jones

Totul i se părea un vis lui Brewster pe măsură ce se grăbea prin noapte ca să ajungă la biroul lui Grant și Ripley. Era năuc, derutat, doar pe jumătate conștient. Un zâmbet amar i se ivi pe față când se îndepărtă de șinele de tramvai, chiar în momentul în care atinse cu mâna bara unei mașini căreia îi făcuse semn să se oprească. Își aminti că nu are suficienți bani cât să plătească costul călătoriei. Erau șase sau șapte străzi până la biroul avocaților, și fugi până la intrarea clădirii imense.

Niciun lift n-a urcat vreodată mai lent decât cel care îl ducea acum pe el la al șaptelea etaj. O rază de lumină se vedea prin traversa de deasupra ușii avocaților; intră înăuntru fără să bată nici măcar o dată în tăblia ușii. Grant, care se plimba dintr-o parte în alta a camerei, se opri brusc și își privi vizitatorul în față.

— Închideți ușa, vă rog, se auzi vocea calmă a lui Ripley.

Domnul Grant se așeză pe un scaun și Brewster trânti mecanic ușa.

— E adevărat? întrebă el cu glas răgușit, ținând încă mâna pe mâner.

— Stați jos, Brewster, și păstrați-vă calmul! spuse Ripley.

— Doamne Dumnezeule, omule, strigă Monty, nu vedeți că sunt calm? Continuați, spuneți-mi tot! Ce știți? Ce-ați auzit?

— Nu poate fi găsit, asta e tot, anunță Ripley, încordat peste poate. Nu știu ce înseamnă asta. Nu există nicio explicație. Întreaga întâmplare e de

neconceput. Așezați-vă și o să vă spun tot ce știu imediat!

— Nici nu e mult de spus, zise Grant mecanic.

— Prefer să o ascult în picioare, declară Brewster printre dinți.

— Jones a fost văzut ultima oară în Butte în ziua de trei a acestei luni, spuse Ripley. I-am trimis câteva telegrame după ziua aceea, să-l întrebăm când crede că o să plece spre New York. Ele n-au ajuns la destinatar, iar compania telegrafică ne-a spus că nu poate fi găsit. Am crezut că poate a plecat să se-ngrijească de vreuna dintre proprietățile lui și nu ne-am făcut griji. În cele din urmă, am început să ne întrebăm de ce nu ne-a scris că vine în Est. I-am scris o altă telegramă, dar n-am primit niciun răspuns. Ne-a devenit foarte clar că situația e neobișnuită. I-am scris secretarului și am primit un răspuns de la șeful poliției. Întreba și el, la rândul lui, dacă-i putem spune ceva despre unde se află domnul Jones. Asta ne-a alarmat, și ieri am stat numai pe telegraf. Dar, domnule Brewster, ce-am aflat în urma cercetării noastre e de-a dreptul înfiorător.

— De ce nu mi-ați spus? întrebă Brewster.

— Nu mai e nicio îndoială că Jones a fugit, însoțit de secretarul său. În Butte, lumea crede că secretarul l-a omorât.

— Dumnezeule! fu singurul cuvânt care ieși pe gura lui Brewster.

Ripley își umezi buzele și continuă:

— Avem aici scrisori de la poliție, de la bănci, de la companii și de la vreo șase directori de mină. Le puteți citi dacă vreți, dar vă pot spune ce scrie în ele. Pe la începutul lunii ăsteia, Jones a început să schimbe unele titluri valorice în bani. Știm că ele au fost proprietatea lui James T. Sedgwick, date în păstrare pentru dumneavoastră. Casetele de valori au fost inspectate mai apoi și s-a descoperit că a scos din ele toate depunerile, toate acțiunile, toate lucrurile de valoare pe care putea pune mâna.

De hârtiile și bunurile lui nu s-a atins. Doar ale dumneavoastră au dispărut. Acest fapt le-a făcut pe autorități să creadă că secretarul l-a omorât pe bătrân și a fugit cu averea. Oamenii de la bancă spun că Jones a scos toți banii lui Sedgwick din cont, iar poliția spune că obținuse niște sume fabuloase de pe urma convertirii titlurilor. Partea ciudată e că a vândut minele și proprietățile dumneavoastră unui cumpărător pe nume Golden. Brewster, pare… se pare că a dispărut cu toată averea.

Brewster nu-și luă ochii de la Ripley pe parcursul teribilului discurs; nu se mișcă nici măcar un centimetru din poziția în care se așezase la început.

— Și se face ceva în legătură cu asta? întrebă el mecanic.

— Poliția investighează. Se știe că a pornit spre munți, împreună cu secretarul său, în 3 septembrie. Niciunul dintre ei n-a mai fost văzut de atunci. Parcă i-a înghițit pământul. Autoritățile caută prin munți și depun toate eforturile ca să-l găsească pe Jones sau cadavrul său. E cunoscut drept un individ excentric, așa că la început nimeni nu a prea băgat în seamă acțiunile sale. Asta e tot ce vă putem spune în momentul acesta. S-ar putea ca până mâine să se întâmple lucruri noi. Sună prost – teribil de prost. Noi… Noi am avut cea mai mare încredere în Jones. Doamne, chiar aș vrea să vă pot ajuta, Brewster.

— Nu dau vina pe dumneavoastră, domnilor, spuse Brewster vitejește. Ăsta e norocul meu, atâta tot. Cumva, am știut tot timpul că povestea asta o să sfârșească prost. Însă nu mă așteptam chiar la așa ceva. Sigura mea temere era că Jones nu m-ar fi considerat demn să primesc averea. Nu mi-a trecut prin cap că el ar putea fi cel nedemn.

— O să vă mai mărturisesc câteva lucruri, Brewster, spuse Grant pe un ton scăzut. Domnul Jones ne-a anunțat la început că o să-și bazeze

decizia pe părerea pe care o s-o avem noi despre comportamentul dumneavoastră. De asta n-am ezitat să vă sfătuim să continuați. Cât ați fost plecat pe mare, am primit multe scrisori de la el, toate în stilul acela sarcastic al lui, dar în niciuna dintre ele nu v-a criticat. Părea în întregime satisfăcut de metodele dumneavoastră. De fapt, ne-a spus că ar da un milion din propriii bani dacă ar putea cumpăra capacitatea dumneavoastră de a cheltui măcar un sfert din ei.

— Poate să profite gratis de capacitatea mea. Calul de dar nu se caută la dinți, spuse Brewster amar.

Ușor, ușor, culoarea îi revenea în obraji.

— Ce se știe despre secretar? întrebă brusc, hotărât și energic.

— Din câte am înțeles, era un secretar nou, pe care Jones l-a angajat acum mai puțin de un an. Se spune că Jones avea încredere în el, zise Ripley.

— Și el a dispărut în același timp?

— Au fost văzuți împreună ultima oară.

— Atunci înseamnă că l-a omorât pe Jones, spuse Monty tulburat. Mie mi-e clar ca lumina zilei. Nu vedeți că a avut o oarecare influență asupra bătrânului, convingându-l să adune toți banii la un loc dintr-un pretext sau altul, numai ca să poată jefui întreaga sumă? A mai existat vreodată ceva așa de diabolic?

Începu să se miște prin cameră ca un animal în cușcă, frământându-și mâinile cu nervozitate.

— Trebuie să-l prindem pe secretar! Nu cred că Jones a fost necinstit. A fost înșelat de un ticălos șiret.

— Însă cel mai bizar amănunt, domnule Brewster, e că nimeni nu poate să dea de Golden, cumpărătorul proprietăților dumneavoastră. Se spune că locuiește în Omaha și se știe că a plătit aproape trei milioane de dolari pe proprietatea pe care a trecut-o pe numele lui. I-a plătit-o domnului

Jones în bani gheață, până la ultimul cent din valoarea ei.

— Dar trebuie să trăiască undeva! spuse Brewster perplex. Cum dracu' ar putea să plătească banii dacă nu există?

— Tot ce știu e că nimeni nu poate să-i dea de urmă. Nimeni nu știe nimic de el în Omaha, spuse Grant neputincios.

— Deci s-a întâmplat în cele din urmă, spuse Brewster, emoțiile lui domolindu-se. Ei bine, adăugă el așezându-se într-un fotoliu adânc, a fost prea ciudat ca să fie adevărat. Chiar și la-nceput părea că e un vis, și acum... acum pur și simplu m-am trezit, ca băiatul mic la sfârșitul poveștii. Trebuie să par prost că am luat toate astea în serios.

— Nu exista nicio altă cale, protestă Ripley, ai făcut alegerea bună.

— În cele din urmă, continuă Brewster, și vocea lui parcă era o voce din vis, poate că e la fel de bine să fii în Tărâmul Fermecat, chiar dacă trebuie să cobori după aceea în lumea obișnuită. Poate că sunt nesăbuit, dar nici acum n-aș renunța la povestea asta.

Apoi, Peggy îi reveni în minte și se opri. După o clipă, își reveni și se ridică.

— Domnilor, spuse el tăios, cu o voce schimbată, m-am distrat și acesta e sfârșitul. Sunt obosit până la disperare de toată situația și vă dau cuvântul meu de onoare că mâine o să fiu un alt om. O să mă pun serios pe treabă în lumea reală. O să dovedesc că sângele bunicului meu e și al meu. Și o să ies învingător!

Ripley fu evident mișcat atunci când răspunse:

— Nu mă-ndoiesc nicio clipă de asta. Sunteți făcut din materialul care trebuie. Am văzut asta demult. Vă puteți baza pe noi mâine pentru orice sumă de care aveți nevoie.

Grant fu și el de acord:

— Îmi place spiritul dumneavoastră, Brewster, spuse. Nu sunt mulți bărbați care ar fi răbdat situația ca dumneavoastră. Nu numai că vă e greu, dar e și un cadou jalnic de nuntă pentru soție.

— S-ar putea să primim vești importante din Butte mâine-dimineață, spuse Ripley cu toată speranța… Sau, în orice caz, să primim mai multe detalii. Ziarele o să aibă povești senzaționale, fără îndoială, și am cerut ultimele detalii direct de la autorități. O să avem grijă ca lucrurile să fie investigate cum trebuie. Duceți-vă acasă acum, băiatul meu, și culcați-vă. Ziua de mâine o s-o începeți cu norocul alături și o să fiți fericit toată viața, în ciuda tristeții din seara asta.

— Sunt sigur c-o să fiu fericit, spuse Brewster cu simplitate. Ceremonia are loc la ora șapte, domnilor! Aveam de gând să trec pe la birou la nouă într-o mică chestiune de afaceri, dar până la urmă nu cred că mai e nevoie să mă grăbesc. O să trec pe-aici înainte de prânz să iau banii. Apropo, aici sunt chitanțele pentru banii cheltuiți în noaptea asta. Le puteți pune laolaltă cu celelalte? Am de gând să respect partea mea din contract, și mă și scutește de deranjul de a vi le aduce mâine-dimineață. Noapte bună, domnilor! Îmi pare rău c-ați fost nevoiți să rămâneți treji până acum din cauza mea.

Îi părăsi cât se poate de curajos, dar avu mai multe momente de slăbiciune înainte să-și întâlnească prietenii. Lumea părea ireală, iar el, cel mai ireal lucru din ea. Dar aerul nopții îl întări și-l ajută să-și recapete curajul. Când intră în studio la ora unu, era pregătit să-și respecte promisiunea de a fi „cel mai vesel dintre toți“.

XXXIV
Ultimul cuvânt

— O să-ți spun mai târziu, draga mea, fu toată explicația pe care Peggy, implorându-l, o putu scoate de la el.

La miezul nopții, doamna DeMille o mustră.

— Trebuie să te duci acasă, Peggy! îi spuse. E rușinos pentru tine să stai atât de târziu. Eu mă culcam la ora opt înainte să mă mărit.

— Și adormeai la patru dimineața, spuse Peggy zâmbind.

— Te-nșeli, draga mea. Nu adormeam deloc. Dar n-o să te mai las să stai aici nici măcar un minut! O să faci cearcăne și o să ai ochii roșii mâine-dimineață.

— O, filosof scump ce ești! spuse Peggy. Ce înțeleaptă ești! Crezi că am nevoie de un somn de frumusețe.

— Nu vreau să fii o frumusețe somnoroasă, atâta tot, răspunse doamna Dan.

La întoarcere, după ora aceea chinuitoare petrecută cu avocații, Monty fu asaltat cu întrebări, dar le evită cu inteligență. Doar Peggy insista; își ținu curiozitatea în frâu până când porniră spre casă, apoi îl imploră să-i spună ce se întâmplase. Dar chinul prin care trecuse nu se compara cu acea discuție cu femeia care avea dreptul să primească răspunsuri. Datoria lui era clară, dar eforturile pe care le făcuse fuseseră mari și nu îi era ușor s-o îndeplinească.

— Peggy, s-a-ntâmplat ceva oribil, bâigui el.

— Spune-mi totul, Monty, poți să ai încredere c-o să accept totul cu seninătate.

— Când ți-am cerut să te căsătorești cu mine, continuă el cu o voce gravă, am făcut-o știind că mâine aș fi putut să-ți ofer totul. Mă așteptam să primesc o avere. Nu voiam ca tu să te căsătorești cu un sărac.

— Nu-nțeleg. Ai încercat să-mi pui dragostea la încercare.

— Nu, copilă, nu e asta! Dar promisesem să nu vorbesc despre banii pe care-i așteptam și voiam să te am înainte să-i am.

— Și n-au venit? întrebă ea. Nu văd cum schimbă asta lucrurile. M-așteptam să mă mărit cu un sărac, așa cum zici tu. Crezi că asta schimbă ceva?

— Dar nu-nțelegi, Peggy! Sunt sărac lipit pământului!

— Erai la fel de sărac și când am zis „da", răspunse ea. Nu mi-e frică. Cred în tine! Și dacă mă iubești, atunci n-o să te părăsesc.

— Draga mea... începu el, dar trăsura ajunse la ușă înainte să mai scoată un singur cuvânt.

Monty îi ceru birjarului să mai dea un ocol străzii.

— Noapte bună, iubita mea, îi spuse când ajunseră acasă. Dormi până la opt, dacă vrei. Nu ne mai oprește nimic să facem nunta la nouă, și nu la șapte. De fapt, am motive să vreau ca întreaga mea avere să devină a mea la ora aceea. Tu o să fii tot ce am pe lume, copilă, dar sunt cel mai fericit om!

În camera lui, toată tensiunea aceasta dispăru și Brewster trebui să înfrunte iar realitatea amară. Fără să se mai dezbrace, se aruncă pe divan, întrebându-se ce mai pregătește lumea pentru el. I-o oferea pe Peggy cel puțin, se gândi el, și ea era de ajuns. Dar fusese oare corect cu ea? Avea el dreptate să-i ceară acel sacrificiu? Mintea lui obosită se tot frământa încercând să se hotărască. Un singur lucru îi era clar: că nu poate să renunțe la ea. Viitorul i se întuneca numai gândindu-se la

asta. Alături de ea, putea să facă lucrurile să meargă, dar singur era cu totul altceva. Avea să facă saltul acela și avea să arate că e unul just. Mintea lui începu să reia întâmplările anului lipsit de grație prin care trecuse, și își dădu brusc seama că pierduse încrederea unor oameni merituoși. Experiența lui în destrăbălare nu avea să fie considerată cea mai bună pregătire pentru afaceri. Gândurile acestea îl îndemnau să acționeze. Trebuia să repare ce se stricase. Peggy avea încredere în el. Venise la el când toate îi erau potrivnice, și avea să asude ca un sclav pentru ea, să se înfometeze, să facă orice ca să-i arate că nu se înșelase în privința lui. Ea, cel puțin, ar fi trebuit să știe că poate să fie bărbat.

Uitându-se pe fereastră, văzu noaptea neagră și friguroasă cedând locul zilei. Tras la față, epuizat, se ridică de pe canapea ca să vadă răsăritul soarelui, indiferent la avere sau la sărăcie, la bucurie sau la tristețe. Departe, prin lumina gri, se auzi clopotul care bătea de ora cinci. Ceva mai târziu, șuierăturile fluierelor de la fabrici îi ajunseră la urechi, stinse de-a lungul distanțelor, dar pline de importanța unei noi zile de muncă. Îl chemau, împreună cu toți oamenii săraci, în ateliere și fierării, în marea fabrică a vieții. Noua eră începuse, răsărind strălucitoare și limpede pentru a-i goni melancolia din suflet. Sprijinindu-se de rama ferestrei și întrebându-se unde ar putea să câștige primul dolar pentru Peggy Brewster care era încă Peggy Gray, Monty se îndreptă pregătit să înfrunte provocarea cu un curaj neșovăielnic.

Înainte de ora șapte, era jos și aștepta. Joe Bragdon i se alătură puțin mai târziu, urmat de Gardner și de preot. Soții DeMille apărură fără să fi fost invitați, dar nu fură refuzați. Doamna Dan dădu cu înțelepciune din cap când i se spuse că Peggy încă doarme și că ceremonia se amână până la ora nouă.

— Monty, plecați undeva? întrebă Dan trăgându-l într-o parte.

— O săptămână la munte, răspunse Monty, amintindu-și de generozitatea avocaților săi.

— Să treci pe la mine de-ndată ce te întorci, spuse DeMille, și Monty știu că va avea un loc de muncă la întoarcere.

Doamnei Dan îi reveni onoarea de a o ajuta pe Peggy să se îmbrace. Aceasta își băuse deja cafeaua și era pregătită să coboare, cu obrajii roșii de entuziasm; uitase de toată agitația care făcuse ca noaptea să i se pară o veșnicie.

Nu fusese niciodată mai frumoasă decât în dimineața nunții ei. Îmbujorată, cu ochii limpezi ca stelele, trupul ei de femeie, întruchipare a eleganței și energiei. Copleșit de iubirea pentru ea, inima lui Monty tresări în piept.

— Cea mai frumoasă fată din New York, pe Zeus! zise Dan DeMille uimit, prinzându-l pe Bragdon de braț.

— Și uită-te la Monty! A devenit alt om în ultimele cinci minute, adăugă Joe. Uită-te la roșeața din obrajii lui! Pe Cel de Sus, începe să arate că acum un an!

Ceasul bătu ora nouă.

— Omul care v-a căutat ieri vă așteaptă în hol, domnule Brewster, spuse menajera, la câteva minute după ce preotul rostise cuvintele prin care Peggy lua un nou nume.

Se lăsă un moment de tăcere, de frică aproape.

— Adică individul cu barbă? întrebă Monty neliniștit.

— Da, domnule. Mi-a dat scrisoarea asta, vă roagă să o citiți imediat.

— Să-i zic să plece, Monty? întrebă sfidător Bragdon. Ce-o fi în capul lui de vine la ora asta?

— Să citesc mai întâi scrisoarea, Joe.

Toți ochi rămaseră ațintiți asupra lui Brewster, care desfăcu plicul. Figura lui era grăitoare. Se citiră uimire pe ea, apoi îndoială, urmată de

bucurie. Îi aruncă scrisoarea lui Bragdon, o îmbrățișă cu putere pe Peggy, pentru ca apoi să fugă în hol, ca unul care își pierduse mințile.

— E Nopper Harrison! strigă el, și câteva secunde mai târziu musafirul înalt apăru în mijlocul cercului de oameni.

Nopper fu de-a dreptul copleșit de entuziasmul cu care fu întâmpinat.

— Ești un înger, Nopper, bată-te norocul! spuse Monty cu o emfază sinceră. Joe, citește tu scrisoarea cu voce tare și apoi cere să-mi fie aduși înapoi terrierii!

Mâinile lui Bragdon tremurau și vocea lui era nesigură în timp ce citea scrisoarea. Nopper Harrison se așezase în spatele lui, să-l ajute atunci când scrisul devenea imposibil de descifrat.

Holland House, 23 sept., 19...
D-lui MONTGOMERY BREWSTER

Dragul meu,

Credeai că ți-am tras clapa, nu? Nu credeai c-o să apar să-mi îndeplinesc partea mea din înțelegere? Nu e vina ta; presupun că m-am purtat ca un nătărău, dar atâta timp cât totul iese bine, nu-i nimic. Nu cred că e mare paguba, dacă te-am lăsat puțin s-aștepți. Cel care o să-ți aducă scrisoarea asta este secretarul meu, domnul Oliver Harrison. A venit la mine în Butte în luna iunie, cu prospectul unui teren pe care-l găsise în munți. Voia să-l susțin și a făcut o prezentare atât de bună, că am împărțit afacerea pe din două cu el. Are o mină acolo sus din care o să scoată milioane de dolari, mai mult ca sigur. Se pare că trebuie să-ți dea ție jumătate din câștiguri. Spune că tu i-ai furnizat materialele în schimbul acțiunilor. Băiat bun, Harrison ăsta! Aveam nevoie de un secretar și un om de afaceri, așa că l-am angajat la biroul meu. Vezi bine că nu m-a dus în munți să mă omoare, așa cum ziceau ziarele azi-dimineață. Ce

prostii! E treaba mea dacă am hotărât să vin în Est fără să spun nimănui din Butte despre asta.

Am ajuns aici, și banii la fel. Am sosit azi-noapte. Harrison a venit din Chicago cu o zi înaintea mea. M-am dus la biroul lui G.&R. la ora opt azi-dimineață. I-am găsit agitându-se de nu mai știau ce să facă. Credeau c-am fugit sau c-am fost omorât. Banii dispăruseră, se alesese praful de tot. Asta credeau ei. Nici vina lor nu prea e. Lucrurile au decurs așa: m-am hotărât să îndeplinesc condițiile testamentului și să aduc bunurile în persoană. Am luat toate lucrurile lui Jim Sedgwick și am făcut o groază de alte lucruri prostești, bănuiesc, după care am plecat spre New York. O să găsești că sunt lucruri în valoare de vreo șapte milioane de dolari când o să încasezi contravaloarea cecurilor la Grant & Ripley, băiete. Toți banii sunt aici în bănci.

E un cadou de nuntă destul de decent, presupun.

Avocații mi-au spus totul despre tine. Mi-au zis ce s-a întâmplat ieri-noapte și că urmează să te căsătorești în dimineața asta. Bănuiesc că acum te bucuri alături de soția ta. M-am uitat peste raportul tău și peste chitanțe. Sunt în regulă. Sunt mulțumit. Banii sunt ai tăi. Apoi m-am gândit că poate nu vrei să vii să ne vedem la nouă, mai ales că abia ce-ți revii după bucuria căsătoriei, așa că am rezolvat treburile cu avocații, și ei trebuie să le rezolve cu tine. Dacă azi pe la ora două n-ai nimic anume de făcut, îți sugerez să vii la hotel ca să scăpăm de câteva formalități pe care ni le cere legea. Și poți să-mi dai câteva lecții despre cum se cheltuiesc banii. Am câțiva de care aș vrea să mă lepăd într-o zi. Cât despre abilitățile tale de om de afaceri, trebuie să spun că un om care poate să cheltuiască un milion într-un an și să nu-i mai rămână nimic n-are nevoie de recomandările nimănui. Face parte dintr-o categorie de unul singur și e o chestiune în care nimeni nu poate să-i dea indicații. Cel mai bun test al adevăratei tale

capacități, băiatul meu, e felul în care ți-ai listat taxele pe proprietate. E un semn de agerime în afaceri. Chiar dacă toate celelalte ar fi fost împotriva ta, asta tot m-ar fi convins că meriți banii.

Îmi pare rău că ți-ai făcut griji în legătură cu toate astea. Ai pățit multe în ultimul an și ai trecut prin ciur și dârmon. Acum e rândul tău să râzi. Toți o să fie surprinși să citească ziarele azi. Mi-am îndeplinit datoria către tine, chiar mai mult. Am dat interviuri ziarelor, care azi o să tipărească adevărul adevărat despre Montgomery Brewster și milioanele sale. Au și testamentul lui Sedgwick și povestea mea, iar vechiul oraș o să fiarbă de agitație. O să-ți îndrepți imaginea în fața lumii, ce mai! Ai face bine să stai înăuntru câteva zile, dacă vrei să ai o lună de miere liniștită.

Nu-mi place New Yorkul. Nu mi-a plăcut niciodată. Mă-ntorc în Butte în noaptea asta. Acolo avem zgârie-nori adevărați și nu sunt făcuți din cărămidă. Sunt înalți de patru-cinci kilometri și au aur în ei. Prin câmpii, iarba e adevărată și, pe lângă văile de-acolo, Central Park e nimic. Cel mai probabil tu și doamna Brewster aveți de gând să plecați într-o călătorie de nuntă, așa că de ce nu veniți în Vest cu mine? Pornim la 7.45 seara și nu o să vă deranjez. De-acolo puteți să mergeți în orice parte vreți.

Al tău,
SWEARENGEN JONES.

P.S.: Am uitat să spun că Golden nu există. Eu ți-am cumpărat minele și fermele din banii mei. Le poți cumpăra înapoi cu aceleași sume. Te-aș sfătui s-o faci. Într-un an, o să valoreze de două ori mai mult. Sper c-o să ierți capriciile unui om bătrân care te-a plăcut de la bun început.

J.

Table of Contents

I. Ziua de naștere
II. Umbrele lui Aladdin
III. Doamna și domnișoara Gray
IV. Al doilea testament
V. Mesaj de la Jones
VI. Monty Cristo
VII. O lecție de tact
VIII. Zulufii timpului
IX. Iubire și un meci de box
X. Un Napoleon al finanțelor
XI. Cărbuni pentru foc
XII. Disperarea de Crăciun
XIII. Prietenul la nevoie se cunoaște
XIV. Domnișoara DeMille întreține oaspeții
XV. Ignorarea
XVI. În Sudul însorit
XVII. Nou-venitul
XVIII. Fiul risipitor pe mare
XIX. Un erou și încă unul
XX. Le roi s'amuse9
XXI. Tărâmul zânelor
XXII. Prințul și țăranii
XXIII. Oferta de căsătorie
XXIV. Strategia șeicului
XXV. Salvarea lui Peggy
XXVI. Răscoala
XXVII. Un trădător onest
XXVIII. O catastrofă
XXIX. Întoarcerea fiului risipitor
XXX. Promisiunea prosperității
XXXI. Cum au dispărut milioanele
XXXII. Noaptea de dinainte
XXXIII. Fuga lui Jones
XXXIV. Ultimul cuvânt

Table of Contents

I. Ziua de naștere 8
II. Umbrele lui Aladdin 13
III. Doamna și domnișoara Gray 17
IV. Al doilea testament 24
V. Mesaj de la Jones 31
VI. Monty Cristo 41
VII. O lecție de tact 50
VIII. Zulufii timpului 54
IX. Iubire și un meci de box 59
X. Un Napoleon al finanțelor 64
XI. Cărbuni pentru foc 70
XII. Disperarea de Crăciun 78
XIII. Prietenul la nevoie se cunoaște 83
XIV. Domnișoara DeMille întreține oaspeții 89
XV. Ignorarea 96
XVI. În Sudul însorit 104
XVII. Nou-venitul 111
XVIII. Fiul risipitor pe mare 117
XIX. Un erou și încă unul 122
XX. Le roi s'amuse9 127
XXI. Tărâmul zânelor 136
XXII. Prințul și țăranii 142
XXIII. Oferta de căsătorie 149
XXIV. Strategia șeicului 155
XXV. Salvarea lui Peggy 164
XXVI. Răscoala 170
XXVII. Un trădător onest 176

XXVIII. O catastrofã 183
XXIX. Întoarcerea fiului risipitor 190
XXX. Promisiunea prosperității 196
XXXI. Cum au dispărut milioanele 202
XXXII. Noaptea de dinainte 210
XXXIII. Fuga lui Jones 216
XXXIV. Ultimul cuvânt 222